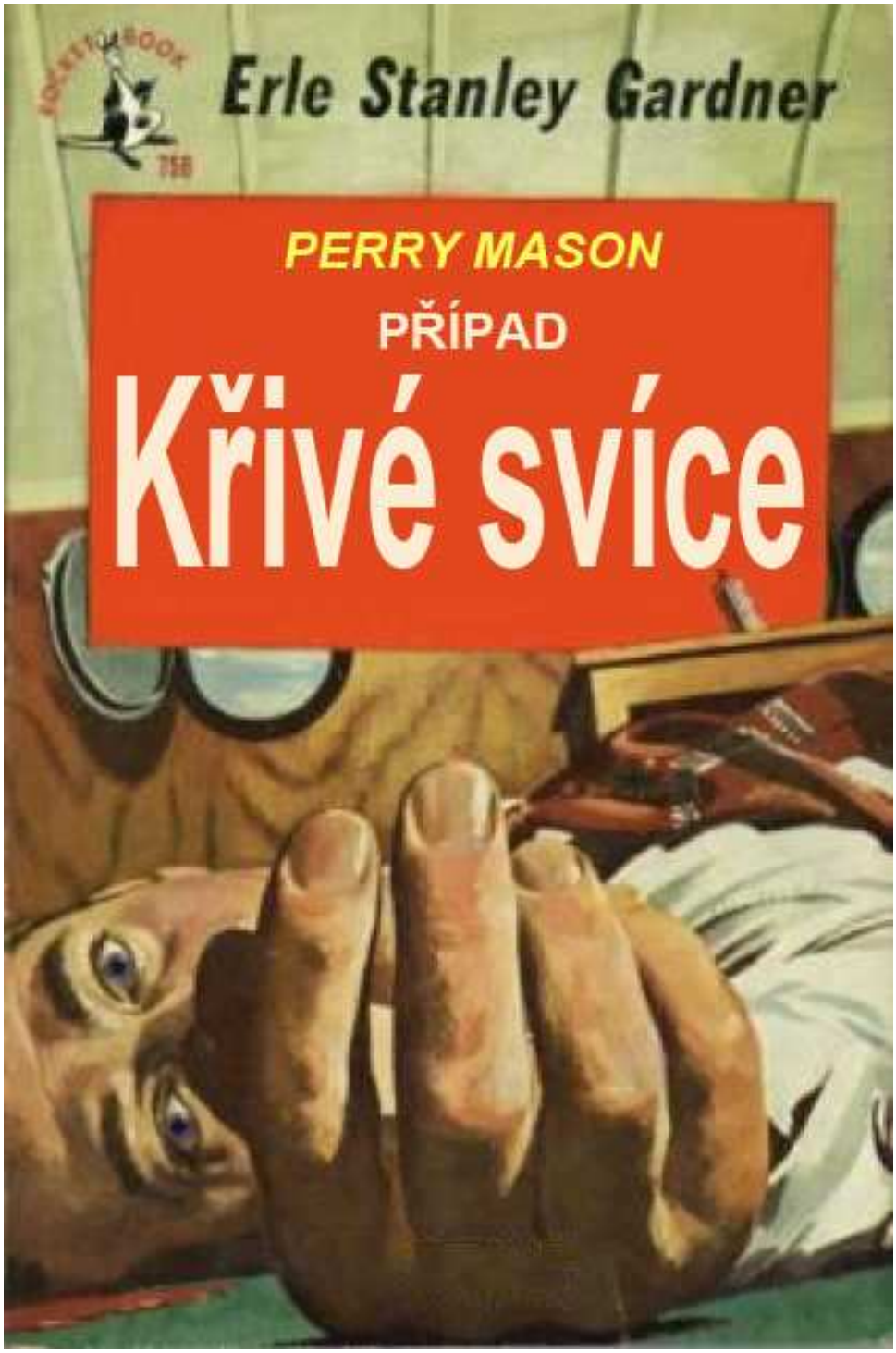

Erle Stanley Gardner
PERRY MASON
PŘÍPAD
Křivé svíce

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ
křivé svíce

Erle Stanley Gardner
The Case of the Crooked Candle

Copyright © 1944 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1951

KAPITOLA 1

Perry Mason otevřel dveře dokořán své soukromé kanceláře a s úsměvem pozdravil Dellu Streetovou, která otírala prach na rozích jeho kancelářského stolu s profesionální vážností sekretářky.

„Dobré ráno, šéfe," odpověděla.

Mason uvážlivě odložil klobouk do poličky na klobouky, přešel k psacímu stolu a podíval se na poštu, pečlivě uspořádanou do tří hromádek. Na první hromádce bylo úhledným písmem napsáno:

„Měl byste přečíst, odpověď není nutná", na druhé stálo:

„Musíte přečíst, ale osobní odpověď není nutná", a třetí byla nadepsána:

„Musíte přečíst i osobně odpovědět".

Della Streetová přešla do své kanceláře, která sousedila s kanceláří Perryho Masona. Prachovku strčila do zásuvky svého psacího stolu a vrátila se do pracovny Masona, a se zkříženýma nohama, o které si podepírala těsnopisný blok, čekala, až ji Mason začne diktovat. Mason začal s hromádkou dopisů, které vyžadovaly jeho osobní odpovědi, přečetl si první, a poté, s očima upřenýma na bezmračnou oblohu jižní Kalifornie, znenadání řekl: „Je pátek, Dello."

Della přikývla, pero neustále ve střehu.

Mason příkře pokračoval: „Proč vrahy popravují v pátek?"

„Pravděpodobně proto, že vydat se na cestu v pátek přináší smůlu." odpověděla zamyšleně Della.

„Přesně," zamumlal Mason. „Je to barbarský zvyk. Měli bychom dát vrahovi šanci, aby na onen svět vstoupil s čistým štítem."

„Vždyť i slušní lidé umírají v pátek," poznamenala Della, „proč by vrazi měli být zvýhodněni?"

Mason odvrátil zrak od okna a přeměřil si ji. „Dello, jste moc velkou realistkou. Napadlo vás někdy, že můžete sklouznout do zaběhlých stereotypů?“

„Že by vaše advokátní kancelář mohla zapadnout do rutinních stereotypů je to poslední, co by mě napadlo,“ procítěně odvětila Della. Mason ukázal rukou na suitu kancelářských místností na druhé straně zavřených dveří, které vedly do právnické knihovny a přijímací místnosti.

„Za těmi dveřmi, Dello, probíhá spousta rutinní práce. Gertie, přepojující u aparátu hovory, zaznamenávající jména, adresy a zaměstnání klientů, kteří vcházejí dovnitř. Jackson, sedící v další kanceláři, je pilný jako bobr, kterého vám určitě i připomíná svým převislým, huňatým obočím. Nad Jacksonem byste se měla, Dello, zamyslet. Ten propadl právní vědě natolik, že negativní těhotenský test je pro něho větším emočním zážitkem než 13 podání v baseballu. Jeho život natolik vyluhovala konvenční pravidla právních předpisů, že se prostě nedokáže přizpůsobit něčemu novému. On…“

Ozvalo se rázné zaklepání na dveře z právnické knihovny. Mason si pospíšil, aby Delle řekl: „Živý důkaz na podporu mého tvrzení přichází – Jackson osobně. Vstupte!“

Jackson majestátně vstoupil do dveří. Jacksonova vyschlá postava jako by se podlamovala pod tíhou obřadné důstojnosti, kterou nosila. Jeho propadlá, ale ostře řezaná tvář, rozbrázděná vráskami přísného soustředění, vykazovala dlouhý, ušmouraný nos a úzká, pevně sevřená ústa, v koutcích mírně propadlá, kam se sbíhaly dvě hluboké stařecké rýhy z lícních kostí. Nebyla to však zamračená tvář, vyzařovala jen sebejistotu chladného právnického uvažování a působila uklidňujícím dojmem – jako juristické sedativum. Jacksonovo přesvědčení, že jakékoli jednání musí být v přísném souladu s literou zákona, bylo ještě umocněno jistotou, že ví, jak literu zákona správně vykládat, což mu dodávalo pocit

vševědoucí bohorovnosti.

Jackson, příliš upoután svým konkrétním právním problémem, neplýtval časem na „Dobrý den“, a přešel rovnou k věci. „Mám velmi složitý případ. Vůbec nevím, zda jsem oprávněn se jím zabývat. Velké nákladní auto firmy Skinner Hills Karakul Fur Company, převážející karakulskou vlnu, náhle bez příslušného varovného znamení zastavilo. Arthur Bickler, jenž si přeje, abychom ho zastupovali, v důsledku toho narazil do zadní části tohoto nákladního vozu, čímž na jeho autě vznikla značná škoda.“

„Byl v autě někdo s ním?“

„Ano, jeho manželka, Sarah Bicklerová.“

Mason nesdílel vážnost situace, a proto se smíchem řekl: „Předpokládám, že řidič toho nákladního auta tvrdí, že příslušné znamení dal. Že se díval do zpětného zrcátka a viděl rychle se blížící auto a v něm za volantem muže, jak se baví se ženou a vůbec nesleduje silnici. Že třikrát zatroubil na klakson a zoufale z okna mával rukou a celou tu dobu zapínal a vypínal zadní světla, aby upoutal pozornost toho šílence za sebou a naznačil mu, že zpomaluje.“ Jackson se však vůbec neusmál. Upřeně zíral sovím pohledem přes brýle do svého zápisníku a se zaujetím konzultoval své poznámky. „Ne. Řidič nákladního auta trvá na tom, že signál dal a pak uviděl ve zpětném zrcátku rychle se blížící auto, které se vůbec nepokoušelo zastavit, naopak, plnou rychlostí vrazilo do jeho zadní nápravy. O tom, že by muž za volantem nesledoval silnici, nic neříkal.“

Mason se na Dellu Streetovou pobaveně podíval. „Možná, že to byl nezkušený řidič.“

„Pak se stala ta nejpodivnější věc,“ pokračoval Jackson. „Arthur Bickler vylezl z auta, a to samé učinil řidič nákladního auta. Došlo k obvyklé výměně názorů, obviňování a protitvrzení. Arthur Bickler vytáhl z náprsní kapsy tužku a poznamenal si jméno firmy, které bylo napsáno na boku vozu – Skinner Hills

Karakul Fur Company. Řidič s tím byl srozuměn, nic nenamítal.“

„Proč by měl?“ zeptal se Mason.

Jackson přemýšlivě zamrkal. „A to je právě to divné. Bickler se potom vrátil dozadu za vůz a napsal si poznávací číslo toho nákladního vozu. Sotva to však udělal, řidič se na něho vrhnul, vytrhl mu z ruky tužku i notes, zasunul si je do kapsy, nasedl do auta a odjel.“

„Byl někdo zraněn?“ zeptal se Mason.

„Paní Bicklerová utrpěla nervový šok.“

„Je ta firma uvedena v telefonním seznamu?“ ,

„Není. A navíc se nezapsali ani do rejstříku podniků.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Ať se do toho pustí Paul Drake. Existuje jen málo firem, které prodávají chovné ovce na perzián. Ať se Drake s těmi firmami spojí a zjistí, zda v poslední době prodaly ovce na dodání do obvodu Skinner Hills. Či zda něco nevědí o firmě Skinner Hills Karakul Fur Company. Nemělo by být těžké dostat se jí na stopu.“

„V tomto případě se střetáváme se všemi problematickými aspekty typické dopravní nehody,“ zdůraznil Jackson. „Náš klient by také mohl zůstat bez nároku na odškodnění podle ustanovení o spoluvině. Mám určité pochybnosti…“

„Nenechte se strhnout tímto směrem,“ přerušil ho Mason. „Právník, jenž pochybuje, škodí sobě i klientovi. Jestliže si myslíte, že máme šanci, pusťte se do toho.“

„Dobře. Chtěl jsem se s vámi poradit předtím, než vás připravím o peníze, které budu potřebovat jako kauci na zahájení vyšetřování.“

„Můj souhlas máte,“ řekl Mason. Jackson zavřel dveře a Mason významně mrkl na Dellu Streetovou. „Musíte uznat, že Jackson je trochu konzervativní.“

„Neplatí to o všech právnících?“ střízlivě zauvažovala Della, ale poté co zachytila Masonův zamračený pohled, spěšně dodala:

„Impulzivní právník by mohl být nebezpečný.“

„Potíž je v tom,“ pokrčil rameny Mason, „že příliš opatrným právníkům v zaběhlé rutině brzy zkostnatí rozum. Vezměte si Jacksona. Jeho mysl zaměstnávají námitky proti právní dostatečnosti důkazů, neplatné důvody pro odstoupení od smlouvy. Nemá vůbec žádný smysl pro improvizaci. Nereaguje na popudy, protože nevěří vlastním nápadům. Nedostane-li běžný případ, který se nevymyká z rutiny, neodváží se iniciativně myslet. Když se oženil, tak jen s vdovou. Bezpochyby se nedokázal s ženami romanticky sblížit, proto potřeboval mít jistotu precedentu, že žena již romantickou zkušenost prožila a…“

Na Masonově stole zadrnčel telefon. Mason kývl na Dellu, Della zvedla sluchátko, obrátila se k Masonovi a zeptala se: „Gertie chce vědět, zda si vezmete hovor pana Sticklana z firmy Sticklan, Crowe and Ross. Chce s vámi mluvit osobně.“

Mason sáhl po sluchátku. „Řekněte Gertie, aby mě spojila. – Helou.“

„C. V. Sticklan u telefonu, pane Masone. Z advokátní kanceláře Sticklan, Crowe a Ross.“

„Poslouchám, pane Sticklan.“

„Zastupujete klienta jménem Bickler? Arthur Bickler se přesně jmenuje. Měl autonehodu.“

„Ano.“

„S jak velkou náhradou škody by se váš klient spokojil?“

„Kolik jste ochotni zaplatit?“

Sticklanův hlas zněl opatrně. „Pro úplné vyrovnání případu by moji klienti byli ochotni zaplatit až 300 dolarů.“

„Vy zastupujete firmu Skinner Hills Karakul Fur Company?“

„Ano.“

„Zavolám vám zpět.“

„Zavolejte mě co nejdříve,“ řekl Sticklan. „Můj klient se toho případu chce zbavit.“

Mason položil sluchátko, podíval se na Dellu a zasmál se: „Situace se vyjasňuje, Dello. Zavolejte Jacksona.“

O několik minut později se Della vrátila, následována Jacksonem.

„Jsou Bicklerovi ještě ve vaší kanceláři?“

„Ano.“

„Kolik požadují pro úplné vyrovnání?“

„Ještě jsme o tom nemluvili. Škodu na autě odhaduje na 250 dolarů.“

„Jaká na něm vznikla skutečná škoda?“

„No,“ připustil Jackson, „škoda na něm asi nebyla velká, ale v každém případě požaduje 250 dolarů.“

„A kolik požaduje paní Bicklerová za psychický šok, který utrpěla?“

„Mluví o 500 dolarech.“

„Takže by se spokojili se 750 dolary.“

„To určitě. Brali by i 500.“

„Jděte za nimi,“ řekl Mason, „a zjistěte, zda by vzali 500 dolarů.“ Jackson byl zpět ani ne za dvě minuty. „500 dolarů v hotovosti by stačilo pro vyrovnání celého případu,“ sdělil.

Masonovi zajiskřilo v očích. Zvedl sluchátko a řekl Gertie: „Spojte mě s advokátní firmou Sticklan.“

O chvíli později, když měl Sticklana na telefonu, řekl: „Zjistil jsem, že situace se jeví vážnější, než jsem se zprvu domníval. Vznikla nejenom škoda na autě, ale paní Bicklerová utrpěla velmi ošklivý nervový šok, a…“

„Kolik?“ netrpělivě ho přerušil Sticklan.

„A co je ještě horší,“ pokračoval v klidu Mason, „moji klienti se cítí hluboce dotčeni, jak se s nimi proti právu jednalo, a dokonce jim byl odcizen…“

„Kolik?“

„2500 dolarů.“

„Cože?!“ nevěřícně zahulákal Sticklan.

„Slyšel jste mě dobře,“ trval na svém Mason. „A příště mě nepřerušujte, když vám vypočítávám důvody ke stížnosti mého klienta.“

„To je absurdní! Ta suma překračuje všechny meze! Vyloučeno!“

„Dobře,“ ukončil Mason. „Ať je po vašem.“ A zavěsil sluchátko na vidlici. Jackson, oči vykulené, ztěžka polkl: „Co sledujete, šéfe?“

Mason si stáhl hodinky a položil je na stůl. „Teď již diskutuje se svým klientem. Do pěti minut zavolá a učiní mi protinabídku.“

„Jak se však tihle advokáti dozvěděli, že případ vyřizujeme my?“ tázal se udiveně Jackson. „Asi se chtěli spojit s Bicklerovými, ale od sousedů se dozvěděli, že šli k advokátovi. Jak to mám k čertu vědět, Jacksone? Důležité je, že jim záleží na tom, aby se věc nedostala k soudu.“

Mason sledoval vteřinovou ručičku na svých hodinkách. Telefon zadrnčel.

„Za dvě minuty a deset vteřin,“ vítězoslavně vzhlédl Mason a zvedl sluchátko.

„Pane Masone,“ začal Sticklan nervózně, „spojil jsem se se svými klienty a ti se domnívají, že vaše požadavky jsou značně přemrštěné.“

„Dobrá,“ nedbale utrousil Mason. „Podáme žalobu, a uvidíme, jak se na to bude dívat porota.“

Sticklan ho však spěšně přerušil: „Přesto jsou moji klienti ochotni pro úplné urovnání sporu nabídnout 1250 dolarů.“

„Nebereme,“ stručně odvětil Mason. „Buďte rozumný,“ naléhal Sticklan. „Abychom ten spor urovnali, požádám své klienty, aby přidali 250 dolarů.“

„Paní Bicklerová utrpěla vážný nervový šok,“ nechtěl ustoupit Mason.

„Ne zase takový, jak pevně věřím, aby se nedal vyléčit rozumnou finanční sumou,“ sarkasticky poznamenal Sticklan.

„Křivdíte mé klientce,“ uraženě namítl Mason. „Já vám řeknu, co udělám, Sticklane. Řekněte svým klientům, že když během hodiny zaplatí 2000 dolarů, podepíšeme dohodu o vyrovnání škod. Za jak dlouho mně dáte vědět?“

„Počkejte chvilku u telefonu,“ odpověděl Sticklan. Ve sluchátku mohl Mason slyšet šeptající hlasy, poté se Sticklan vrátil k telefonu. „Dobrá, pane Masone, jeden z mých hochů bude ve vaší kanceláři během 30 minut s potvrzeným šekem. Pozdržte do té doby vaše klienty, aby mohli dohodu o úplném vyrovnání škod podepsat. Budeme ji chtít podepsat před notářem.“ Mason se zašklebil na Jacksona, když pokládal sluchátko. „Pravděpodobně by mě mělo trápit svědomí, Jacksone, ale vůbec mě netrápí.“ Jackson úporně vraštil čelo: „Já bych se spokojil s 500 dolary. Nevím, jak to děláte, ale já během oněch dvou minut a deseti vteřin zestárl o deset let.“

„Ještě vteřinku, než odejdete, Jacksone,“ pravil Mason. „Zdá se mi, že jsem nedávno něco zaslechl o Skinner Hills. Nepracujeme na nějaké věci, týkající se nemovitosti ve Skinner Hills?“

Jackson nejprve zavrtěl hlavou, pak se náhle zarazil a řekl: „Počkejte, máte pravdu, je to záležitost Kingmanové.“

„Co je to za záležitost?“ zeptal se Mason.

„Pamatujete se na dopis Adély Kingmanové, který jste mi pak předal? Vyměnil jsem si s ní pár dopisů a poradil jsem jí, aby věc předala soudu. Ona však k soudu nechtěla jít, protože se obávala, že by nebyla schopna zaplatit soudní výdaje. Tímto v podstatě celá záležitost zapadla.“

„Řekněte mi o tom více,“ požadoval Mason.

Jackson si odkašlal s pompézní důstojností, což byla charakteristická předehra pro přednes veškerých jeho právních

úvah. „Adéla Kingmanová podle notářského zápisu vlastní pozemek v oblasti Skinner Hills, asi 80 akrů kopcovité půdy. Uzavřela kupní smlouvu s jedním chovatelem ovcí jménem Frank Palermo. Prodala mu to, myslím, za 500 dolarů. Kopce jsou v podstatě bezcenné, až na pár akrů vhodných pro pasení ovcí. Palermo jí však kupní cenu nezaplatil, zato trvá na tom, že má na pozemek nárok v důsledku nějaké chyby, které se měla dopustit. Je držitelem pozemku již po několik let. Nechal si již pozemek odhadnout a byla mu z něho vyměřena daň, kterou každoročně platí. Tvrdí, že mu pozemek náleží na základě dlouholeté faktické držby. Je to jeden z těch prohnaných hrabivých a agresivních typů, kteří se snaží oškubat druhého při každé příležitosti.“

„A Adéla Kingmanová nechce podat u soudu žádost o určení vlastnického práva?“

„Ne. Stala se jí nehoda, při které si zlomila nohu. Leží v nemocnici v San Francisku. Je jí 65 let a je de facto bez finančních prostředků. Obává se, že si soudní při nemůže dovolit, nemohla by složit ani kauci na zahájení řízení.“

Na to Mason prohlásil. „Posaďte se, Jacksone, a zamyslete se trochu.“

Jackson se rozložil do židle naproti Masonovi.

„Proč si myslíte, že firma Skinner Hills Karakul Fur Company se rozhodla urovnat případ s Bicklerem za každou cenu?“ otázal se Mason.

„Nepochybně se obávali jít s věcí před soud, když se dozvěděli, jak hrubě naložil řidič toho nákladního auta s Bicklerovým zápisníkem.“

Mason však potřásl hlavou. „Došlo k automobilové nehodě a o té byla evidentně podána zpráva. Věci se však začaly hýbat až od desíti dopoledne. Přemýšlejte o tomto čase, Jacksone.“

„Co to má společného s případem?“ ohradil se Jackson.

„Na to právě musíme přijít – co je významného na tomto

čase?“ zeptal se Mason.

„Je to doba, kdy otevírají banky,“ tipnula si Della.

„A kdy do práce přicházejí velcí šéfové,“ dodal Mason. „Řekněme, že zpráva o nehodě byla nejprve předána nějakému nedůležitému referentovi, který ji v deset dopoledne položil na stůl svému velkému šéfovi. Ten se snažil spojit se s Bicklerovými a tak do jejich domu vyslal svého likvidátora škod. Ten zjistil, že Bicklerovi jsou právě u advokáta. Jeho jméno se mohl dozvědět od sousedů. Velký šéf okamžitě volá svým právníkům a přikazuje jim urovnat tuto nepříjemnost za každou cenu. Proč?“

„Nechápu to,“ povzdechl si Jackson.

„Zato já ano,“ zazářil Mason a obrátil se k Delle. „Dello, sežeňte mi Paula Draka z Drakovy detektivní kanceláře, a řekněte mu, aby něco vypátral o firmě Skinner Hills Karakul Fur Company. Ať se spojí s chovateli karakulských ovcí a zjistí, komu je prodávali. Ať zjistí všechno možné, zajímá mě jakákoli skutečnost vztahující se k této firmě. Ale především, až budou Bicklerovi podepisovat dohodu o urovnání, chtěl bych získat zpět jejich zápisník a zjistit poznávací značku toho náklaďáku, údajně převážejícího ovce. Tahle poznávací značka bude klíčem k celému případu.“

Jackson vypadal trochu nevěřícně. „Upřímně přiznávám, že jsem ještě nepochopil, kam míříte,“ pravil. „Nerozumím vašim myšlenkovým pochodům, pane Masone.“

„Ani se o to nesnažte,“ zasmál se Mason a dodal s úšklebkem: „Vůbec si nejsem jist, že mé dedukce jsou správné. Sázím do loterie. Zavolejte Adéle Kingmanové a řekněte jí, ať s nikým neuzavírá žádnou dohodu o urovnání, ať nic nepodepisuje, dokud jí nedáme vědět, a rovněž jí vyřiďte, ať směruje veškeré své dotazy na nás. Také jí sdělte, že ji převádíme z oddělení, kde leží, do soukromého pokoje se sestrami vyčleněnými jen pro ni. Potom vyhledejte nejlepšího specialistu na zlomeniny v San Františku a

domluvte s ním návštěvu u ní na zítra ráno.“

Jackson jen zalapal po dechu: „A kdo to všechno zaplatí?“

„My,“ odvětil Mason.

KAPITOLA 2

Druhý den ráno se Paul Drake, vysoký a hubený, pohybující se s neobyčejnou nenuceností, pohodlně roztáhl ve své oblíbené pozici s nohama pohozenýma přes opěradlo opulentně vyčalouněného koženého křesla a zeširoka se usmíval na Perryho Masona. „Proč ten náhlý zájem o perzián, Perry?“

„Ani nevím, možná, že si chci pořídit kožich. Co jsi zjistil, Paule?“

Drake se šibalsky usmál: „Ta firma Karakul Fur Company je jako králík v kouzelníkově klobouku – jeden den ji vidíš a druhý den ji nikdo nezná ani neznal. Skoupila hodně nemovitostí v oblasti Skinner Hills.“

„Proč?“

„Pro chov karakulských ovcí.“

„Proč právě v okrese Skinner Hills?“

„Upovídaní zprostředkovatelé realit to vysvětlují tím, že má správnou míru slunečního světla i dešťových srážek, a v půdě je dostatečné množství pravých živin a minerálů.“

„Kdo jsou ti tvoji upovídaní zprostředkovatelé realit?“

„Vede je chlapík jménem Fred Milfield. Žije v apartmá na West Narllan Avenue v čísle 2291. Manželka se jmenuje Dafne Milfieldová. Oba pocházejí z Nevady, jejich rodiště bude někde kolem Las Vegas.“

„Ještě nějací prodejci realit?“

„Muž jménem Harry Van Nuys, 35 let, hubený až vyzáblý, bledý, tmavooký, trochu přidrzlý, také pochází odněkud z Las Vegas. Žije v hotelu Cornish, číslo pokoje 618. Budeš mít štěstí, odchytneš-li ho, neboť moji muži doposud neměli tu příležitost.“

„Co je s Milfieldem?“

„Ještě jsme se s ním přímo nespojili, jen jsme zachytili jeho stopu. Asi 45, sebevědomý, břichatý, světlovlasý, modré oči, které přehnaně poulí což mu dodává důvěryhodnost. Skinner Hillsem proletěli jako ohnivá čára.“

„Kupovali nebo pronajímali?“

„Kupovali a uzavírali prodejní smlouvy.“

„Proč říkáš, že ta firma je jako králík v kouzelnickém klobouku?“

„Stojí za ní nějaký muž, kterého zatím nejsme schopni vystopovat. Muž, kterého nikdo neviděl a kterého nikdo nezná, ale který tahá za nitky.“

„Jak to víš?“

„Z maličkostí.“

„Pak je to ten muž, kterého hledám,“ odtušil Mason.

„Půjde ho najít velmi těžko. Řeknu ti tohle: Milfield uzavřel obchod, který vyžaduje velký balík peněz v hotovosti. Zajel tedy se svým zákazníkem do banky v Bakersfieldu. Milfield z kapsy vytáhl čistý šek, napsal na něj požadovanou částku a předal jej úředníkovi za přepážkou. Šek vzbudil rozruch. Pokladník s ním běžel k řediteli, a byli spolu zavřeni dostatečně dlouho, aby se mohli telefonicky spojit s Los Angeles. Na tom šeku, který Milfield vyplnil, byl velmi zvláštní podpis. Muž, jenž na peníze čekal, první jméno nemohl přečíst, ale je si jistý příjmením – stálo tam Burbank. Říká ti to jméno něco?“

„Vůbec nic,“ odpověděl Mason. „Ale jsem si jistý, že je to ten muž, kterého hledám.“

„Proč po něm jdeš?“

„Především mu chci prodat 80 akrů pastvin, pravděpodobně za 100 000 dolarů.“

„Blázníš?“

„Necítil si nic, když si čmuchal kolem?“

„Co tím myslíš?“

Mason se nadechl, nasál vzduch a začichal: „Cítím to.“

„Co?“

„Ropu.“

Drake hvízdl. „Co za tu půdu platili?“ zeptal se Mason.

„Jen tolik, kolik museli. Rozuměj, Perry, je sobota krátce po poledni. Pracuji na tom případu něco přes 24 hodin. Třebaže jsem do něj zapojil velký počet lidí, narazil jsem na bílá místa. V podstatě zatím nevíme nic.“

„Vím,“ přerušil jej Mason s pochopením, „já sám musím pracovat proti času. Jakmile jim pozemky prosáknou, nebudou již pracovat v rukavičkách. Zatím si ještě každý, kdo má zájem, může něco urvat pro sebe. Já sám chci z koláče ukousnout něco pro ženu jménem Adéla Kingmanová, která leží v sanfranciské nemocnici se zlomenou nohou, a je přesvědčena, že jí na světě nepatří ani cent.“

„Dobře,“ odvětil vstřícně Drake. „Můžeš mít buď Milfielda nebo Van Nuyse…“

„Nechci je,“ odbyl ho Mason. „Chci člověka, který stojí za celým tímhle podvodným podnikáním. Záhadného muže, jenž včera v 10 hodin dopoledne vstoupil do své kanceláře a přečetl si zprávičku, že muž jménem Bickler si zapsal poznávací číslo jednoho z jeho naklaďáků, což ho rozčililo natolik, že okamžitě zavolal svým právníkům a nařídil jim, aby Bicklerovi zaplatili cokoliv, když s tím nepůjde k soudu. Jen s ním mohou uskutečnit svůj obchod.“

„Cožpak nemůžeš něco zjistit z čísla toho vozu?“ zeptal se Drake.

„Jak by ne,“ zasmál se Mason. „Jenže Bicklerovi vrátili jeho zápisník a tužku s jedním vytrženým listem. Můžeš hádat, co na něm bylo. Dobře, pracují rychle. A já slibuji, že budu pracovat ještě rychleji.“

„Ale Perry, nemám ještě nic v ruce. Moji lidé na tom stále

pracují, ale jedinými vodítky jsou Milfield a Van Nuys. Ke všemu ještě nemůžeme sehnat ani jednoho z nich.“

Mason se podíval na hodinky a netrpělivě zabubnoval prsty na desku svého psacího stolu. „Za ty pozemky tedy platí cenu jako za pastviny?“ otázal se.

„Podle kupních smluv ano. Avšak možná, že chytrým lidem, kteří nechtěli prodat, dali na místě tučné odškodnění, které v kupních smlouvách uvedené není. Nemůžeš to dokázat, jen tušit. Měj srdce, Perry. Dej mi čas do pondělí odpoledne a předložím ti podrobnou zprávu.“

„To už může být pozdě,“ nesouhlasil Mason. „Teď jdu navštívit Dafne Milfieldovou. Co jste o ní zjistili?“

„Vůbec nic. Jen že je Fredovou ženou a žije v apartmá na West Narlian Avenue.“

Mason kývl na Dellu Streetovou. „Zůstaňte zde ještě půl hodiny. Bude to asi lov na divokou kachnu, ale zkusím to.“

KAPITOLA 3

Adresa na West Narlian Avenue byla apartmánovým činžákem pro zámožnější vrstvy. Architekt svým dílem jistě chtěl navodit atmosféru důstojnosti, a proto si vrátný v recepci dal hodně záležet, aby se Masonovi zdála věrohodná skutečnost, že pouze pro nedostatek pracovních sil nemá dům telefonní operátorku.

„Pan Fred Milfield," opakoval důležitě po Masonovi, „a jaké je vaše jméno?"

„Mason."

„Očekává vás, pane Masone?"

„Ne."

„Tak chvilku počkejte – nepodařilo se nám udržet žádnou telefonistku, takže teď si musíme poradit sami, jak nejlépe umíme. Na chvíli mě omluvte." Přemístil se ke kancelářské židli před obslužný telefonní pult, zapojil linku a mluvil do telefonu, aby ho Mason neslyšel, přes zakryté sluchátko. O několik minut později se obrátil k Masonovi a řekl: „Pan Milfield není doma. Je očekáván až velmi pozdě večer."

„A paní Milfieldová?" otázal se Mason záměrně lhostejně.

Muž v recepci zapojil linku ještě jednou a po stručné konverzaci se vrátil k Masonovi: „Paní Milfieldová vás nezná."

„Řekněte jí, že si s ní chci pohovořit o byznysu s karakulskými ovcemi."

Úžas vrátného v livreji byl upřímný, nicméně vzkaz předal. „Přijme vás, je to apartmá 14B."

Výtah obsluhoval černoch v modré uniformě se zlatými prýmky, ale tak nejistě, že nezapřel začátečníka. Výtah zastavil dobrých 30 cm pod úrovní podlahy, a když se chlapec snažil úroveň obou podlaží vyrovnat, přejel podlahu poschodí ještě o víc

centimetrů, než byla výchozí pozice. S omluvným úsměvem to zkusil ještě jednou a kabina prudce klesla asi o 50 cm. To již otevřel dveře a varoval: „Dejte, pane, pozor na schod!“

Mason se zašklebil. „Díky, chlapče. A nezapomeň s sebou vozit vodováhu!“ S těmito slovy vyskočil z kabiny, zatímco mladíkovi jeho poznámka těžce ležela v žaludku.

Mason stiskl knoflík u apartmá 14B. Za pár vteřin nato dveře otevřela žena třicátnice s udržovanou postavou a s velmi upraveným zevnějškem. Bylo vidět, že o sebe velmi dbá a že se jí daří vypadat přirozeně mladistvě. Jen kolem očí měla nadměrnou vrstvu pudru. „Přejete si?“ úkosem se na něho podívala a zůstala stát ve dveřích. „Chtěl jste se mnou mluvit ohledně karakulské vlny?“

„Ano.“

„Co se tedy chcete zeptat? Můj manžel není momentálně doma.“

Mason se rozhlédl po chodbě.

„Půjdu s vámi dolů do vestibulu,“ řekla nejprve paní Milfieldová chladně, pak však zaváhala, jako by si vzpomněla na něco, co změnilo její názor. „Anebo raději pojďte dovnitř.“

Mason ji následoval do přepychově zařízeného bytu. Když se postavila před okno, proud světla jí na chvíli zalil tvář, a tu Mason poznal, proč se mu její oči zdály divné – plakala, a to dlouho a srdceryvně, určitě ne pro nějakou maličkost. Nateklá víčka a kruhy pod očima byly teď jasně zřetelné. Asi si uvědomovala Masonovy úvahy, neboť se od okna odtáhla a posadila se k němu zády. Ukázala na židli naproti sobě a řekla: „Posaďte se, prosím.“

Mason se tedy posadil. Moc řečí nenadělal a bez okolků vytáhl z kapsy průkaz. „Jsem soukromý detektiv.“

Beze slova si průkaz, který ji podal, prohlédla. „Ano, slyšela jsem o vás, ale myslela jsem si, že se zabýváte vraždami.“

„Zabývám se vyšetřováním všeho druhu.“

„A proč se zajímáte o karakulské ovce?“

„Můj klient chce peníze.“

Zasmála se. „Všichni klienti chtějí peníze, ne?“

„Většina ano, ale tahle paní je skutečně potřebuje a já jí peníze seženu.“

„To je od vás velmi hezké. Jak se to týká mého manžela?“

„Jde o obchod s karakulskými ovcemi.“

„Můžete být konkrétnější?“

„Moje klientka se jmenuje Adéla Kingmanová.“

„Jméno mi, bohužel, nic neříká. Podrobnosti o obchodech manžela neznám.“

„Je velmi důležité, abych se s ním co nejdříve setkal.“

„Obávám se, že ho nejdříve zastihnete až v pondělí.“

„Poraďte mi, jak bych se s ním mohl spojit.“

„Bohužel, nemohu.“

„Můžete se s ním spojit vy – okamžitě?“

Nejprve se trochu zamyslela, pak zavrtěla hlavou. „Hned ne.“

Mason se zvedl a řekl: „Jakmile se s ním spojíte, řekněte mu, že mám velmi citlivý nos, a že to, co jsem cítil, když jsem se projížděl Skinner Hillsem, nebyl perzián. Zapamatujete si to?“

„Samozřejmě – je to ale velmi podivný vzkaz, pane Masone!“

„A také mu řekněte, že bude-li to nezbytné, řeknu své klientce, aby si promluvila se svými sousedy, ale že pro něho by bylo lepší, kdyby s nimi nemluvila. A hlavně mu nezapomeňte říci, že se jmenuje Adéla Kingmanová.“

Usmála se. „Řeknu mu to.“

„Nejdůležitější je, aby mi porozuměl a dostal moji zprávu ihned. Postaráte se o to?“

„Pane Masone, vypadáte, jako byste se pokoušel číst v mé tváři. Doufám, že toho nevyužijete, když vám řeknu, že mi maska pokerového hráče nesedí. Snažím se být zdvořilá, ale…“ Znovu se na něho usmála a na chvilku zapomněla, že její tvář nese stopy

pláče, zaznamenal Mason. Mason se uklonil.

„Dokonce bych se samozřejmě ani nesnažil přimět vás, abyste mi prozradila obchodní tajemství manžela, paní Milfieldová," ubezpečil ji. „Nicméně musím vás přesvědčit, že moje zpráva je skutečně naléhavá."

Najednou bezhlavě vyhrkla: „Chci se vám s něčím svěřit. Potřebuji vás." Odmlčela se, aby se nadechla, jako někdo, kdo se chystá toho říci hodně najednou, ale slova ji zamrzla na rtech, protože se rozdrnčel telefon. Podívala se na aparát s neskrývanou mrzutostí. Její rozladěnost a rozpaky byly tak evidentní, že Mason nemohl odolat pokušení, aby se nezeptal:

„Možná, že volá manžel."

Kousla se do rtů a nervózně se zavrtěla v křesle. Telefon zazvonil ještě jednou. Mason seděl tiše a čekal, co učiní. Bylo vidět, že váhá, protože přemítá, co by bylo trapnější – mít v Masonově přítomnosti nevítaný hovor, anebo se v jeho přítomnosti nechat zapřít. Nakonec se slovy „Omluvte mne" zvedla sluchátko. Mason mohl nyní bez zábran pozorovat její tvář, otočenou proti slunečnímu světlu. Byla to kamenná maska.

„Prosím," ohlásila se do telefonu pečlivě modulovaným hlasem jako někdo, kdo se bojí, aby své myšlenky neprozradil intonací.

Mason ji stále zamyšleně pozoroval. Náhle zvýšila hlas a vypadala ohromeně. „Nějaký pan Tragg? Neznám žádného. Poručík Tragg. Ne, neznám ho. Aha. Řekněte mu, že se manžel nevrátí dřív než k ránu. Cože? On už jde nahoru?!"

Prudce zavěsila a zlostně řekla Masonovi: „To je ale drzý člověk! Už jde nahoru. Prostě mu neotevřu."

„Počkejte," spěšně odpověděl Mason. „Víte, kdo je poručík Tragg?"

„Pravděpodobně nějaký zahořklý voják…"

„Poručík Tragg," přerušil ji Mason, „není voják. Je poručíkem

policie. Pracuje na policejním ředitelství v oddělení vražd. Nevím, proč jste plakala, paní Milfieldová, ale poručík Tragg by bezvýznamný přestupek nevyšetřoval. Jste-li zapletena do nějaké vraždy, radím vám, abyste začala myslet, a to rychle.“

Pohlédla na něho s hrůzou v očích, jako kdyby potlačovala slzy. Mason jen přimhouřil oči a trval na svém: „O kom víte, že byl zavražděn?“

„Proboha! Možná můj…“

„Pokračujte,“ pobízel ji Mason, když se zastavila uprostřed věty v rozpacích, má-li ji dokončit. „Řekla jste můj a pak jste se zarazila,“ upomenul ji Mason. „Chtěla jste říci můj manžel?“

„Proboha ne! Jak vás to napadlo! Jak se opovažujete mi vkládat slova do úst?“

„Proč jste brečela?“

„Nebrečela jsem.“

„Podívejte, nemáme času nazbyt. Jestli se skutečně něco stalo vašemu manželovi a Tragg mě tady najde, postaví vás to do nepříznivého světla. Bude si myslet, že jste mě pozvala sama. Je tady nějaký zadní východ?“

„Ne.“

„Máte cibuli?“

Oči se jí údivem rozšířily. „Cibuli! Na co cibuli?!“

Mason řekl: „Začíná tu být těsno. Já teď vklouznu do spíže. Neříkejte Traggovi, že tu jsem. Ať neví, že mne znáte. Dejte si na prkýnko na stůl cibuli a vemte si na sebe zástěru. Až zazvoní, otevřete mu s nožem v ruce, a řekněte, že jste právě krájela cibuli. Ušetříte si problémy. Berte to jako bezplatnou radu od náhodné známosti.“

Bzučák na dveřním zvonku se rozječel jako siréna. Mason popadl klobouk a druhou rukou strkal paní Milfieldovou do kuchyně. „Kde máte zástěru?“

„Tamhle visí.“

Mason přes ni spěšně zástěru hodil a ještě ji vzadu zavázal. „Začněte krájet. Nebo nevysvětlíte, proč máte opuchlé oči.“

Přinesla tedy cibuli. Zvonek se rozječel podruhé. Mason otevřel zásuvku s příbory, vytáhl nůž, rozkrojil jednu cibuli napůl, chytil ruku paní Milfieldové a přejel s ní po cibuli. „Prima, a teď běžte otevřít. Dejte si pozor na každé slovo, které řeknete. Hodně štěstí!“ A jemně ji postrčil směrem ke dveřím, zrovna když poručík Tragg zazvonil potřetí. Sám se potichu přesunul do spíže, zavřel za sebou dveře, usadil se co nejpohodlněji na stoličku a naslouchal. Slyšel otevírat hlavní dveře, úvodní představování a slyšel hlavní dveře zavřít. Jakmile vstoupili do pokoje a konverzace nabyla na svižnosti, Mason již jednotlivá slova nerozeznával. Slyšel dobře jen dunivý hlas Tragga a melodičtější ženský hlas ve vyšší tónině paní Milfieldové, když Traggovi odpovídala.

Najednou Mason uslyšel, jak paní Milfieldová polohlasitě vyjekla a na chvíli nastalo hrobové ticho. Konečně bylo přerušeno důrazným naléháním Traggova hlasu. Mason, který teď již vůbec nic neslyšel, pohlédl netrpělivě na své hodinky a trochu pootevřel dveře od spíže. Slyšel, jak oba chodí po předním pokoji. Někdo otevřel a zavřel dveře, a Mason uslyšel, jak se Tragg ptá na nějaké boty. Mason opatrně zavřel dveře do spíže, usadil se zpět na židličku a jeho oči se začaly soustředěně rozhlížet po jídle na policích. Pokušení nepřemohl a tak sundal z jedné police krabici sušenek. Roztrhl obal a s chutí se zahryzl do jedné z nich. Bylo mu dobře. Nohy měl pohodlně zasunuté v protější dolní polici. Přežvykoval a přemýšlel, jak by si ještě zpříjemnil život, když tu jeho zrak upoutala arašídová pomazánka. Kapesním nožem si krémovou dobrotu mazal na sušenky a s chutí se do nich zakusoval. Když se dveře od špižírny zčistajasna prudce rozletěly, byl Mason hustě pokrytý drobečky a labužnicky pomlaskával jazykem. Mason se nenamáhal vzhlédnout, dokud nedokončil

rozmazávání arašídového másla na sušenku, kterou držel v ruce.

„V pořádku, Masone, již můžete vylézt. Určitě toužíte po změně prostředí," oslovil ho poručík Tragg. Mason nehnul ani brvou a odvětil nonšalantně: „Zrovna jsem se chtěl napít mléka."

„Je v lednici," řekla paní Milfieldová medově sladce, „dojdu vám pro ně."

Tragg pokukoval po Masonovi, ale neudržel se a vyprskl smíchy: „Co jste tam proboha dělal? Čeho jste chtěl dosáhnout?"

„Vám jsem dal přednost a sobě trochu odpočinku," pokrčil rameny Mason.

„Nechápu, co tím myslíte, Masone," krabatil obočí Tragg.

„Stavil jsem se u paní Milfieldové v souvislosti s jednou obchodní záležitostí. Nevěděl jsem, proč sem jdete vy, ale uvědomil jsem si, že by pro paní Milfieldovou bylo lepší, kdybyste mě tu nenašel. Mohl bych vás uvést na falešnou stopu. Proto jsem vám dal přednost v rozhovoru s paní Milfieldovou a sám jsem si udělal pohodlí ve spíži."

„Tady je mléko," přerušila je paní Milfieldová. Mason od ní vzal krabici se čtvrt litrem mléka a odešel do kuchyně, kde mu paní Milfieldová podala sklenici. Nad dřezem si nalil vrchovatě mléka a přes okraj sklenice se zašklebil na poručíka Tragga. „Na zdraví, poručíku!"

„Nemyslíte si, že mi podstrčíte tuhle báchorku, že, Masone," zamnul si špičku nosu Tragg.

Mason s pusou plnou sušenek se snažil vyslovit, jak nejzřetelněji mohl: „Samozřejmě, že ne, poručíku. Nechtěl jsem vám vůbec nic podstrčit. Jen jsem vám chtěl zabránit, abyste doběhl sám sebe. Kdo je tentokrát obětí?"

„Proč si myslíte, že existuje oběť?" vyklouzl z otázky jako úhoř Tragg.

„Cožpak tu nejste pracovně?"

„Mluvme nejprve o vaší návštěvě," zavelel neodbytně

pořádkumilovný Tragg.

Mason se zazubil: „Já nemám co tajit. Odskočil jsem si sem na oběd.“

„Takhle se nikam nedostaneme, Masone,“ vysunul bojovně bradu Tragg.

„Já ano. Parádně obědvám. Máte velmi chutnou arašídovou pomazánku, paní Milfieldová. Máte můj obdiv,“ s úspěchem hrál absurdní divadlo Mason.

„Děkuji.“

„Dobře, chytráku,“ přeměřil si Masona Tragg. „Manžel paní Milfieldové byl zavražděn.“

„To je strašné,“ zamumlal Mason s pusou plnou sušenek.

„Nedomnívám se, že byste o vraždě něco věděl, Masone,“ podrážděně pokračoval Tragg.

„Jenom to, co jste mi řekl,“ odtušil Mason.

Tragg se pátravě zahleděl na cibuli na kuchyňském prkénku na stole.

„Vy jste loupala tyhle cibule? Kde jsou ty oloupané?“

„Ano, právě jsem začala, když jste zazvonil,“ nervózně odpověděla paní Milfieldová. Tragg vrhl na Masona podezíravý pohled.

„Kde byl zavražděn?“ otázal se Mason, aby hovor nestál, a napil se doušku mléka.

„Technicky řečeno, Masone,“ řekl pobaveně Tragg, „v rámci hranic města Los Angeles.“

„To je fajn, aspoň máte co dělat,“ usoudil spokojeně Mason. „Kdo to udělal?“

„Nevíme.“

„Zajímavé,“ komentoval Mason.

Tragg nic neřekl.

„Jak jste se dozvěděl, že jsem tady?“ zeptal se náhle příkře Mason.

„Já jsem mu řekla, že jste tady,“ ozvala se paní Milfieldová.

„Proč?“ nedbale se zeptal Mason a nalil si ještě jednu sklenici mléka.

Tragg, jemuž kručelo v břiše, už nesnesl pohled na přecpávajícího se Masona. „Mám z vás hlad, Masone.“

„Prosím, poslužte si, poručíku,“ Mason k němu natáhl krabici se sušenkami.

„Je to jedna z výsad policie, nechat se obsloužit. Proč jste mu o mně řekla?“

„Myslela jsem, že to bude lepší, když jsem zjistila o, co běží. Nechci, aby na mě něco vrhlo špatné světlo.“

„Samozřejmě,“ poznamenal Mason, když si v kuchyni pod kohoutkem v dřezu umyl ruce.

„Vysvětlila jsem poručíkovi,“ pokračovala, „že jste se u mne zastavil v jiné záležitosti, která se týká mého manžela, a že když jste se dozvěděl, že sem jde poručík, myslel jste si, že bude lepší, když vás tu nenajde.“ Tragg si kousavě zašpásoval: „Nemusíte ho učit, co má říkat, paní Milfieldová. Zná nejen svoji, ale i vaši roli úplně nazpaměť.“

Mason se zarmouceně podíval na paní Milfieldovou: „Říkal jsem vám, že mi nevěří. Raději již půjdu. To, co se stalo vašemu manželovi, mě mrzí. Podrobnosti vám poručík Tragg asi žádné neposkytl, že?“

„Ale ano. Sdělil mi všechny detaily. Zdá se, že…“

„Mlčte!“ přerušil ji hněvivě poručík Tragg. „Všechno, co jsem vám řekl, si nechte pro sebe.“

Paní Milfieldová se lítostivě pohroužila do mlčení. Tragg odešel do kuchyně ještě jednou se podívat na cibuli. Urputně se mračil.

„Tak já jdu. Upřímnou soustrast, paní Milfieldová,“ řekl Mason a měl se k odchodu.

„Děkuji,“ odvětila a obrátila se k poručíku Traggovi. „To je

všechno, co vím. Otevřeně jsem vám o celé situaci pověděla, protože vím, že se vyplácí říkat policii pravdu.“

Tragg, jenž stále ještě uvažoval o cibuli, chladně přikývl. „Dobře jste udělala.“

„Byl to nápad pana Masona, abyste ho tady nenašel,“ rychle pokračovala, aby si Tragg uvědomil, že mu plně důvěřuje. „Já samozřejmě neměla žádné tušení, proč mě jdete navštívit. Jsem přirozeně nesmírně šokovaná tím, co se Fredovi stalo, ale považovala jsem za nezbytné říci vám pravdu.“

Mason ukázal směrem ke dveřím. „Tady tudy jsem vešel.“

Tragg k němu zamyšleně vzhlédl: „Chcete snad říci, že tady tudy vyjdete.“

Mason se ve dveřích obrátil a pravil: „To vyjde na stejno, poručíku.“

KAPITOLA 4

Na rohu byla drogerie, v níž měli telefon. Mason zašel dovnitř, vhodil do přístroje pěticentovou minci a vytočil soukromé číslo své kanceláře, jež nebylo uvedeno v telefonním seznamu, a platilo pro telefon přímo na jeho stole.

Po několika vteřinách sluchátko zvedla Della Streetová. „Jak se máte?“ pozdravil vesele. „Byla jste už na obědě?“

„Samozřejmě, že ne. Vždyť jste mi řekl, abych se odtud nehnula.“

„Já jsem na obědě byl. Máme na krku vraždu.“

„Už zase? Kdo je náš klient?“

„Nemáme žádného, Dello,“ zasmál se Mason. „Neřiďte se otrocky konvencemi. Cožpak nemohu mít případ vraždy bez klienta?“

„Není to výnosné. Kdo je oběť?“

„Fred Milfield.“

„Jak se to stalo, šéfe?“

„Nevím, Dello. Řekněte Drakovi, ať se do toho dá, ať se spojí s hochy od tisku a vypátrá všechny podrobnosti kolem té vraždy.“

„Šéfe, z účetnického hlediska musím tyto výlohy někomu účtovat,“ pravila nesmlouvavě Della.

„Dobře, účtujte je na slečnu Kingmanovou,“ souhlasil Mason.

„Co chcete, aby Drake zjistil?“

„Všechno. Vy se jděte najíst. Já jedu k sobě.“ Mason položil sluchátko a zamával na taxi, které právě jelo kolem. Za chvíli vešel do kanceláře, a jak byl překvapený, když zjistil, že Della Streetová na něho čeká.

„Myslel jsem, že jste se odešla naobědvat. Co tady ještě děláte?“ tázal se nechápavě.

„Zrovna jsem byla na odchodu, když jsem spatřila, jak se do vaší kanceláře snaží zoufale dostat jedna mladá, velmi elegantně oblečená žena. Slitovala jsem se nad ní a vysvětlila jí, že do kanceláře přijdete až v pondělí ráno. Zbělela jako stěna a trvala na tom, že s vámi mluvit musí.“

„Nemám čas se teď s někým bavit. Milfield byl zavražděn, jeho žena byla…“ Della Streetová ho však nenechala domluvit: „Ta mladá žena se jmenuje Carol Burbanková.“

„Na jméně nezáleží,“ odbyl ji nedůtklivě Mason. „Cože, Burbanková?“ došlo náhle Masonovi.

Della Streetová přikývla. „Příbuzná Burbanka, který stojí za karakulskou vlnou?“

„Myslím si to, proto jsem ji pustila dovnitř.“

Mason tiše hvízdl: „Promluvím si s ní. Říkáte, že je rozrušená?“

„Víc než to. Je blízko infarktu.“

„Je v přijímací kanceláři?“

„Ano.“

„Dobře. Zavolejte ještě do Drakovy kanceláře a řekněte mu o vraždě Milfielda. Také, že o ní policie ví. Ať všechno ostatní pustí k vodě a soustředí se jen na pátrání kolem této vraždy. Já zatím zjistím, zda Carol Burbanková je nějaká příbuzná Burbanka, jehož hledám.“

Della Streetová se zastavila s rukou na dveřích. „Jak to přijala paní Milfieldová?“

„Slyšel jsem ji vykřiknout. Nemyslím si, že to pro ni bylo překvapení. Než jsem přišel, brečela.“

„Je atraktivní?“

„Velmi.“

„Chytrá?“

„Až moc. Předhodila mě vlkovi.“

Della na něj vrhla zvědavý pohled.

„Obětovala mne, aby si to vyžehlila u poručíka Tragga.“

„Jak se to stalo?“

„Tragg se u ní stavil. Myslel jsem, že bude pro ni lepší, když mě neuvidí. Brečela a jeho návštěva věštila vraždu ve vzduchu. Tak jsem se zavřel do spíže, a ona mu to řekla.“

„Proč?“

„Zcela určitě, aby si u něho udělala oko.“

„Jak je stará?“

„Třicátnice.“

„Vypadá to, že může být nebezpečná,“ s nevolí odtušila Della.

„Myslím, že je,“ souhlasil Mason.

„Tak já jdu volat, šéfe. Dobré pořízení s Carol Burbankovou.“ Mason ji ještě dlouho slyšel v nedělním tichu, jak klapala podpatky po dlouhém schodišti kancelářské budovy. Vytrhl se z rozjímání a právnickou knihovnou vešel do přijímací místnosti.

Carol Burbanková seděla v křesle velmi přísně a strnule, kolena měla těsně přitažena k sobě a z obličeje se jí skutečně vytratila jakákoli barva. Pouze jasně rudá ústa se odmítala přizpůsobit vybledlé barvě pokožky. To, jak sebou křečovitě škubla při cvaknutí kliky, ukazovalo na otřesený stav jejích nervů. Obrátila úpěnlivě na Masona své velké oči. Nebyla v nich žádná panika, jen strach, ale také pevné odhodlání. Snažila se ovládnout nejen své nervy, ale i zachovat si chladnou a střízlivou mysl.

„Vy jste pan Mason?“

„Ano.“

„Takže jste vyřizoval tu automobilovou nehodu, která se stala včera řidiči nákladního auta s karakulskou vlnou.“

„Přesně tak.“

„Můj otec si myslí, že jako právník jste to zvládl skvěle.“

„Děkuji.“

„Otec řekl, že kdyby jsme někdy měli nějaké potíže, že by si najal vás.“

„Váš otec je spojen s tou firmou? Karakul Fur Company.“

„Nepřímo.“

„Jak se váš otec jmenuje?“

„Roger Burbank.“

„A nyní je v potížích.“

Hned přešla k jádru věci: „Pan Milfield, otcův společník, byl zavražděn na jachtě mého otce.“

„Skutečně? Co chcete, abych učinil?“ neochotně prohodil Mason.

„Můj otec je ve velmi choulostivé a velmi zvláštní situaci. Chci, abyste mu pomohl.“

„Byl na jachtě v době, kdy došlo k vraždě?“

„Proboha to ne! Jenže problém je v tom, že chtěl, aby si lidé mysleli, že v té době jako obvykle na jachtě byl, třebaže tam vůbec nebyl!“

„Kde je teď?“

„Nevím to jistě.“

„Předtím než cokoliv řeknete, slečno Burbanková,“ obezřetně pokračoval Mason, „musím vám, bohužel, sdělit, že vašeho otce nemohu zastupovat.“

„Proč ne?“

„Mám kolidující zájem.“

„V jakém smyslu?“

„Zastupuji Adélu Kingmanovou, která vlastní podle pozemkové knihy 80 akrů…“

„Tu nemovitost vlastní Frank Palermo,“ skočila mu netrpělivě do řeči.

„Bohužel se mýlíte. Podle kupní smlouvy, kterou uzavřel…“

„Ta kupní smlouva je k ničemu! Drží tu nemovitost přes pět let!“

„Ano, ale podle té kupní smlouvy.“

Na chvíli zaváhala: „Kolik chcete?“ zeptala se unaveně.

„Hodně.“

„Jako pastviště pro ovce je ta půda…“

„Absolutně bezcenná,“ dokončil za ni Mason. „Je však cenná jako pozemek s ropou.“

„Kdo říká, že je tam ropa?“

„Já.“

Utkvěla na něm pátravým, ale pevným pohledem. „Obávám se, že mi nedochází spojitosti.“

„Adéla Kingmanová chce za ten pozemek 100 000 dolarů v hotovosti.“

„Ale to je absurdní, naprostý nesmysl.“

„Proto, bohužel, nemohu vašeho otce zastupovat,“ ukončil hovor s vážnou tváří Mason.

Kousla se do rtu. „Ta cena je vyloučená.“ Mason jí vstřícně přizvukoval: „Tak vidíte. Opravdu lituji. Nevím, jestli dnes v sobotu nějakého právníka seženete.“

„My chceme vás, pane Masone, nikoho jiného,“ zaprosila.

„Ale já vás nemohu z morálních důvodů zastupovat pro kolidující zájmy.“

„Podívejte se,“ zarazila ho, „můžeme to nechat zatím plavat. Budete-li zastupovat otce, můžete, až se s ním setkáte, z něho vyrazit pro vaši klientku, co se dá.“

„Bude to nelítostné smlouvání,“ varoval Mason.

„To nyní věřím.“

„Máte právo mluvit za svého otce?“

„V krajním případě jako je tento ano.“

„Nechtěl bych, aby v tomto bodě došlo k nedorozumění,“ povytáhl obočí Mason.

„Nebojte se, nedojde,“ oči jí kmitaly jako plamínky.

„A co chcete, abych udělal?“

„Chci, abyste jel se mnou za otcem. Musíme ho prostě najít.“

„Na čem pracuje?“

„To je právě to. Zabývá se něčím nesmírně závažným, co musí zůstat naprosto utajeno. Nikomu by neřekl, kde skutečně byl nebo co dělal. Chápete tu strašlivou situaci, ve které se nalézá?“

„Kvůli té vraždě?“

„Ano. Fred Milfield byl zavražděn na jeho jachtě. Táta na své jachtě tráví každý pátek – kotví v ústí. Je to jeho způsob, jak se uvolňuje, kdy nemyslí na své obchodní záležitosti. I tento pátek si vzal jachtu a zakotvil ji jako obvykle – jenže na ní nebyl! Pracuje na tak velmi osudné věci, že by za žádných okolností nepřiznal, co skutečně dělal.“

„Víte, kde je teď?“

„Mám jen tušení. Doufám, že ho tam najdu. Musíme se tam ale dostat dříve než policie, pane Masone. Rozumíte?“ oči se jí leskly jako náměsíčné.

„Proč?“ neplál nadšením Mason.

„Abychom mu řekli, co se stalo.“

„Policie mu to taky řekne,“ nesentimentálně dedukoval Mason.

„Ano, a on učiní nějaké neprozřetelné prohlášení.“

„Například?“

„Cožpak nechápete, pane Masone, že otec pracuje na něčem tak důležitém, že se klidně nechá vlákat do pasti, kterou mu policie nastraží?“

„Myslíte tím, že odpřísáhne, že byl na jachtě v době vraždy?“

„Ano.“

„A když ho najdeme dříve než policie?“

„Pak mu vysvětlíme, jak se věci mají.“

„A pak?“

„Pořádně si rozmyslí, co vlastně chce policii říci.“ Carol Burbanková byla neodbytná.

„Vymyslí si nějakou dobrou lež?“

„Samozřejmě, že ne. Řekne jim tolik pravdy, kolik se odváží.“

Mason se zachmuřil: „Obávám se, že budu muset vědět víc než

jen tohle. Co je to za tajemství?“

„Jde o politickou záležitost. Mají na mušce nějakou významnou osobnost v ropném průmyslu a táta jim zpracovával podklady. Bylo by vyloženě sebevražedné to zveřejnit předtím, než zjistí všechny podrobnosti. Proto ho musíme najít.“

Mason cvičně bubnoval konečky prstů na desku svého psacího stolu.

„Na vás leží větší břímě než na mně,“ upozorňoval. „Mimochodem, jaké mám postavení?“

„Najímám vás.“

„Za jakým účelem?“

„Abyste chránil zájmy mého otce.“

„Ještě někoho jiného?“ mrkl na ni zpytavě Mason.

„Můžete vystupovat jako rodinný právník na základě všeobecného pověření.“

„Co budeme dělat?“

„Někam se podíváme.“

„Kam?“

„To je přísně tajné. Neřeknu vám to předem. Vemte si tvrďák a svrchník, jedeme tam hned teď,“ pobízela ho Carol Burbanková.

„Kdy se dostanu zpátky do kanceláře?“ ujasňoval si Mason.

„Až najdeme tátu.“

Mason vykročil první a ukazoval jí cestu ze své soukromé kanceláře. Na cestě si nasazoval svrchník i klobouk. Po třetí se Carol Burbanková netrpělivě podívala na hodinky a chystala se něco říci, ale nakonec slova spolkla. Když míjeli poslední kancelář, Mason otevřel dveře a zavolal: „Dello!“ Della Streetová se okamžitě objevila v jedné z vnitřních kanceláří.

Mason se na ni významně podíval: „Jdu ven. Nečekejte na mne, jděte se najíst.“

„Kdy se vrátíte, šéfe?“

Odpověděla za něj Carol Burbanková: „To je ve hvězdách.“

KAPITOLA 5

Carol Burbanková se zavěsila do Masonovy paže a řekla: „Půjdeme tady tudy," a vedla ho po ulici dolů o půl bloku domů na parkoviště.

„Měl by zde být," netrpělivě se rozhlížela kolem a zamračeně pozorovala kolemjdoucí.

„Kdo – váš otec?"

„Ne, Judson Beltin."

„Kdo je Judson Beltin?"

„Pravá ruka mého otce."

„Ví o té vraždě?"

„Ano."

„Ví, kam jedete?"

„Ne." Po chvíli, jako by se obávala, že je příliš stručná, dodala: „Judson neví vůbec nic. Má mi jen sehnat auto s plnou nádrží a do kufru dát ještě dva rezervní pětigalonové kanystry. Měl tu být již před pěti minutami a čekat na mne. Samozřejmě, něco se mu mohlo stát, ale… á, tady přijíždí."

Rychle přijíždějící auto elegantně proklouzlo před jiným a prudce zabočilo na parkoviště. „To je Beltin. Tvařte se naprosto lhostejně, jak kdyby nám o nic nešlo," varovala Carol Burbanková.

„Proč všechny tyhle tajnosti?" vzpíral se herecky ztvárňovat svoji roli Mason.

Znovu zaprosila: „Prosím, věřte mi. Teď vám to nemohu říci. Musíte mě prostě poslechnout."

Štíhlý, asi pětatřicetiletý muž, se zřetelně nahrbenými, kulatými zády, najel s autem před hlídače parkoviště, jenž od něho vybral 25 centů, odtrhl jeden perforovaný a očíslovaný parkovací lístek a předal jej Beltinovi. Když Beltin odcházel z parkoviště, šel

přímo kolem Carol a Masona, ale vůbec nedal najevo, že je zná, jen nenápadně předal Carol beze slova parkovací kartu.

„Uvidíme, zda ho někdo sleduje – vidíte tamtoho muže? Právě vylezl z toho zaparkovaného automobilu. Podívejte, sleduje Judsona!“ upozorňovala. Mason jen řekl: „Konec konců, je to v rušné ulici. Když se tady kdykoli otočíte, najdete několik stovek lidí hemžících se za vámi. Přesto vás nesledují.“

Neodpověděla na to nic, počkala, až Judson zašel za roh. Potom si obezřele vybrala jiného hlídače, který Judsonovo auto nezaparkoval, a předala mu parkovací lístek. Pak mlčky čekala, až jí zřízenec zaveze auto k východu parkoviště. Ladně vklouzla za volant a čekala, až se Mason posadí vedle ní. Šlápla na plyn, auto se rozjelo. Před výjezdem z parkoviště přibrzdila a šikovně se zařadila do kolony proudících aut. Řídila s profesionální zručností a Mason její řidičský talent mlčky obdivoval.

„Teď se držte. Musíme se přesvědčit, že nás nikdo nesleduje.“ Okamžik nato prudce šlápla na plyn, až pneumatiky zaskřípěly a z ničeho nic to švihla do protisměru, právě když se kolona vozidel v protisměru naplno rozjížděla na zelenou. „Jede někdo za námi?“ zvolala, když vyrovnala řízení. Masonovi se rozbušilo srdce a stěží ze sebe dokázal vypravit slovo.

Jen se zhluboka nadechl, a aniž by se odvážil podívat kolem, poznamenal: „Kdyby nás někdo sledoval, už dávno by musel být po bouračce.“ Na příští křižovatce zabočila doprava a zpomalila, neboť zase byla na semaforu červená. Jakmile naskočila zelená, znovu prudce sešlápla plyn, auto se řítilo střemhlav dopředu, aby mohlo zopakovat předchozí kaskadérské číslo s obratem o 360 stupňů. To už Mason zezelenal a obličej mu zkřivila křeč. Když se Carol přesvědčila, že je nikdo nesleduje, pohodlně se opřela o sedadlo a soustředěně se věnovala řízení. Projížděla Hollywoodem přes Cahuenga Grande, ven bulvárem Ventura, neustále nalepená na vozidlu jedoucím před ní, neustále předjíždějící, přidávající

plyn a zase prudce brzdící. Mason respektoval její mlčení. S potěšením se zabořil do měkkých polštářů a poživačně pokuřoval.

Vyjeli do mírného vršku nad Conejo Grande a poté se řítili dolů po horských silnicích do Camarillo. Zde znovu pohlédla na hodinky: „Doufám, že dorazíme včas.“ Byla to první slova, která vyslovila od doby, co vyjeli z Los Angeles. Mason neodpověděl.

Mezi Venturou a Santa Barbarou náhle zpomalila a zabočila do „Motelu“, v němž štukem nahozené bungalovy s červenými střechami ostře kontrastovaly se sytě zelenými vějířovitými palmami a tmavomodrým pozadím oceánu.

„Jdeme ven?“ zeptal se Mason a vyhlédl z okna.

„Ano,“ odpověděla.

Mason se vysoukal z auta a následoval ji do kanceláře recepce.

„Máte zde zapsaného pana J. C. Lassinga?“ Recepční si Carol přeměřila pátravým pohledem a odvětila: „Bungalov číslo 14. Koná se tam párty pěti lidí.“

„Děkuji,“ nasadila přátelskou tvář Carol Burbanková a obdařila recepční svým nejoslnivějším úsměvem.

Vyšli z recepce a šli pěšky po praskající štěrkem sypané cestě. Slunce, které se na západě již chýlilo za obzor, vrhalo podlouhlé stíny podél budov. Teprve nyní, když vystoupili z auta, si uvědomili ostrý vítr, bičující zpěněnými vlnami v zálivu. Carol se musela naklonit dopředu, jak s ní vítr cloumal a sukni jí shrnoval nad kolena. Bungalov, k němuž mířili, vypadal ponurý a opuštěný. V garáži nebylo žádné auto. Carol vyběhla nahoru po třech vybetonovaných schodech a udýchaně bušila na dveře. Když nikdo neotevřel, začala cloumat klikou. Nebylo zamčeno a neutichající vítr rozrazil dveře dokořán.

Carol Burbanková vletěla dovnitř: „Pravděpodobně jsme přijeli s křížkem po funuse,“ hořce konstatovala k Masonovi, jenž vstoupil hned za ní a ramenem dveře přibouchl. „Hello, je někdo doma?“ zvolal nedbale zvýšeným hlasem. Nedostal žádnou

odpověď.

Bungalov měl čtyři místnosti oddělené tak, že se dal rozdělit na dvě samostatné části. Přední velký pokoj měl dvojité postele a byl dostatečně prostorný, aby sloužil i za obývací pokoj. Byl vybaven nábytkem luxusního hotelu. Všechny postele byly vzorně ustlány. Kolem gauče byly tři židle rozestavěny do polokruhu a na stole bylo nakupeno několik popelníků, pravděpodobně všechny, jež byly v bungalovu k maní. Byly plné cigaretových a doutníkových nedopalků. Na stoličce stálo pět skleniček. A koš na odpadky vedle postele byl naplněn prázdnými lahvemi od likérů. Místnost byla cítit zatuchlým cigaretovým kouřem a těžkým nasládlým pachem již uleželých likérů.

„Asi již odjeli, nicméně můžeme se podívat, jestli zde nemají ještě zavazadla," naléhala Carol a vedla Masona do další místnosti. Zavazadla však žádná nenašli.

V koupelně visely již použité ručníky. Na jedné z poliček byla břitva a holící štětka. Carol se na ni podívala, vzala ji do ruky a vykřikla: „To je tátova!"

„Možná, že se vrátí," nadhodil Mason. „Ne, kdepak. Nemá tu svoji tašku. Věci na holení tady prostě zapomněl. Stává se mu to často."

„Takže si myslíte, že se nevrátí?"

„Nevrátí. Bungalov již posloužil pro účel, pro jaký byl najat."

„Co se tady tedy dělo?"

„Politická seance některých významných lidí ze Sacramenta. Nemohu vám říci jejich jména a už vůbec ne, o čem hovořili. Jde o politický dynamit, něco tak závažného, že by předčasné odhalení mohlo zruinovat kariéru všech, kteří se seance zúčastnili."

„Fajn, vy tu rozkazujete," lhostejně konstatoval Mason. „Co chcete dělat dál?"

Potlačila slzy. „Nic. Vezmu tátovi ty věci domů. Nemůžeme dělat už nic." Mason mlčel.

Carol váhavě strkala holicí štětku do tašky a něco se jí nezdálo na břitvě. „Ani ji nevyčistil.“ Obrátila se na Masona: „Myslíte, že ji mohu umýt a vyčistit?“

„Záleží na tom.“

„Na čem?“

„Zda je důležité prokázat, že zde byl,“ šel k jádru věci Mason.

„Nikdy by nepřipustil, že zde byl.“

„Proč ne?“

„Vždyť jsem vám to vysvětlovala. Byla by to politická sebevražda všech těchto lidí. Zkoumání jejich činností pod drobnohledem, víte, jak to chodí.“

Náhle se jí rozjasnila tvář, jako by teprve teď pochopila důležitost Masonových slov. „Máte pravdu,“ vykřikla. „Bože, vy jste skvělý!“

„Mohla byste se zastavit v recepci,“ vyzval ji Mason, „a vysvětlit, že si chcete ponechat bungalov ještě týden. Zaplatila byste v hotovosti na týden dopředu a vymínila byste si, že chcete všechno nechat tak, jak je. Že do pokoje nesmí vstoupit pokojská.“

„To je nápad! Jdeme hned, pojďte.“

„Měli bychom zamknout ty přední dveře. Nevidíte zde někde klíč?“ Prohledali všechno, ale klíč nenašli. Dveře od bungalovu číslo 13 byly zamčené a klíč trčel uvnitř v zámku. U bungalovu číslo 14 klíč prostě nebyl.

„Kde předpokládáte, že je váš otec teď?“ podíval se na ni tázavě Mason. Její oči prozrazovaly paniku. „Asi jel zpátky na jachtu,“ s hrůzou odtušila. „Policie už tam na něho čeká, aby ho podrobila výslechu, a on si vymyslí nějakou bajku o tom, kde byl – ale nikdy nepřizná, kde byl skutečně.“

„Pojďme se tedy domluvit s recepční a pak pojedeme zpátky do Los Angeles, a pokusíme se najít vašeho otce.“ Mason otevřel Carol dveře a s uznáním oceňoval její nohy, když jí vítr znovu vyhrnul sukni vysoko nad kolena. Zatímco se snažila sukni

shrnout, Mason silou zabouchl dveře, aby překonal nápor studeného západního vichru vanoucího od oceánu. „Vyřiďte to s recepční vy," řekla Carol. „Dám vám nějaké peníze na výdaje." Vmáčkla mu do ruky balíček bankovek – dvacetidolarovek převázaných lepicí páskou s razítkem nesoucím jméno losangeleské banky – celkem 500 dolarů. Mason řekl: „To sotva bude tolik."

„Jen si to nechte. Budete mít i jiné výdaje. Jen si je zaznamenávejte a později se vyrovnáme."

Mason si zasunul bankovky do náprsní tašky v saku a zamířil do recepce. Museli chvíli počkat, než se recepční objevila za pultem. Věnovala jim profesionální úsměv: „Našli jste lidi, které jste hledali?" otázala se. Mason si postrčil klobouk do týlu a snažil se zapůsobit co nejšarmantněji: „Situace se poněkud zkomplikovala," začal opatrně vysvětlovat Mason. Úsměv jí rázem zmizel z tváře. Oči jí ztvrdly a ledově klouzaly z Masona na atraktivně vyhlížející Carol Burbankovou stojící po jeho boku. „V jakém smyslu se situace zkomplikovala, pane?" zamračeně se otázala správkyně motelu.

„Víte, hledali jsme otce této mladé ženy. Měli jsme se s ním sejít v bungalovu 14, ale dorazili jsme pozdě. Obávám se, že se nás bude snažit chytit na silnici. Proto budeme muset jet, abychom ho dohnali."

Výraz recepční se nezměnil, tón jejího hlasu byl chladný a odměřený. Když se Mason odmlčel, neřekla nic, čím by ho povzbudila, zakaboněně čekala, co uslyší dále.

„Takže," pokračoval Mason, „bychom chtěli, abyste bungalov číslo 14 zatím nikomu nepronajímala."

„Zaplaceno je do zítřejšího poledne," odvětila nesmlouvavě.

„Jsou na přihlašovacím lístku jména všech účastníků seance?" chtěl vědět Mason.

„Proč?"

„Chci si být absolutně jistý, že je to ta správná párty, kterou hledáme.“

„Bylo to na jméno Lassing?“

Carol si pospíšila, aby řekla: „Je to jméno jednoho z členů setkání, ale není to jméno otcovo. Zajímalo by mě, zda se všichni zapsali.“

„Jak se jmenuje váš otec, slečno?“ zeptala se správkyně motelu a propíchla Carol očima. Carol její pohled zachytila, ale ani v nejmenším ji nevyvedl z míry: „Burbank, Roger Burbank,“ prohlásila pevně. Správkyně se zatvářila přece jen trochu vstřícněji: „Obvykle nevedeme jména všech, kdo k nám přijedou ve skupině. Zapisuje se jen jeden člověk, obvykle majitel auta. Napíše i poznávací značku auta i typ auta. Počkejte, podívám se.“ Zalistovala v knize hostů a vzhlédla: „Ne, v knize je pouze skupina pod jménem J. C. Lassing a společnost.“

Mason řekl: „Bungalov je naprosto uklízený. Není zapotřebí, aby tam někdo chodil před zítřejším polednem.“

„Proč by tam měl někdo chodit?“ podivila se správkyně motelu.

„Pokojské by mohly chtít vyměnit ručníky,“ nadhodil Mason. „No, a co?“

„Chtěli bychom, aby bungalov zůstal tak, jak jej opustili,“ vysvětloval trpělivě Mason. „Bungalov stojí osm dolarů za den,“ ošívala se recepční.

Mason jí předal 40 dolarů: „Zaplatíme vám na pět dní.“ Zdálo se, že ji peníze trochu obměkčily: „Chcete potvrzení?“

„Samozřejmě,“ prohlásil Mason, stejně upjatě jako ona předtím.

KAPITOLA 6

„Napadá vás něco?“ zeptala se Carol Masona, když vyjeli z motelu a vraceli se zpět směrem na Los Angeles.

„Je to stále vaše akce,“ odvětil Mason. Po chvíli se na ni usmál:

„Neplánujete nějaké občerstvení?“

„Máte hlad?“ pochopila.

„Jsem prakticky vyhladovělý. Ten ledový vichr a plískanice ve mně vzbuzují chuť na teplou večeři,“ posteskl si Mason.

„Zajdeme si na jídlo po cestě. Musím tátu najít za každou cenu.“

„Asi si neuvědomujete, že už je příliš pozdě. Policie ho již pravděpodobně vyslýchá.“

„Je to možné,“ připustila Carol.

Obloha zrudla, zapadající slunce za horizontem bylo obrovské. Táhlý, skučící vichr vzdouval ocelově modrou hladinu oceánu, která se zdvíhala a vzápětí nato se s třeskotem řítila do propasti mezi vlnami. Napravo bylo možno zahlédnout ostře se rýsující siluety Channel Islands na pozadí červenomodré západní oblohy.

„Raději zapnu světla,“ konstatovala Carol a zapnula přední světla. Když již minuli město Ventura a blížili se ke Camarillo, Mason pravil. „Kdy předpokládáte, že váš otec z toho motelu odjel?“

Vrhla na něho tvrdý pohled: „Nevím, proč se ptáte?“

„Jen bych to rád věděl.“

„Nemám tušení.“

„Škoda.“

Motor spokojeně hučel směrem ke Conejo Grande a téměř neslyšně projížděl mírně zvlněnou krajinou, posetou košatými,

mohutnými virginskými duby. Vítr se trochu utišil a na křišťálově jasné obloze se leskly třpytivé hvězdy. V dálce již bylo možno rozeznat, matné obrysy Los Angeles, a asi o dvacet minut později Carol Burbanková náhle příkře oznámila: „Je tady jedna restaurace, ve které můj otec obvykle jí, je-li na silnici. Možná, že ho tam najdeme, neodjel-li z motelu mnohem dřív."

„V takovém případě jsme ho museli na silnici minout," zamyšleně odtušil Mason.

„Určitě to tak muselo být," souhlasila Carol. „Tamhle je ta restaurace, to červené neonové světlo s nápisem Vepřovicová chata." Mason neodpověděl.

Carol odbočila na parkoviště a auto obratně zaparkovala mezi dvě další vozidla. Vypnula zapalování a chystala se otevřít dveře, když Mason tiše hvízdnul. „Vypadá to, že tu jedí i policajti," a ukázal na auto s červenou houkačkou zaparkované v protější řadě.

„Ano, dálniční policajti sem často jezdí."

Mason zakroutil hlavou. „To není auto dálniční policejní hlídky." Carol neřekla nic, a tak ji Mason lehce chytil kolem ramen a vedl ji hlavním vchodem do Vepřovicové chaty z nepálených cihel. V jídelně bylo asi patnáct stolů. Naproti dveřím byl obrovský krb s hřejivě praskajícími dubovými poleny, který místnost nejen dobře vyhříval, ale činil ji i nesmírně útulnou. Hosteska v šatech španělské tanečnice, havraní černovláska s hlubokýma tmavýma očima a těžkými rudými rty se silným nánosem rtěnky, vyslala na Masona usměvavý pohled a ukazovala jim cestu k prázdnému stolu.

Najednou Carol téměř vykřikla a vrhla se ke stolu v levém rohu, u něhož seděli tři muži.

Mason uviděl rozložitého a podsaditého muže s nakrátko ostříhaným knírem a s jiskrnýma lišáckýma šedýma očima. Jak se Carol vrhla kupředu, tento respekt budící ramenatý pán užasle vzhlédl a vzápětí se na Carol láskyplně usmál. Carol ho horoucně

políbila a zeptala se: „Proboha, táto, co tady děláš?“ Všichni tři muži vstali. Mason vykročil vpřed, uklonil se starému pánovi a optal se. „Vy jste nepochybně pan Roger Burbank.“

„To je Perry Mason, otče, ten právník,“ vysvětlovala spěšně Carol. Burbank okamžitě natáhl svoji mohutnou ruku s tlustými prsty přes stůl a srdečně a pevně stiskl ruku Masonovu. „A tady je poručík Tragg,“ zasmál se Mason, zatímco poručík vyhlížel poněkud rozladěně. „Dovolte mi, poručíku,“ pokračoval Mason, „představit vám slečnu Carol Burbankovou. Ten džentlmen vedle vás je asi z oddělení pro vyšetřování vražd, pokud se nepletu.“

„George Avon,“ kývl hlavou Tragg, a po chvíli, jako by si rozmýšlel, zda tuto informaci má prozradit, dodal: „Odborník na otisky prstů.“

Mason si potřásl rukou s Avonem.

„Neposadíte se?“ zeptal se Roger Burbank zdvořile.

Hosteska se širokým úsměvem, vystavujícím na odiv nádherně bílé zuby, přišla ke stolu a úslužně pravila: „Nevěděla jsem, že se chcete připojit k přátelům. Číšníku, okamžitě přineste dvě židle!“ Číšník přinesl dvě židle, Mason nejprve přidržel židli Carol Burbankové, a teprve poté se posadil. „Vyhládli jsme,“ prohlásil Mason.

„Vašim posilám netrvalo dlouho, aby se sem dostaly, že, Burbanku?“ ulevil si suše poručík Tragg.

Burbank povytáhl obočí: „Mým posilám? Co tím myslíte?“

„Vašeho právního zástupce.“

„Obávám se, že se mýlíte, poručíku,“ odvětil Burbank. „Neposlal jsem pro pana Masona.“

„Vy jste mu ještě nic neřekl?“ skočila jim do řeči Carol a oči jí jiskřily.

„Nejsme tu dlouho, jen jsem položil vašemu otci pár otázek,“ zachytračil poručík.

„Co mně měl říci?“ obrátil se tázavě Burbank na Carol.

Tragg ho rázně přerušil: „Přejdu rovnou k věci, pane Burbanku. Je velmi důležité, abyste nám řekl, co jste přesně dělal včera odpoledne a večer. Zatím jste hrál jenom na čas. Teď už začněte konečně mluvit.“

„Proč by pro vás mělo být důležité, kde jsem včera byl a co jsem dělal?“ ptal se nechápavě Burbank.

„Ale pánové, buďme féroví,“ vložil se do toho Mason. Také Carol starostlivě naléhala: „Tati, musíš jim říci, kde jsi přesně byl. Nemusíš jim přece udávat jména osob, které byly s tebou, nechceš-li. Ale opravdu jim musíš říci, kde jsi doopravdy byl a kdy jsi tam byl. Je to důležité!“

„Fred Milfield byl zavražděn na palubě vaší jachty,“ přívětivě prozradil Mason, aby zmírnil trapnost situace.

„Vy jste ale diletant, Masone!“ zahromoval poručík a celý zbrunátněl, jak se mu od zlosti nahrnula krev do tváře. „To má člověk z toho, že se snaží být zdvořilý. Měl jsem vás odvést na policejní stanici, jakmile jsem vás tu uviděl, a vyslechnout vás tam!“

„Fred Milfield byl zavražděn?!“ zvolal Burbank se strnulým údivem.

„Ano, tati. Snažili jsme se tě najít celé odpoledne,“ lítostivě pronesla Carol.

„A pokládala jste za nutné přivést na pomoc právníka,“ uštěpačně poznamenal Tragg, tvář zlostně nadmutou jako jablko.

Carol pevně a chladně odrazila jeho pohled. „Samozřejmě, poručíku. Kdybyste znal všechna fakta…“

Burbank jako by se probral z překvapení. „Jednoduše nechápu, proč by měl mít někdo zájem na smrti Freda Milfielda, poručíku.“

„Tati, prosím tě, věř mi, že je to důležité a řekni jim pravdu, kde jsi včera byl!“

„Počkej, Carol, poručík Tragg nám ještě něco musí říci,“

odmlčel se tázavě Burbank.

Carol se však netrpělivě obrátila k poručíkovi a trvala na svém. „Otec včera vůbec nebyl na jachtě. Zapletl se do politiky – a nyní nesmí prozradit určité informace, které jsou naprosto důvěrné. Ani já vám nemohu říci podrobnosti – jen to, že měl otec schůzku s velmi významnými lidmi ze Sacramenta, kteří chtěli schůzku udržet v naprosté tajnosti. Prostě vám nemůže říci s kým jednal – každý z nich by stejně zapřel svoji účast, i kdybyste se jich zeptal sám. Z důvodu utajení se sešli v jednom motelu na dálnici a jednali téměř 24 hodin. Rozešli se před velmi krátkou dobou. Myslela jsem si, že se zde zastaví na večeři. Proto jsme se náhodně zastavili a vyšlo to.“

„Velmi zajímavé,“ ušklíbl se Tragg. „Takže říkáte, že nikdo z těch mužů nikdy nepřizná, že se zúčastnili schůzky s vaším otcem?“

„Nikdo z nich se neodváží to učinit.“

Tragg se zamračil. „Fajn. A teď už přestaňme chodit kolem horké kaše. Je-li na tom něco pravdy, ověříme si to. Je-li to jen kamufláž,“ Traggův hlas se stal zlověstně odměřeným, „zjistíme si to také.“

„Řekni jim to, tati,“ naléhala Carol.

Ale Burbank mlčel. Nesouhlasně krabatil čelo i husté ryšavé obočí a úporně se na svoji dceru mračil.

„Dobrá,“ pohlédla na otce vyčítavě Carol. „Musím-li to říci, řeknu to. Zajeďte si do motelu Surf and Sun při dálnici mezi Venturou a Santa Barbarou. Je to rozlehlý motel po levé straně…“

„Vím, kde je,“ přerušil ji Tragg. „Takže tam se schůzka konala?“

„Zjistěte si to.“

Tragg se obrátil k Burbankovi: „Je-li to pravda, měl byste to potvrdit.“

Burbank vypadal rozlobeně. Mrzutě mávl rukou. „Když už

kočku vypustila z pytle ven… Ale já vám nehodlám nic potvrzovat. Zeptáte-li se mne – popřu to!“

„Máte nějaký důkaz?“ otázal se Tragg Carol.

„Samozřejmě, že jsou tam důkazy, jestli je hned zajistíte. Plné popelníky, prázdné lahve. Pořiďte si otisky prstů. Nakázali jsme správkyni motelu, aby v bungalovu s ničím nehýbali. Otec dokonce v koupelně zapomněl svoji výbavu na holení.“

„Kruci! Vždycky tu zatracenou břitvu někde zapomenu,“ zvolal hlučně Burbank a naježil se.

„Existuje nějaký skutečně průkazný důkaz, než je ta souprava na holení?“

Carol náhle zasvitlo v očích: „Tati, neodnesl si náhodou klíč od toho bungalovu? V motelu není.“

Roger Burbank neochotně a pomalu vsunul ruku do postranní kapsy saka a vytáhl typický hotelový klíč s řetízkem, na kterém visela cedulka s nápisem Surf and Sun Motel a pod ním byla namalována velká čtrnáctka. Na druhé straně klíče byla natištěna poznámka, že bude-li klíč omylem odnesen, stačí na něj nalepit známku a vhodit jej do poštovní schránky. Tragg klíč převzal, odsunul svoji židli a zamával na číšníka. „Zrušte naši objednávku,“ zamumlal. „Účet zaplatí tady ten chytrý pán,“ a afektovaně ukázal prstem na Masona.

KAPITOLA 7

Mason opatrně našlapával gumovými podrážkami na dlážděnou podlahu chodby, protože zjistil, že se v jeho kanceláři ještě svítí. Nehlučně zasunul svůj patentní klíč do zámku a neslyšně jím otočil. Pak otevřel dveře. Della Streetová seděla za Masonovým psacím stolem a s hlavou spočívající na pažích, tvrdě spala. Mason potichu zavřel dveře, pověsil si klobouk a kabát na věšák, načež přistoupil k psacímu stolu a chvíli se mlčky s jistou něžností zahleděl na Dellu. Pohladil ji po vlasech a jemně ji zaťukal na rameno. „Vy nikdy nechodíte domů, Dello?“ Della okamžitě procitla, vztyčila hlavu, zamžourala očima pod náporem světla a usmála se na Masona. „Chtěla jsem vědět, co se stalo. Proto jsem musela počkat.“

„Děvče! Vy jste počkala, protože jste si myslela, že bych mohl zavolat a něco chtít. Večeřela jste?“

„Ne.“

„Obědvala jste?“

„Poslala jsem Gertrudu ven, aby přinesla sendviče a láhev mléka.“

Mason se nestačil divit. „Příště půjdete se mnou. Alespoň budete pravidelně jíst.“

„Co je nového?“ zeptala se.

Mason se na ni pozorně zadíval. Únava na ní zanechala zřetelné stopy.

„To, že teď půjdete domů pořádně se vyspat,“ konstatoval Mason.

„Kolik je vůbec hodin?“

„Něco po jedenácté.“

„Proboha! Spala jsem víc než hodinu!“

„Kde je Paul Drake?“

„Šel domů.“

„Tam půjdete i vy. Sbalte si věci a jděte.“

„Myslela jsem, že zavoláte…“

„Zavolal bych vám domů. Vždyť mám vaše číslo,“ přerušil ji netrpělivě Mason. „Neberte tu práci tak vážně.“

„Co se stalo?“ chtěla vědět Della.

„Příjemně jsme se projeli autem po pobřeží,“ odpověděl Mason a pomáhal jí do kabátu. „Dojeli jsme až k velmi útulnému motelu. Musíme se tam, Dello, někdy spolu zastavit. Stojí na nádherném místě. Jmenuje se Surf and Sun. Třebaže dnes vanul chladný a sychravý vítr od oceánu, dovedu si představit, jak je tam báječně v létě.“

„Našli jste Rogera Burbanka?“

„Ano, ale jinde.“

„Kde?“

„V restauraci asi půl hodiny cesty od bulváru Ventura. Je to starý dům z nepálených cihel přestavěný na restauraci.“

„Co má s případem společného ten motel?“

„No,“ pokračoval Mason, „zdá se, že Burbank se měl údajně setkat v tomto motelu s nějakými významnými politiky. S lidmi, kteří učinili všechna preventivní opatření, aby nebylo možno vystopovat jejich sebemenší pohyb. Například o Burbankovi se všichni nezasvěcení domnívali, že je na palubě své jachty. Pravděpodobně všichni z nich si všechno předem dobře rozvážili a naplánovali si šikovné události, aby zamlžili, co skutečně dělali, a mohli popřít svoji účast na tomto setkání.“

„Proč?“

„Byli to politici velkého kalibru, možná sám guvernér. Je možné, že plánovali nějakou politickou strategii, ze které by novináři mohli udělat dynamit,“ střízlivě usuzoval Mason.

„Myslíte, že tam byl skutečně i guvernér?“ pochybovačně se

otázala Della.

„Závažným faktem by mohla být skutečnost, že třeba nebyl pozván.“

„Chcete tím říci, že někteří z jeho okolí proti němu osnují pikle?“

„Ano, mohlo by to být tak – do jisté míry, jak to Carol řekla.“

Della Streetová se zamračila. „Teď chápu, že za těchto okolností by bylo velmi nepříjemné, kdyby někdo našel na své jachtě mrtvolu.“

„A pak…“, nedokončil Mason s jednou tváří nadmutou, jak se jazykem snažil z dásně vydolovat žvýkačku, až trochu mlaskl.

„Co je, žvýkáte tabák?“ přinutila se k úsměvu Della.

„Ne. Jen jsem vám chtěl ukázat, jak umím nafukovat tvář. Pojďte už, mladá dámo, a zhasněte světla.“

Della zhasla, Mason dveře pečlivě zavřel a ještě se přesvědčil otočením kulaté kliky, že zamknul. Když vyšli z chodby, Mason pokračoval ve svých úvahách. „Zdá se, že těsně před námi vyslídil Burbanka v té restauraci poručík Tragg a nějaký chlápek na otisky jménem Avon.“

„V té restauraci z nepálených cihel?“

„Ano.“

„Co se tam dělo?“

„Carol svému otci řekla, že prostě musí říci pravdu, kde skutečně byl, načež starý pán po nějaké chvíli přestal popírat, že v motelu byl.“

„Trapná situace, že? Když musí policii říkat, že byl s několika muži, jež budou muset popřít, že s ním byli.“

„Ano, velmi. Pro Tragga to byl tvrdý oříšek,“ přikývl Mason. „O to tvrdší, že se politickými prominenty zabývá. Jestli přijme Burbankovo tvrzení, že v době vraždy na své jachtě nebyl, je jedna strana mince. Bude-li pak trvat na podpůrných svědcích a zahájí vyšetřování, může hrábnout do vosího hnízda. Tragg je v podstatě

závislý na jisté dávce politické vůle.“ Mason zmáčkl knoflík, aby přivolal výtah.

„Existoval vůbec nějaký důkaz, který by ukazoval na existenci podpůrných svědků?“

„A jaký důkaz!“ významně řekl Mason. „A byl předveden ve velmi psychologickém momentu přesvědčivým způsobem vypočítaným na efekt.“

„Tak už mě nenapínejte, šéfe. Jaký to byl důkaz?“ naléhala Della, kterou rozespalost přešla.

„Burbank zalovil rukou v kapse a vytáhl klíč od bungalovu, který si pronajali dotyční politici. Byl to bez nejmenších pochybností klíč od domku číslo 14 motelu Surf and Sun.“

„Co na to Tragg?“

Mason se usmál. „To poručíka přesvědčilo natolik, že vyskočil od stolu, vlezl do auta a odsvištěl po dálnici. Musel být v pohnutém stavu mysli, protože jinak nikdy nedopustí, aby mu dobu jídla zkazily služební záležitosti.“

„Chcete říci, že se vzdal večeře?“ udiveně zamrkala Della Streetová.

„Ani nečekal, až mu ji přinesou. A nebyl to jen tak nějaký dlabanec.“ Mason se na Dellu zálibně zahleděl. „Zelená želví polévka. Křehoučký smažený řízek se salátem a mísou feferonek a kukuřičných placek…“

„Zabrzděte, šéfe! Vyvoláváte ve mně pocit hladu.“

„Vy máte hlad?“

„Vyvolal jste ho ve mně,“ káravě na něho pohlédla Della. „Neuvědomila jsem si to, neměla jsem čas, ale teď mám hlad.“

„Tak je všechno tak, jak by mělo být. Dostanete k jídlu něco hodně teplého. A už nechci, abyste tu někdy ještě tvrdla v sobotu odpoledne nebo v noci. Co zjistil Paul o té vraždě?“

„Mám u sebe jeho písemnou zprávu shrnující nejdůležitější body. Na novináře jsem, šéfe, vůbec nepomyslela! Taková zpráva

by vydala na večerní vydání!“

Mason znovu zatlačil na knoflík u výtahu a tiskl ho po několik vteřin. „Pokud jde o vás,“ oznámil Mason a utkvěl na Delle přísným pohledem, „vypijete si koktejl, sníte horkou polévku a pořádný řízek.“

„Trochu horké polévky bych si tedy dala,“ připustila Della Streetová. „Kam jdeme?“

„To té malé, útulné restaurace na Deváté ulici, kde můžeme dostat box a v soukromí si popovídat. Kde je Drakeho zpráva?“

„Mám ji u sebe v peněžence.“ odvětila Della Streetová. „Dobře. Projdeme se a popovídáme si u stolu,“ spokojeně konstatoval Mason. Vrátný konečně přivezl výtah a vrhl na Masona zamračený a vyčítavý pohled za to, že podruhé zvonil tak dlouho. Mason a Della sjeli výtahem mlčky a až na ulici se na sebe uličnicky usmáli, čímž okomentovali nelibost vrátného ve výtahu. Zavěšeni do sebe prošli Devátou ulicí, načež zahnuli do malé, nenápadné restaurace, jejíhož vlastníka dobře znali, a pohodlně se usadili v křeslech v boxu se záclonkami blízko vchodu. Přistoupil k nim hned majitel, aby je přivítal. Byl to růžolící tělnatý hromotluk nasoukaný do zástěry a šéfkuchařské čepice, kypící zdravím a přetékající energií. Zpěvným hlasem bodře pravil: „Á – velký Perry MASON! A se šarmantní Della Strit! Buďte vítáni! Pierre se svými vlastními ruce vám uvařit jídlo a nalít pitivo!“

„Fajn,“ blahosklonně konstatoval Mason a pohodlně se roztáhl za stolem.

„Nás také těší, že tě vidíme. Pro Dellu suché martini a pro mně skotskou se sodou. Pro Dellu dále křehoučký libový steak se zapékanými brambůrky a kávu pro dva. Doufám, že máte křehoučký libový steak, Pierre?“

„Pro slečna Strit máme! Cokoli by si přála. Hned vám přinést ty drinky.“ A Pierre se zářícím úsměvem zmizel za závěsy. Della otevřela peněženku a podala Masonovi Drakovu zprávu přes stůl.

„Je v ní všechno, co mohl zjistit o té vraždě, včetně několika fotografií. Paul vzkazuje, že zítra nebo v pondělí můžete mít zvětšeniny těch fotek.“

Pohostinný majitel jim úslužně naservíroval drinky a otcovsky se nad nimi sklonil: „Přijdete a už zase mluvit o byznysu. Kdyby Pierre být o dvacet let mladší a večeřet s takovou krásnou dívka…“ labužnicky se usmál. Vzápětí se vzpamatoval, mávl rukou a zachmuřeně odešel. Mason si s Dellou přiťukl skleničkou a usrkl whisky. Najednou sebou škubl a pohladil Delle ruku. Nechal svoji dlaň na její: „Má pravdu, Dello. Nesmíme tu svoji práci brát tak vážně. Vždycky jste říkala, že by bylo daleko lepší, kdybych seděl ve své kanceláři jako všichni ostatní právníci a klienty jen přijímal. Pierre má pravdu. Bavíme se spolu jen o byznysu.“ Ucítil na sobě vážný a střízlivý pohled Delly Streetové. „Raději si projděte Paulovu zprávu,“ zarazila ho.

Mason chtěl něco namítnout, ale pak si to rozmyslel, slova spolkl, a místo toho otevřel Drakovu zprávu a zběžně ji prolétl očima. Byla úhledně napsaná na stroji a první stránka zněla:

„Shrnutí.“
Perry: Toto je rekapitulace podrobných informací a fotografií, které najdeš na následujících stránkách. Roger Burbank je finančník. Obvykle se nepouští do spekulativních finančních transakcí. Fred Milfield a Harry Van Nuys přiměli Burbanka, aby financoval ten projekt s ovcemi ve Skinner Hills, nebo co to vlastně probůh je. Možná, že tvoje předtucha, že je tam ropa, je pravdivá. Nemyslím, že policie již s Van Nuysem měla co dělat. Moji lidé ho nyní objevili v Cornish hotelu a hlídají ho. Vražda byla spáchána na palubě Burbankovy jachty v pátek v předvečer. Jachta je asi 35 stop dlouhá a Burbank ji využívá spíše jako úkryt pro své soukromí než pro plavbu. Obvykle na ni tráví páteční noci.

Při přílivu naplouvá na zabahněnou mělčinu a baví se tím, že harpunuje žraloky. Za odlivu kotví v kanálu, čte knihy, studuje, fláká se. Někdy tam za ním přichází chlápek jménem Beltin, jeho pravá ruka, aby mu sdělil důležité zprávy. Jednou nebo dvakrát přišel i Milfield, zřejmě po předchozí domluvě. Jednou s sebou přivedl i Van Nuyse. Burbank je blázen do plachet, jachta nemá dokonce ani pomocný motor. Jediný motor, který je na jachtě, je ten na záchranném člunu, s nádrží asi pěti galonů benzinu. Vařil si jen na krbu a ohříval se jen u krbu. Svítil si svíčkou. Tělo bylo nalezeno stočené na pravoboku kabiny, ale existuje důkaz naznačující, že k vraždě došlo na levoboku kabiny, a tělo se skutálelo, když jachta uvízla na mělčině při odlivu. Smrt byla způsobena jediným drtivým úderem do zátylku hlavy. Doposud jsem neměl možnost zjistit podrobnosti o teorii policie. Senzační stopou je otisk dámského střevíčku v krvi přímo uprostřed jednoho z dolních kajutních schůdků. Policie tento důkaz považuje za hlavní stopu. Mám adresu jachtového klubu, jména a bydliště jeho členů, náčrtkový plánek jachty a zprávy od mých lidí. Vše je připojeno k této zprávě, která pouze shrnuje nejdůležitější údaje. Čekám na telefon od tebe pro případ, že bys mě potřeboval. Della neví, kdy se vrátíš.

Paul.

Mason ještě prolétl připojené papíry a se zájmem si prohlížel fotografie. Della Streetová na něho mlčky hleděla, kouřila labužnicky cigaretu a dopíjela koktejl.

Pierre přinesl jídlo, zamračil se na duchem nepřítomného Masona a řekl galantně Delle Streetové: „Být o dvacet let mladší, nabídl bych Della svoji pravá paže. Ne,“ zarazil se náhle, „kdyby byl Pierre o dvacet let mladší, svoji pravou paži by potřebovat.“

Mason pobaveně vzhlédl od papírů a chtě nechtě se musel usmát. „Jsi kavalír, Pierre. Já však musím telefonovat. Jestli máš dost dlouhou prodlužovačku, buď tak hodný a podej mi sem telefon.“

Pierre vzdychl. „Stále jen obchody a obchody. To když já být mladý, staral jsem se o docela jiné záležitosti, na to vemte jed,“ a jak Pierre vzdychal, lalok pod bradou se mu legračně otřásal. Přinesl telefon na velmi dlouhé prodlužovací šňůře, s třesknutím jej postavil před Masona na stůl a ostentativně odkráčel.

Mason vytočil číslo Paula Draka a držel sluchátko tak blízko rtů, aby ho mimo box nebylo slyšet. Když Drake zvedl sluchátko, Mason hned spustil:

„Helou, Paule. Máš při ruce tužku?“

„Mám.“

„Fajn. Tak si poznamenej tohle jméno – J. C. Lassing. L, A, S, S, I, N, G. Máš to?“

„Jo.“

„Dobře. Nyní si napiš Surf and Sun motel na dálnici mezi Venturou a Santa Barbarou.“

„Mám to.“

„Oukej. J. C. Lassing si údajně včera zamluvil bungalov číslo 14 v motelu Surf and Sun. Rád bych o tom Lassingovi věděl trochu víc.“

„Dobře, pustím se do toho.“

„Právě čtu tvoji zprávu. Kdo objevil tělo?“ zajímal se Mason.

„Majitel ovčí farmy jménem Palermo. Chtěl mluvit s Milfieldem a věděl, že je na Burbankově jachtě.“

„Jak se dostal na jachtu?“

„Palermo je horal, skoupý na halíř. V nejmenším nehodlal platit za pronájem veslice 50 centů, když mohl použít svůj gumový skládací člun. V okrsku Skinner Hills je jezero, kde se hodně střílí kachny. Palermo dělá průvodce za deset dolarů denně městským

frajerům, obstarává jim člun i návnady. Prostě naložil svůj skládací člun do přívěsu a pak ho použil.“

„Aby ušetřil jenom 50 centů?“

„To tvrdí on. Já jsem s ním však nemluvil. Nicméně kluk, jenž roznáší noviny, tvrdí, že to přesně odpovídá jeho chování, že je to hamoun již od pohledu. Je tu však ještě něco, Perry. Van Nuys řekl recepčnímu v hotelu, ve kterém je ubytován, že kdyby nepřemluvil paní Milfieldovou, aby včera odpoledne neletěla do San Františka, byla by teď v pěkné bryndě. Můj člověk se na něho v hotelové hale přilepil a zaslechl z konverzace to podstatné.“

„Výborně, Paule,“ řekl do telefonu Mason, „vytáhnu z něho, co tím mínil.“

„Nezatahuj do toho ale mého člověka, prosím tě,“ důrazně naléhal Drake.

„Jasně,“ odvětil Mason, „ty se spoj s Lassingem a já si promluvím s Van Nuysem hned teď – dřív než si s ním polaškuje policie. Kde že je? V hotelu Cornish?“

„Podle poslední zprávy, kterou jsem dostal, by tam měl být.“

„Jak stará je ta zpráva?“

„Půl hodiny.“

„Dobrá, zkusím ho vyhledat,“ pravil Mason. „Jak to, že ho policie přehlédla?“

„Očividně moc nevědí o kšeftu ve Skinner Hills. My jsme začali pracovat na tom případě s karakulskou vlnou před vraždou, a to nám dává náskok.“

„Oukej,“ řekl Mason. „Kdybych něco zjistil, zavolám ti.“

„Zprávy budu dostávat asi tak do dvou hodin nebo do dvou třiceti. Pak mně už nevolej, prosím tě, ledaže by hořelo nebo něco na ten způsob,“ znaveně ukončil hovor Drake.

Mason rovněž zavěsil a odstrčil aparát k jedné straně. „Jak vám to chutná, Dello?“

„Je to výborné. Povězte mi o Carol, šéfe.“

„Proč o ní?“

„Proč jste se vrátil tak zadumaný?“

Mason vsunul ruku do postranní kapsy kabátu a vytáhl svazek dvacetidolarovek, které mu Carol dala.

„Co je to?“ udiveně na něj pohlédla Della Streetová.

„Peníze na mé výdaje,“ odvětil Mason.

„Zdá se, že se domnívá, že jich budete mít hodně.“ odtušila Della.

„Myslíte?“ záhadně se usmál Mason.

„A co si myslíte vy,“

„Kdy otevírají banky, Dello?“ zeptal se významně Mason.

„Co tím naznačujete? No jo, už vím. Vždyť je sobota!“ zvolala Della.

„Přesně. Dala mi 500 dolarů ve dvacetidolarovkách. Jsou přelepený štítkem s nápisem Seaboard National Trust and Savings. Fungl nové dolarovky. Zajímavé, že?“

„Carol je musela vyzvednout z banky již dříve…“

„Uhádla jste.“

„Ale o vraždě se dozvěděla až odpoledne,“ přemýšlela Della.

„Neptal jsem se jí. Dával jsem si dobrý pozor, abych se jí nezeptal, kdy se dozvěděla o vraždě. Co byste, Dello, dělala, kdybyste si musela vyrobit alibi?“

„Myslíte, kdybych si je musela skrz naskrz vymyslet?“

„Ano.“

„Proboha, nevím. Byl by to pro mne neřešitelný problém,“ povzdechla si Della. Mason zamyšleně prohodil: „I kdybyste na to měla velmi, velmi dlouhou dobu? Myslím, že nejchytřejší by bylo tvrdit, že jste se účastnila tak důležité politické schůzky s takovými politickými osobnostmi, které v žádném případě vaše alibi nepotvrdí, protože by způsobily politický skandál. Pak byste zavedla svědky na místo, kde se schůzka konala, a upozornila byste na popelníky s nedopalky, na koš s odpadky zpoloviny

naplněný prázdnými lahvemi, na koupelny s použitými ručníky, a dokonce, jako zlatý hřeb všeho, byste našla na poličce v koupelně tatínkovu břitvu – bylo by to umně vymyšlené alibi.“

„Ano, přímo umělecky vymyšlené,“ souhlasila Della.

„A pak, když policie „tatíčka“ zcela „náhodně“ objeví, ale v tu nejpříhodnější chvíli, „tatíček“ zavile odmítá své alibi věrohodně prokázat, nakonec si však dá říci, a velmi neochotně a pod nátlakem vsune ruku do kapsy kabátu a, světe div se, vytáhne klíč od bungalovu, ve kterém se schůzka údajně měla konat. Sladký plod za pracně vybudované alibi.“

„Myslíte si, že tomu tak skutečně bylo?“ zachmuřeně pravila Della.

„Nevím, jen dedukuji.“

„Ale cožpak si policie neověřuje každou podrobnost alibi?“ namítla Della.

„Záleží na tom, jestli chce.“

„Co tím myslíte?“

„Co byste dělala jako policejní důstojník, kdybyste se musela rozhodnout, zda máte strhnout masku tajemství, kterou nějaký významný politik s velkou dřinou vybudoval?“

„Mohla bych se pokusit dopídit se pravdy, ale také bych mohla celou věc rychle pustit k vodě – jako horkou bramboru.“

„Přesně,“ přikývl Mason.

„Zdá se, že v každém případě je Carol Burbanková velmi originální dívka,“ uvážlivě soudila Della.

„Nebo je její otec velmi neobvyklý člověk,“ dodal rozverně Mason. „Velmi mne zajímá, který z nich je tím výtečníkem. A vy, Dello, dojezte, protože vy si mezitím půjdete domů lehnout a prospat se.“

Della Streetová se na něj přes stůl usmála: „V žádném případě, jdete-li do hotelu Cornish přetrumfnout policii. Sekretářka se zápisníkem se vám tam bude hodit,“ přerušila Masona Della.

„Dobrá, ale bude vás to stát moučník,“ uchechtl se Mason.

„Stejně jsem žádný nechtěla,“ odbyla ho Della.

„Pierrovi ale stoupne tlak,“ konstatoval suše Mason.

Della Streetová otevřela kabelku a začala si malovat rtěnkou rty. „Můžeme z toho vyvodit,“ prohlásila, „že se Pierrovi střídavě tlak měnil, klesal a vřel po celých posledních čtyřicet let.“

„To by musel začít s prvním nervovým záchvěvem ve čtrnácti,“ namítl Mason. Della Streetová neuspěchaně vložila rtěnku a pudřenku zpět do kabelky, a dodala: „Dobře, řekněme tedy po celých posledních 36 let.“

KAPITOLA 8

Hotel Cornish byl jeden z méně honosnějších hotelů nacházející se stranou obchodního centra. Recepční, jenž měl v noci službu, téměř sedmdesátiletý muž s vysokým čelem a s nakadeřenými vlasy, které se mu za ušima neposedně čepýřily, se tázavě podíval přes brýle bez obroučků na Perryho Masona a Dellu Streetovou, a úsečně řekl:

„Obsazeno. Nemáme ani jeden pokoj."

Mason postoupil vpřed: „Máte zde ubytovaného Harryho Van Nuyse?"

„Máme. Pokoj číslo 618, myslíte-li Van Nuyse z Las Vegas, stát Nevada. Chcete mu nechat vzkaz?" zeptal se recepční, pokašlávajíce.

„Ne. Chtěl bych, abyste ho zavolal a sdělil mu, že jsem tady."

„Očekává vás?"

„To zrovna ne."

„Je už pozdě," namítnul recepční.

„Vím, kolik je hodin," netrpělivě pronesl Mason. Recepční chvíli váhal, a pak velmi neochotně se spojil s pokojem 618.

„Nějaký džentlmen a paní s vámi chtějí mluvit." Vzápětí se přes rameno otočil k Masonovi a neklidně zaskuhral: „Jaké že je vaše jméno?"

„Mason."

Recepční opakoval jméno do sluchátka: „Dobře. Nebyl jsem si jist, zda jste již nešel spát." Recepční položil sluchátko na vidlici a zakaboněně oznámil: „Můžete jít nahoru."

Mason kývl na Dellu Streetovou. Výtah byl v hotelu automatický a zdálo se celou věčnost, než se dovlekl s neustálým zastavováním v každém patře do šestého poschodí. Harry Van

Nuys na ně už čekal ve dveřích pokoje 618. Mason si ještě stačil Van Nuyse přeměřit a již mu štíhlé prsty svíraly ruku k pozdravu.

„Určitě jste pan Mason. A tohle je paní Masonová,“ zvolal, tváříce se srdečně.

„Ne, to je slečna Streetová,“ zavrtěl hlavou Mason.

„Omlouvám se. Tak pojďte oba dál. Omluvte, jak můj pokoj vypadá. Nečekal jsem nikoho, tak je tu nepořádek. Jen se posaďte na tu židli, slečno Streetová, je velmi pohodlná. Hned ty noviny a časopisy z ní uklidím.“ Měl příjemný přívětivý hlas, melodický a výrazný. Měl velmi neklidné oči a tak černé, že v nich nebylo možno odhalit žádný výraz. Jeho hlas to však víc než dost vynahrazoval. Nenaslouchali jste člověku, jenž vedl monotónní konverzaci, ale člověku, jehož každé slovo bylo živým obrazem. I jeho pohyby byly dobře koordinované. Snažil se pokoj trochu uklidit a pohyboval se po pokoji s elegancí, sebejistotou a velmi účelně.

Mason s úšklebkem poznamenal: „Jste takto pohostinný ke všem svým návštěvníkům? Vždyť bychom mohli být podomní obchodníci anebo usilovat o to, abyste věnoval něco na charitativní účely.“

Van Nuys se srdečně zasmál. „Co na tom, kdo jste, pane Masone? Obtěžovali jste se navštívit mne v tuto poněkud nekonvenční noční hodinu. Proto se domnívám, že ať už vás vedlo cokoli k této oběti a ztrátě času z vaší strany, zasloužíte si moji nejzdvořilejší pozornost. Jako obchodník tvrdím, že musíme pozorně vyslechnout každého zákazníka.“

„Jo, tak se na to lze také dívat,“ připustil Mason. „Vy tedy nevíte, kdo jsem, co je můj byznys.“

„Ne.“

„Jsem advokát.“

„Mason… Mason… Ah, Perry Mason!“

„Přesně tak.“

„Vskutku! Slyšel jsem o vás, pane Masone! Dafne mi řekla, že jste se u ní stavil.“

„Dafne?“

„Paní Milfieldová.“

„Ano, právě kvůli ní jsem tady,“ prohlásil Mason.

„Aha.“

„Znáte ji dobře?“

„To ano.“

„Znal jste i jejího manžela?“

„Velmi dobře, pane Masone.“

„Tak proč se náhle rozhodla neletět v pátek odpoledne do San Franciska?“ zaskočil ho otázkou příkře Mason.

Ačkoliv oči a tvář Van Nuyse zůstaly neproniknutelnou maskou, tón jeho hlasu nedokázal zůstat netečný a prozradil jeho opravdové rozpaky. „Nevěděl jsem, že o tom někdo ví.“

„Mohu vás požádat o vysvětlení?“ zeptal se Mason.

„Obávám se, že to nemá absolutně nic společného s ničím, na čem byste měl zájem, pane Masone,“ neochotně odpovídal Van Nuys. „Chcete říci, že mi do toho nic není,“ konstatoval s úšklebkem Mason.

„To ne. Nevykládejte si to špatně, pane Masone, ale prostě si nemyslím, že vám mohu říci úplně všechno,“ ošíval se Van Nuys.

„Proč ne?“ naléhal Mason.

„Jde čistě o soukromou věc. Já jsem za ní šel na letiště a přiměl ji, aby se vrátila. Jde o záležitost, která má nepřímou souvislost s mým přítelem, který by mi možná dal či nedal svolení říci vám o ní, kdyby zůstal naživu. Ale teď, když je mrtev, nevím, jestli mohu…“

„Myslíte Freda Milfielda?“

„Ano.“

„Proč mi to nemůžete říci?“

„Je to domácí záležitost.“ Mason zachytil jeho uhýbavý pohled

a vybuchl:

„Poslyšte, Van Nuysi, nehodlám chodit kolem horké kaše. Policie vyšetřuje vraždu a nenechá kámen na kameni. Já vyšetřuji stejnou vraždu a rovněž nemíním ponechat nějaký kámen neobrácený.“

„Mohu se vás zeptat, jak jste se dozvěděl o tom, co se udalo na letišti?“ přerušil ho příkře Van Nuys.

„Vyšetřuji Milfieldovu vraždu, a myslím si, že tato zrušená cesta s ní souvisí,“ odsekl Mason stejně ostře.

„Nesouvisí,“ nedal se odbýt Van Nuys.

„Rád bych tuto skutečnost posuzoval sám.“

„Stále jste mi ještě neřekl, jak jste se o tom dozvěděl.“

„A také vám to nemíním povědět,“ zarazil ho přísně Mason. „Ani vám neřeknu, jak jsem se dozvěděl, že jste do toho zapleten i vy. Nemusím.“

„Nesouhlasím s vámi.“

„Zatraceně!“ zvolal Mason. „Snažím se vám vlídně vysvětlit, proč tady jsem, ale nutíte mne, abych svlékl rukavice. Tak tedy, jestli mně to uspokojivě nevysvětlíte, a nesdělíte mi laskavě, o co vlastně jde, nezbyde mi nic jiného, než jít na policii a přenechat jí tuto nevděčnou práci dostat z vás vysvětlení.“

„Proč?“

„Protože zastupuji osoby, které mají zájem, aby se záhada kolem smrti Freda Milfielda objasnila.“

„Sám mám na tom zájem. Kdyby to s tím souviselo, řekl bych vám to,“ trval na svém Van Nuys.

„Řekněte mi to i tak. Já rozhodnu, zda to s vraždou souvisí či nikoli,“ nesmlouvavě odporoval Mason.

Van Nuys pohlédl na Dellu, zkřížil nohu přes nohu, pak ji spustil dolů a po chvíli si zase přehodil nohu přes nohu. Pomalu vytahoval z kapsy stříbrné pouzdro na cigarety. „Kouříte?“ zeptal se.

„Díky,“ řekla Della.

Mason si rovněž jednu vzal. Zapálili si a Mason znovu vybuchl: „Ta vaše cigaretová pauza vám poskytla dost času na to, abyste si nějaké vysvětlení už konečně vymyslil.“

„Ano, poskytlo mi to trochu času, ale stále nevím, co dělat,“ obezřetně souhlasil Van Nuys.

„Vyklopte to,“ přerušil ho nevrle Mason, a pohodlně se usazoval ve svém křesle.

„Dobře,“ jakoby beznadějně odvětil Van Nuys. „Víte něco o Dafne, o jejím životě?“

„Vůbec nic.“

„Je divná, psychicky nevyrovnaná,“ tiše pronesl Van Nuys.

„Co tím myslíte?“

„Podléhá emocionálním výkyvům.“

„Chcete mi slušně naznačit, že často vandruje od jednoho k druhému?“

„Ne, to rozhodně ne. Je jen psychicky labilní, emocionální extrovert.“

„Emocionální extrovert! Co tím, proboha, míníte?“ zvolal Mason.

„Podléhá devastujícím emocionálním bouřím. Obvykle se z nich zotavuje brzy. Jsou prudké, bouřlivé, ale krátké.“

„A v současné době jednu prožívá, že,“ uštěpačně podotkl Mason.

„Prožila.“

„S vámi?“

„Proboha ne!“ puritánsky zvolal Van Nuys. „Jsem jen přítel rodiny. Znám ji příliš dobře a ona zase zná příliš dobře mne. Jsem jen ramenem, na kterém se vypláče. A nechci být ani ničím jiným. Tentokrát se jednalo o chlápka v San Francisku. Rozhodla se spálit za sebou jako obvykle všechny mosty. Zanechala Fredovi vzkaz, který mu při každé takové příležitosti zanechává, a chystala se

odletět do San Franciska za svým milencem. Nechávala na Fredovi, aby si podal žádost o rozvod nebo, aby udělal cokoliv jiného, co bude chtít. To je prostě celá Dafne. Když se zamiluje, spadne do toho až po uši. Je důkladná.“

„Říkáte to, jako kdyby to měla často ve zvyku.“

„Ne, nemá to ve zvyku, ale je to obtížné vysvětlit.“

„Vypadá to tak,“ odměřeně odpověděl Mason.

„Dafne je žena, která v každé minutě dne musí být do někoho bláznivě a bouřlivě zamilována,“ ujišťoval Van Nuys.

„Má manžela,“ odtušil Mason.

„Nebuďte pošetilý, pane Masone. Měl byste být realista. Manželství je jen pracovní svazek. Nuda, nuda a zase jen nuda. A to je ten problém. Dafne nudu prostě nesnese. Musí být bláznivě zamilovaná, aby byla spokojená. A uznáte, že je velmi obtížné být bláznivě zamilovaná do manžela, a ještě ke všemu po 365 dní v roce.“

„Zdá se, že se jí zastáváte,“ přerušil ho Mason.

„Chci, abyste ji pochopil.“

„Dobře, vezmu vás za slovo. Je to psychicky labilní, citově nevyrovnaná žena, která právě chtěla hystericky migrovat do San Franciska,“ nezvučným hlasem přitakal Mason. „Co jste podnikl?“

„Rozmluvil jsem jí to.“

„Proč?“

„Protože mi bylo jasné, že se vrátí nešťastnější, než je teď.“

„Dostihl jste ji na letišti a řekl jste ji, že se musí vrátit?“

„Správně.“

„Takže se s vámi vrátila zpět do Los Angeles. Co jste udělal potom?“

„Poskytl jsem jí své rameno, aby se vyplakala. Pak jsem si s ní promluvil a přesvědčil jsem ji, že by ze sebe udělala pěkného osla, kdyby odletěla.“

„Co udělala ona?“

„Uznala, že jsem ten nejlepší přítel, jakého kdy měla.“

„V kolik hodin to bylo?“

„Jakmile jsme odjeli z letiště.“

„Odvezl jste ji domů?“

„Ano.“

„Jak dlouho to trvalo?“

„20, 25 minut.“

„Jak dlouho jste byl u ní?“

„Asi půl hodiny nebo tři čtvrtě.“

„Jak jste věděl, že ji naleznete na letišti?“ rázně udeřil Mason.

„Je to poněkud podivná souhra náhod,“ vytáčel se Van Nuys.

„Souhry náhod jsou mým oborem i koníčkem,“ významně se ušklíbl Mason.

„Fred a já máme, měli jsme, jistou obchodní firmu. Rozdělili jsme si práci.“

„Máte na mysli, že jste s Milfieldem pracovali na tom kšeftu ve Skinner Hills?“

„V jistém smyslu ano. Moje účast byla nepřímá.“

„Co tím myslíte?“

„No, mým hlavním obchodním zájmem bylo něco jiného než… Nechme to přitom, pane Masone. O určitých obchodních záležitostech prostě nemohu mluvit.“

„Tím důležitějším zájmem byla ropa…“ přeměřil si ho Mason.

„Nevkládejte mi slova do úst, pane Masone,“ důrazně se ohradil Van Nuys.

„Jediné, co mohu říci je, že jsem byl s Fredem ve styku. Požádal mě, abych zašel k nim domů a vyzvedl mu aktovku obsahující určité obchodní listiny. Pro případ, že by Dafne nebyla doma, dal mi klíč od bytu. Mohla jít nakupovat nebo tak.“

„Kolik hodin bylo?“

„Kolem poledne nebo krátce po něm.“

„Proč si ty listiny Milfield neopatřil sám?“

„Měl důležitou obchodní schůzku na oběd.“

„A vy jste se s ním měl po obědě setkat?“

„Ne. Až ve čtyři hodiny odpoledne.“

„Nevíte, co chtěl s těmi listinami dělat? Kam zamýšlel jít?“

„Chtěl je ukázat panu Burbankovi. Ten ho očekával na své jachtě.“

„Burbank však jachtu používal pro své absolutní soukromí a nestrpěl, aby ho tam někdo obtěžoval s obchodními záležitostmi,“ namítl Mason.

„Zpravidla ano. Ale tohle byl mimořádný případ, kdy pan Burbank chtěl Freda vidět. Proto ho na svoji jachtu pozval,“ tvrdil Van Nuys.

„Jste si tím jistý?“ pochyboval Mason.

„Ano, absolutně.“

„A co když Roger Burbank v pátek odpoledne na své jachtě vůbec nebyl, a ani neměl v úmyslu tam být.“

Van Nuys se povzneseně usmál a zakroutil hlavou. Vyzařovala z něho blahosklonná sebejistota. „Tak tomu určitě není, pane Masone. Sám to brzy zjistíte.“

Mason chtěl něco říci, ale pak si to rozmyslel. V duchu pečlivě uvažoval o všem, co Van Nuys řekl. Navenek ani brvou nepohnul. „Tak jo. Šel jste pro ty listiny. Co se přihodilo?“

„Všiml jsem si tady té cedulky přišpendlené k polštáři na gauči.“

„Co jste s ní udělal? Přečetl jste si ji a nechal ji tam ležet?“

„Samozřejmě, že ne. Fred se mohl kdykoliv vrátit domů. Sebral jsem ji a strčil si ji do kapsy.“

„Byla pro Freda?“

„Ano.“

„Máte ji u sebe?“ chtěl vědět Mason.

„Skutečně pane Masone, mám pocit, že se vaše vyšetřování ubírá zcela nerelevantním směrem, nemyslíte?“ nechal se hněvivě

slyšet Van Nuys.

„Já si to nemyslím, vážený pane," nedal se oblomit Mason.

„Je to hluboce důvěrný vzkaz…"

„Ta zpráva," netrpělivě mu vskočil do řeči Mason, „je důkazem. Přinejmenším z hlediska případu, který vyšetřuji. Chcete-li se vyhnout publicitě, uděláte nejlépe, když mně poskytnete veškeré informace, po kterých jdu."

Van Nuys na chvíli zaváhal, tázavě pohlédl na Dellu, která na něho kývla a vyzvala ho: „Je to skutečně nejlepší řešení, pane Van Nuysi. Měl byste to pochopit."

„Dobře," vzdal to Van Nuys. „Možná, že je opravdu nejlepší, když všechna fakta budou ve vašich rukách, pane Masone."

Otevřel aktovku, zalovil v ní a vytáhl list papíru, který byl, jak si Mason povšiml, přišpendlený k nějaké látce.

„Tady to je," řekl Van Nuys a podal papír Masonovi. Dvě dírky po špendlíku navrchu a zmuchlaný vzhled byly zřejmě výsledkem neodborného sešpendlení. Zpráva byla napsána inkoustem velmi úhledným rukopisem:

Drahý Frede,
Vím, co si o mně pomyslíš, zejména uvědomím-li si, co se všechno již stalo v minulosti, ale nemohu si prostě pomoci. Jak už jsem ti mnohokrát řekla, nedovedu poručit svému srdci. Mohu se pouze pokoušet kontrolovat svoje emoce. Ale jednoduše nedokážu zvládnout to hluboce procítěné něco, co se ve mně dere na povrch, co cítím jako lásku. Zvažovala jsem tento krok již dlouho. Možná, že jsi u mně tyto symptomy již rozpoznal, ale neodvážil ses je diagnostikovat. Stručně řečeno, Frede, miluji Douga, a to je všechno. Nesouvisí to s ničím, co jsi udělal nebo co jsi opominul udělat. Je to prostě tak a nikdo z nás to již nemůže změnit. Choval si se ke mně vždycky báječně, a já tě nepřestanu mít ráda a vážit si tě.

Připouštím sice, že jsem se v posledních pěti týdnech cítila strašně osamělá, když jsi se ve dne v noci zabýval tím obchodem s ropou. Chápu a uvědomuji si, že jde o významný obchod, na kterém můžeš vydělat obrovské peníze. Blahopřeji ti. Samozřejmě, že z nich nebudu chtít ani halíř. Můžeš zahájit rozvodové řízení a netrvat na žádných formalitách, provést majetkové vypořádání, prostě všechno, co za takových okolností musíš učinit. Tvůj právník ti poradí. Sbohem, drahý.

Tvoje Dafne.

„Hezký dopis na rozloučenou," poznamenal Mason.

„Myslela to vážně, na to vemte jed," horlivě přitakal Van Nuys.

„Vypadá to tak. Kdo je Doug?"

„Muž, se kterým se měla setkat v San Francisku," prohodil jako by nechápal Van Nuys.

„Jak vyčerpávající informaci jste mi podal! Jak pokračuje jeho jméno?"

Van Nuys se mazaně usmál a vážně odvětil: „Skutečně pane Masone, už překračujete hranice."

„Hranice čeho?" otázal se nahněvaně Mason.

„Hranice, jak dalece můžeme do tohoto případu zatahovat jiné lidi," vykrucoval se Van Nuys a neklidně se zavrtěl na židli.

„Jste namočený do vraždy, tak se nevytáčejte a laskavě mi sdělte příjmení toho Douga."

„Bohužel vám tuto informaci nejsem oprávněn poskytnout." Hlas Van Nuyse zněl nyní ledově formálně a rezervovaně.

Mason prudce vstal, odstrčil židli a úsečně zamumlal: „Díky aspoň za to, co jste mi řekl, Van Nuysi." Bylo ale vidět, že to v něm vře.

„Mohu se spolehnout, že náš rozhovor budete pokládat za

soukromý a že tyto skutečnosti zůstanou jen mezi námi?“

„To vás nesmí ani napadnout! V žádném případě!“

„Domníval jsem se, že to pokládáte za samozřejmost.“

„Pak jste mne špatně pochopil.“

„Pokud si vzpomínám, řekl jste, že v opačném případě budete informovat policii.“ Van Nuysova tvář byla zkřivena hněvem.

„Správně si vzpomínáte.“

„Takže na policii nejdete?“

„Samozřejmě, že jdu. Jediná věc, která by mi v tom mohla zabránit, by bylo vědomí, že existuje důvod, proč bych neměl,“ přimhouřil oči Mason.

„Vždyť vám říkám, že co jsem vám řekl vůbec nesouvisí s Fredovou smrtí. Je to jen záležitost mezi ním a tím třetím,“ zanotoval lítostivě Van Nuys.

„Takže ten muž je ze San Franciska?“

„Jo.“

„Napsal jí někdy něco?“

Van Nuysovy oči se záměrně vyhnuly pohledu Masona.

„No tak dobře, policie se toho dopátrá sama. Žádná kouzla v tom nejsou.“

„Jen na ní budou chtít přesný a podrobný přehled toho, co všechno dělala v pátek odpoledne. Bude-li lhát, dostane se do pěkné kaše.“

„Policie žádné dopisy nenajde,“ prohlásil Van Nuys, očividně v rozpacích.

„Byly zničeny?“

„Policie je nikdy nenajde,“ trval na svém Van Nuys.

Znenadání Mason napřáhl ruku a zmocnil se aktovky Van Nuyse, kterou měl opřenou o nohu židle. „Tím myslíte, že je máte vy?“ zeptal se Mason uštěpačně.

„Co to děláte, pane Masone, to je moje aktovka,“ zaburácel hněvem Van Nuys.

Mason kývl na Dellu: „Zavolejte poručíka Tragga.“

V pokoji zavládla chvíle napjatého ticha. Della vstala a vykročila k telefonu. Van Nuys ji bez jediného slova sledoval, dokud nezvedla sluchátko. Pak náhle pravil: „Zavěšte, slečno Streetová, ty dopisy jsou v pravé přihrádce aktovky.“ Della zavěsila telefon. Mason otevřel aktovku, vytáhl svazek dopisů, zběžně je přelétl pohledem a zastrčil je nedbale do kapsy.

„Co s nimi hodláte udělat?“ zeptal se, očividně znepokojen, Van Nuys.

„Prostuduji si je,“ pokrčil rameny Mason. „Zjistím-li, že vaše tvrzení je správné a s případem nijak nesouvisí, vrátím vám je.“

„A v opačném případě s nimi uděláte co?“

„V opačném případě si je ponechám,“ ledabyle pronesl Mason a ubíral se ke dveřím. V tom, jako by si na něco vzpomněl, se obrátil k Van Nuysovi a zamyšleně prohodil: „Takže, když jste vzkaz našel, pospíchal jste na letiště?“

„Ano.“

„Na schůzku s Milfieldem jste nešel?“

„Ne. Vzal jsem papíry, které chtěl a pak jsem uháněl na letiště.“

„Kde jste se s ním setkal?“

„Venku před hotelem. Byl zrovna na cestě do jachtového klubu. Měl už půl hodiny zpoždění. Byl značně rozladěný.“

„Proč?“

„Nějaký obchodní problém. Řekl, že se ho někdo snažil očernit.“

„Před Burbankem?“

„Tak jsem to pochopil. Avšak mně samotnému se tehdy honilo hlavou tolik myšlenek, že jsem se ho na podrobnosti nevyptával. Fred pospíchal, protože měl už půl hodiny zpoždění a bál se, že Burbanka nezastihne. Myslím si, že se v jednom bodě mýlíte, pane Masone. Burbank a Milfield se měli sejít v jachtovém klubu v pět

hodin. Burbank chtěl se svým motorovým člunem připlout ke kotvišti přesně v pět hodin.“

„Aha. Takže jste musel čekat zde, před hotelem půl hodiny, než se Milfield objevil.“

„Přesně 35 minut.“

„Proč přišel pozdě?“

„Nevím, byl velmi rozrušený.“

„Když jste se dostal na letiště, našel jste tam paní Milfieldovou?“

„Naštěstí tam ještě byla. Nepodařilo se jí dostat letenku, protože neměla předem zajištěnou rezervaci. Čekala, zda se někdo nedostaví těsně před odletem.“

„Pak jste ji odvezl domů.“

„Ano.“

„A ukázal jste jí ten vzkaz, který jste tam našel, že?“

„Ano, samozřejmě.“

Mason povážlivě zakroutil hlavou. „Musím o tom ještě zapřemýšlet.“ Van Nuys důstojně prohlásil: „Je mi líto, pane Masone, že nedokážete vidět paní Milfieldovou tak, jak ji vidím já.“

„Budu o ní ještě přemýšlet,“ přikývl bodře Mason.

„Myslím, že doposud jste to ještě neučinil,“ konstatoval Van Nuys lítostivě.

„Možná, že ne,“ připustil Mason. „Nechci se totiž dívat na lidi pohledem jiných lidí, ale posuzuji je podle toho, jak se na ně dívám já,“ ukončil rozhovor Mason a vyšel ze dveří. „Dobrou noc, pane Van Nyusi.“

KAPITOLA 9

Zatímco čekali na výtah, Mason řekl Delle Streetové: „Nyní vás konečně odvezu domů, abyste se vyspala.“

„Nebuďte bláhový, šéfe. Nemyslete si, že mně zatajíte, co je v těch dopisech,“ zasmála se Della.

„Chtěla byste hltat všechny ty červené stránky, co?“ zašklebil se Mason.

„Proč ne,“ připustila. „Musíte počítat s ženskou zvědavostí.“

„Pokouším se brát ohledy na ženskou únavu. Jako žena musíte již být na pokraji svých sil.“

„Již vůbec nejsem unavená. Ta večeře mě tak vydatně posilnila, že bych mohla naslouchat Van Nuysovi třeba celou noc.“

„Má pozoruhodný hlas,“ připustil Mason. „Způsob, jak se vyjadřuje naznačuje, že musí být svéráznou osobností.“

„Ta žena má štěstí, že má takového přítele,“ zadumaně uvažovala Della.

„Někoho, kdo ji opravdu rozumí a sympatizuje s ní, a snaží se ji zachránit.“

„Zachránit před čím?“ prohodil udiveně Mason.

„Před ní samotnou, samozřejmě.“

„Dafne Milfieldová však zjevně nechce být zachráněna před sebou samotnou.“

„Jasně, že nechce, ale je ohromné mít takového přítele jako je Van Nuys. Kdy budete číst ty dopisy, šéfe?“

Mason se zašklebil: „Zítra ráno.“

Vycházeli právě z hotelové haly. „Dobrou noc,“ řekl Mason recepčnímu, ale srozumitelné odpovědi se nedočkal.

„Nedělejte si legraci, šéfe. Kdy je hodláte číst? A kde?“

„Zítra ráno ve své kanceláři, samozřejmě.“ Della Streetová se

unaveně usmála. „Pojďte, rozsvítíme si v autě.“

Usedli do auta a prohlíželi si dopisy. Bylo jich asi šest, všechny byly napsány inkoustovým perem. Ty nejstarší měly na druhé straně zpáteční adresu na jméno Douglas Burwell a jistého sanfranciského hotelu. Později napsané měly vzadu jen iniciály D. B. s adresou stejného sanfranciského hotelu. Pocházely z období v rozmezí asi šesti týdnů, pokud šlo určit podle poštovního razítka, a zachycovaly stále důvěrnější vývoj jejich známosti.

„Tak co?“ optal se Mason Delly, když se čtením skončili. „Zdá se, že je to hodný kluk,“ odvětila Della. „Cože, kluk?“ ptal se ohromeně Mason. „Zdá se, že je ještě nezkušený.“

„Proč si to myslíte?“

„Prostě podle toho, jak k jejich vztahu přistupoval. Je naivním snílkem. Nikdy by s ní nebyl šťastný. Van Nuys měl pravdu. Byla by to velká tragédie.“

„Uvidíme, co na to řekne sám,“ poznamenal Mason. „Co tím myslíte?“

„Zatelefonujeme mu, protože nemáme čas za ním jezdit. I tak by to mohla být jen velká ztráta času. Porazme policii na hlavu a pojďme mu zavolat,“ vyzývavě kývl na Dellu Mason.

Zatelefonovali mu z boxu pro meziměstské hovory z haly jednoho velkého hotelu. Během několika vteřin telefonistka na druhém konci drátu hlásila: „Pan Burwell odjel na několik dní z města.“

„Nevíte, na jakém telefonním čísle bychom ho mohli dostihnout?“ otázal se Mason. Dívka s příjemným hlasem odpověděla: „Přepojím vás na hotelovou recepci. My jiné informace podávat nesmíme.“

„Fajn,“ vzal na vědomí Mason a otočil se k Delle: „Vsázím se, že je v Los Angeles. Vsaďte se se mnou, Dello.“

V tom už do telefonu mužský hlas řekl: „Helou,“

„Potřebuji se spojit s Douglasem Burwellem ve velmi

neodkladné záležitosti.“

„Je v Los Angeles, pane.“

„Mohl byste mi říci, kde bych ho tady mohl zastihnout?“

„V hotelu Claymore.“

„Díky,“ odpověděl Mason a zavěsil. Poté se podíval zkoumavě na Dellu a zamračil se: „Burwell je tady v Los Angeles. Vy se teď bez odmlouvání půjdete vyspat.“

„Kde přesně je?“

„V hotelu Claymore.“

„Ale to je odtud kousek, přesně dva bloky odsud.“ Když viděla, že Mason váhá, neodbytně dodala: „Když půjdu domů, stejně nebudu spát.“

„Měla byste se naučit nenechat se vraždou rozrušit,“ pokáral ji Mason.

„Jakápak vražda, šéfe! To je romantická láska. Pojďte, jdeme,“ pobídla ho neústupně.

KAPITOLA 10

Douglas Burwel byl vysoký, asi třicetiletý muž, s vystouplými lícními kostmi, s průzračnýma černýma očima a poněkud tuberkulózním vzhledem. Měl černé, kudrnaté vlasy. Pod očima měl nápadné kruhy. Vlasy měl rozcuchané jako rorýs a popelník na nočním stolku vedle pohodlného křesla nebyl téměř pod cigaretovými nedopalky vidět. Jeho hlas prozrazoval značné emocionální vypětí a v jeho způsobech nebylo ani stopy po pohostinnosti Van Nuyse.

„Co chcete?“ stručně se otázal.

Mason mu nejprve ponechal výhodu, aby si je zkoumavým pohledem přejel od hlavy k patě a bez jakéhokoli úvodu ostře pronesl: „Chci se vás na něco zeptat ohledně paní Milfieldové.“

Kdyby ho Mason znenadání kopl do břicha, nemohl by Burwell zareagovat překvapeněji a zmateněji. „Ó, ó, o…“ blekotal v šoku.

„O paní Milfieldové,“ ještě jednou důrazně pronesl Mason a nohou zabouchl za sebou dveře. „Dello, posaďte se,“ a velitelsky ukázal na pohodlné křeslo.

„Já o paní Milfieldové nevím nic,“ namítl plačtivě Burwell.

„Znáte Freda Milfielda?“

„Ano, setkal jsem se s ním.“

„Obchodně?“

„Ano.“

„Kdy jste se setkal s jeho ženou?“

„Já… myslím, že jsem se s ní setkal jen jednou, pane…“

„Mason.“

„Setkal jsem se s ním jen jednou, pane Mason. Mohu se vás zeptat na důvod, proč mě vyslýcháte? Vůbec nepřicházím na chuť

vaší návštěvě. Jste od policie?“

„Víte, že její manžel byl zavražděn?“

„Ano, slyšel jsem.“

„Od koho?“

„Řekla mi to.“

„Takže jste ji viděl?“

Burwell polkl slinu a velmi opatrně a důstojně pravil: „Volal jsem k nim a snažil jsem se hovořit s Milfieldem. Řekla mi, co se stalo.“

„Jenom kvůli tomu jste k nim volal?“

„Samozřejmě.“

„Takže s jeho ženou jste se důvěrně neznal?“

„Pane Masone, už jsem vám řekl, že jsem tu ženu viděl jen jednou. Vím, že na mě zapůsobila jako velmi atraktivní žena, ale proboha, popsat bych ji už nemohl.“

Mason žoviálně prohlásil: „To je báječné. Začíná se mi rýsovat perfektní případ.“

„Cože?“ nechápavě vyvalil oči Burwell.

„Pane Burwelle, měl byste proti někomu podat žalobu. Já vás v tom případu budu zastupovat.“

„Vy jste advokát?“

„Ano.“

„Myslel jsem, že jste od policie.“

„Jsem s ní spojen jen nepřímo. Policie samozřejmě bude předpokládat, že žalobu podáte a já vás mohu zastupovat.“

„Já a podat žalobu? Co tím myslíte?“

„Kvůli falšování vašeho rukopisu.“

„Cože?!“

Mason sáhl do kapsy a vytáhl svazek šesti dopisů. „Proti osobě, která falšovala váš rukopis a napsala tyto zajímavé, i když poněkud naivní a velmi vášnivé dopisy paní Milfieldové a podepsala se vaším jménem.“ Z Burwella nyní vyprchal odpor

jako vzduch z propíchnuté pneumatiky.

„To jsou moje dopisy!“ vykřikl.

„Vaše dopisy?“

„Ano.“

„Vždyť jste říkal, že tu ženu neznáte!“

„Kde jste je sebral, pane Masone?“

„Byly mi předány.“

„Kým?“

„Možná, že to byla policie nebo nějaký po senzacích se pídící novinář. Možná, že jsem je dostal od klienta. Nemohu vám říci přesně od koho. Ale mohu vám říci, co s nimi udělám – předám je policii.“

„Pane Masone, prosím, nedělejte to,“ prosil Burwell.

„Proč ne?“

„Zmocnily by se jich noviny.“

„Je mi líto, ale nemohu si pomoci. Nemohu před policií zatajovat důkaz,“ zdůraznil Mason neoblomně.

„Jaký důkaz, proboha?!“ drásavě vykřikl Burwell. „Čeho?“

„Ty dopisy jsou důkazem toho, že jste namočený do vraždy Freda Milfielda,“ nemilosrdně konstatoval Mason.

Burwell zůstal stát, jako když do něj udeří blesk. „Vy jste se musel úplně zbláznit,“ hystericky zaječel. „Jakou souvislost by tyhle dopisy mohly mít s tou vraždou?!“

Mason řekl: „Poslouchejte, Burwelle, proč se rovnou nepřiznáte? Paní Milfieldová chtěla odjet do San Franciska a připojit se k vám. Chtěla s vámi utéci. Odradil ji od toho ale přítel…“

„Ne, tak to nebylo!“ zalapal po dechu Burwell. „Jen si to prostě rozmyslela. Řekla mi do telefonu, že se rozhodla zůstat. Ona… Nechystáte tu na mne žádnou boudu, doufám, nebo ano?“ zarazil se Burwell.

Mason ukázal na telefon. „Zavolejte jí a zeptejte se, proč

zůstala.“

Burwell zamířil k telefonu, ale poté si to rozmyslel: „Ne, teď jí volat nebudu.“

„Dobře, udělejte to později,“ přikývl souhlasně Mason. „Byla tedy připravena odjet do San Franciska. Přítel jejího manžela jí to však rozmluvil, a proto jste sem přijel. Fred Milfield na váš románek přišel. A protože jste dostatečně mladý i ztřeštěný, šel jste za ním na palubu jachty Burbanka, z plných plic jste si to vyříkali, ale Milfield vás pěkně vytočil, a tak jste ho udeřil…“

„Přestaňte!“ zaječel Burwell. „Nemáte absolutně žádné důkazy k tomu, abyste tohle mohl prohlašovat. Fred Milfield v mém životě vůbec nic neznamenal. Neměl jsem vůbec žádný důvod k tomu, abych ho navštívil. Jako manžel byl despota, sprostý tyran. Manželčiny city mu byly naprosto lhostejné. Nechal ji žít jako citovou žebračku a věnoval se jen honbě za špinavými penězi. Nebyl hoden dotknout se ani lemu její sukně. Byl to…“

„Četl jste mnoho staromódních románů. Kde to žijete, Burwelle? Proč se trochu nepřizpůsobíte moderní době?“ přerušil ho Mason. Burwellova skleslost ho však přece jen trochu obměkčila, a tak prohlásil: „Dobře, přijel jste do Los Angeles a spojil jste se s paní Milfieldovou. Co vám řekla?“

„Řekla mi, že…“

„Co?“ naléhal Mason.

„Že její manžel byl zavražděn a že se nesmím pokusit se s ní setkat, protože by to policii začalo být podezřelé.“

„Kdy to bylo?“

„Krátce poté, co jsem vystoupil z vlaku.“

Mason sklouzl očima na Dellu a zabořil se do ní pohledem. Naprosto lhostejným hlasem se otázal: „Přijel jste Larkem, že?“

„Ano.“

„Zavolal jste jí hned z nádraží nebo až z hotelu?“

„Z hotelu.“

„V kolik asi?!“

„Kolem desáté.“

„Aha,“ odvětil Mason ledabyle. „A ona vám sdělila, že její manžel byl zavražděn?“

„Ne hned. Nemohl jsem se k ní dovolat. Nikdo to poprvé nebral.“

Mason strčil dopisy opět do své kapsy. „Takže jste se dovolal později.“

„Když jste se jí konečně dovolal, řekla mi o té vraždě.“

„Že byl její manžel zavražděn?“

„Ne, řekla jen, že se stalo něco hrozného, že byl manžel zabit a že celou věc vyšetřuje policie.“

„Co řekla, abyste učinil?“

„Abych se s ní nesnažil setkat, abych k ní nejezdil, ale nasedl do nejbližšího vlaku zpět do San Franciska.“

„Vy jste to ale neudělal,“ konstatoval suše Mason.

„Ne.“

„Takže vy jste přijel Larkem?“

„No, ano.“

„Pokud jsem vám dobře rozuměl, zavolal jste paní Milfieldovou hned, jak jste se dostal do hotelu.“

„Ale nikdo to nebral. Až teprve kolem poledne to vzala. Krátce po poledni.“

„Krátce po poledni,“ opakoval pobaveně Mason. „Nemohlo to být až v jednu?“

„Nikoliv. Bylo to krátce po poledni,“ trval na svém Burwell.

Mason významně pohlédl na Dellu Streetovou a zcela bez zájmu poznamenal:

„O té vraždě jste slyšel tehdy poprvé?“

„Samozřejmě.“

„Řekla vám nějaké podrobnosti?“

„Řekla, že tělo se našlo na Burbankově jachtě a abych o celé

záležitosti mlčel.“

„Nevrátíte se do San Franciska?“

„Zatím ne. Chci být zde blízko ní, pro případ, že by potřebovala pomoc.“

„Nemůžete pro ni už udělat nic,“ přerušil ho příkře Mason.

„Vím, říká mi to rozum, ale nemohu se přimět, abych odjel.“

„Pořád doufáte, že se s ní ještě setkáte.“

„Ano.“

„Znal jste Rogera Burbanka?“

„Ne.“

„Možná, že se s vámi ještě spojím. Mezitím bych vám radil, abyste se nijak nepokoušel paní Milfieldovou kontaktovat.“

„Nemůžete mi alespoň říci, jak se má? Jak se jí daří? Nesnesu pomyšlení, že by se jí něco stalo,“ rozčilením sotva mluvil Burwell.

Mason ho přerušil: „Stáváte se sdílným, uleví se vám, když se opijete?“

Burwell se nervózně zasmál: „Ne, začne se mi motat hlava a musím si jít lehnout,“ téměř omluvně pronesl Burwell.

Mason otevřel dveře Delle a počkal, až vyšla. „Dejte na mou radu, Burwelle, a co nejdříve se důkladně opijte.“ Jeho hlas měl nezvyklý poručnický tón. „Dobrou noc.“

KAPITOLA 11

Kopcovité výběžky Skinner Hills, zalité kalifornským sluncem, jako by se poddajně vlnily pod jemným šuměním vánku. Svěží jarní tráva opojně voněla a pokrývala je jako jemná tkanina. Celá krajina tak vypadala úrodná a prosperující.

O měsíc později, až neúprosně nastanou sucha, bude slunce kopce opékat do zlatohněda. Nápadnými body pro oči se pak stanou obrovské rozložité duby zpestřující rozpálené plochy kopců a poskytující vytoužený stín před sálajícím sluncem. Na počátku jara uprostřed všeobecné zeleně však vaše oko neupoutají.

Mason zastavil auto na temeni svahu na rozcestí a vyzval Dellu, aby vystoupila. „Tak, tady to je." Della vdechla voňavý vzduch a nechala si mírným vánkem čechrat své kadeřavé vlasy. „To je nádhera!" zvolala v posvátném obdivu.

„Poetické místečko!" přizvukoval Mason.

„Kde jsou všechny karakulské ovce?" ptala se Della.

Mason vytáhl dalekohled a opřel se lokty o střechu auta. „Tamhle."

„Myslíte ty malé tečky dole?"

„Ano."

„Mohu se podívat?" Della se postavila vedle Masona a loket si opřela o otevřené dveře auta.

„Zajímavé! Takže z těchto zvířat máme kožichy."

„Ne z dospělých ovcí. Z dospělých se vyrábí tvídový materiál, přikrývky, rohože a podobně. Kožichy se vyrábí z novorozených jehňat, jeden den starých."

„To je vůči nim ohavné," pronesla Della smutně.

„Je, neptají se jich," souhlasil Mason.

„Nevěděla jsem to předtím."

„Na druhé straně,“ pokračoval Mason, „kdyby nebylo kožešnického průmyslu, nebyl by tento druh vůbec chován, takže jehně by se ani nenarodilo.“

„Bludný kruh. Něco jako, co bylo první – vajíčko nebo kuře?“

„Přesně.“

„Co teď hodláte podniknout, šéfe?“

„Chci najít Franka Palerma a dozvědět se, co ví – bude-li mluvit. A pak si hezky popovídáme s našimi klienty.“

„Myslíte, že o to stojí?“

„Mluví-li Van Nuys pravdu, pak ano,“ mrkl na Dellu Mason a ukázal na točící se silnici. „Podle mých informací zabočíme doleva a pojedeme tou silnicí, která šplhá do těch houštinatých kopců.“

Della mu vrátila dalekohled. Mason ho uložil do koženého pouzdra. Nasedli do auta a pustili se dolů po příkrém svahu. Po krátkém mostě přejeli přes strž a už muselo auto prudce stoupat po strmém svahu. Náhle zaprášená cesta ostře zatáčela doleva.

„Na té cestě jsou čerstvé stopy od pneumatik,“ zvolala Della Streetová.

„Před chvílí tudy určitě někdo jel, šéfe. Víte, jak Palermo vypadá?“

„Jako beran – tvrdohlavý, mazaný, zatínající pěsti, neustále nachmelený, neomalený, páchnoucí česnekem a pálenkou.“

Della se rozesmála: „Líčíte ho příliš naturalisticky.“

„A to jsem ho určitě ještě namaloval v růžových barvách. Prostě je to ten typ, kterého byste ráda viděla v případech svých kolegů.“ Již několik mil nyní projížděli kolem nevzhledných chatrčí, srubů a domků bez omítek, s terakotovými trubkami místo komínů, větrem ošlehaných, polozřícených a opuštěných, které byly němými svědky boje člověka s chudobou neúrodné půdy. Nyní, díky nákupní aktivitě Freda Milfielda a společnosti Skinner Hills Karakul Fur Company, majitele těchto neúrodných pozemků svoji půdu za atraktivní cenu prodali a přestěhovali se jinam.

Užívali si relativní bohatství, které jim spadlo do klína. Zaprášená cesta již dosahovala hřebenu a trochu se svažovala do malého kaňonu. Zastavili před srubem, který se lišil od ostatních, jež minuli, jen proužkem slabého dýmu unikajícím z komína.

„Asi vaří nedělní oběd," prohodil Mason k Delle.

„Jsme tu správně?" optala se Della.

„Podle mého plánku ano."

Mason přejel vyschlou mokřinu s motorem naplno, auto prudce nadskočilo nad hlubokým výmolem a už vjíždělo do odpadky zaneřáděného dvora. Mason ještě objel kopec naštípaných polínek a zastavil. Hned za srubem se tyčily vysoké kopce, které ohraničovaly vlnitý terén pastvin. Kopce byly hustě porostlé přesličkou promíchanou s trsy šedozelené šalvěje. Dveře srubu se rozletěly. Stál v nich ramenatý chlap jako hora s opálenou pletí a litinově šedými vlasy. Jeho nazelenalé oči se soustředěně zaryly do příchozích. Bylo vidět, že na rozmluvu, která ho s nimi čekala, se příliš netěšil.

„Hledám Franka Palerma," nakousl hovor Mason.

„Pak jste na správném místě. Já jsem Frank Palermo."

„Já jsem Perry Mason, právník."

Po tváři horala zčistajasna přeběhl nečekaný zájem. „Pan Mason! Takový slavný právník a přijede navštívit obyčejného venkovana!" Palermo se rozběhl s nataženou rukou k Masonovi. „Takový bourák vás musel stát moře škvarků. Jen pojďte a dáma taky, popovídáme si vevnitř. A dáme si trochu vínečka, že jo."

„Samozřejmě, že ne," odmítl Mason a šibalsky se podíval na Dellu. „Hrozně spěcháme. Promluvíme si tady."

„Tak přinesu víno ven."

„Lituji," zarazil ho Mason, „ale před polednem nikdy nepiji."

Palermovo původní nadšení vyprchalo. „Mám velmi dobré víno – jaké nedostanete v restauraci. Tam ho mají přeslazené. Příliš sladké víno není ani zdravé. Jen kyselé víno z vás učiní

chlapa,“ ujišťoval pyšně.

„Ano, jste-li na něj zvyklý. Jinak vám z hlavy udělá pořádný kolotoč,“ podotkl Mason.

„Kdepak, ve vínu se nevyznáte, pane Masone,“ odporoval Palermo. „Kdo je ta dáma? Manželka?“

„Sekretářka.“

„Sekretářka, chacha… K čemu potřebujete sekretářku?“ rozchechtal se statný pořez, až Masonovi zalehly uši od jeho řevu.

„Zapisuje rozhovory,“ nechal se Mason slyšet s obdivuhodným klidem.

Della Streetová se na Palerma opatrně usmála. Palermo zamžikal a sjel ji uznale pohledem zkušeného světáka. Mluvil jakoby zašifrovaně, jakoby jen oni mohli rozumět: „Panečku, to je ale kůstka, a vy s ní zapisujete jen nějaké žvásty, chacha…“ Palermo významně šťouchl Masona do žeber a znovu se rozchechtal hurónským smíchem, až se klátil ze strany na stranu.

Della Streetová nenápadně, aby si toho Palermo nevšiml, vytáhla svůj těsnopisný zápisník a tužku a prohodila směrem k Masonovi: „Váš popis se zatraceně shoduje. Trefil jste i jeho páchnoucí dech? Stojím mimo jeho dosah.“

„Máte štěstí. Trochu vás postrčím do jeho blízkosti, abyste si ho mohla vychutnat i čichovými nervy. Určitě mě prohlásíte za proroka.“

Palermo se okamžitě přestal smát, výhružně nakrabatil husté medvědí obočí a zamračeně si měřil Masona a Dellu: „Co to melete?“

„Moje sekretářka mi připomněla, že k večeru mám důležitou schůzku a že musím pomýšlet na návrat do své kanceláře.“

„Vy makáte i v neděli?“

„Někdy.“

Palermo pohodil hlavou k autu. „Vydělláváte spoustu škvarků, tak proč makáte i v neděli?“

„Vydělávám tolik peněz,“ vysvětloval Mason vážně, „že musím pracovat i v neděli, abych mohl zaplatit daň z příjmu.“

„To se povedlo! Mít škvarky a přivydělávat si na daň z příjmu! Poslyšte, Masone, vím, jak spolu můžeme vydělat pěknej balík škvarků. Zrovna jsem vás chtěl kvůli tomu vyhledat.“

„Chtěl jste mě navštívit kvůli tomu pozemku?“

„Jasně že kvůli tomu pozemku. Vy své lidi přimějete, aby na mne podali žalobu. Pak všichni zbohatneme.“

„Jak?“ otázal se udiveně Mason.

„Dokážete, že na pozemek nemám žádné právo.“

„Opravdu nemáte, Palermo,“ důrazně podotkl Mason.

„Ne, uděláte to způsobem, jakým chci já. Dohodneme se,“ domáhal se Palermo.

„Chcete říci, že úmyslně prohrajete soudní při?“ Palermo energicky přikývl. Chytil Masona za paži a snažil se ho přimět, aby s ním šel do srubu. Mason jeho ruku setřásl a otázal se: „Proč chcete prohrát?“

„Vyděláme na ovcích. Na ovčí kůži pro dámské kožichy,“ prohlásil Palermo a oči mu svítily, jak kdyby byl opilý jako slíva. Najednou se znovu rozchechtal hlučným smíchem a pleskl Masona po zádech, div z něho nevyrazil dech. „Na to vemte jed, že vyděláme na ovcích.“

Mason čekal, až se rozpovídá.

Palermo ztišil hlas a naklonil se ještě blíže k Masonovi, jenž se marně odkláněl před česnekovými výpary jeho dechu. „Víte, co se mi podařilo? Pověřil jsem Milfielda, aby koupil můj pozemek za spoustu škvarků.“

„Vždyť nemáte na těch 80 akrů žádné právo.“

„Jděte se vycpat! Právo na ten pozemek mám. O mne se nestrachujte, nejsem žádný blbec. Vy jste sice právník, ale já znám zákon taky dobře, jasný? Já pozemek skutečně držím a platím za něj daně. Takže jsem ho vydržel. Už jsem to u soudu jednou zažil

– bratr to udělal zrovna tak. Já budu stejně mazaný jako můj bratr,“ chrlil ze sebe spolu s česnekovým pachem Palermo.

„Tentokrát jste však přechytračil,“ nedbale poznamenal Mason.

Na chvilku se v jeho hluboce posazených očích mihlo nepřátelství, pak však opět zazářil a kamarádsky pronesl: „Podívejte, Masone, situace se má tak. Předevčírem ke mně zajel nějaký chlapík s bourákem, jako máte vy. Bez cavyků se zeptal: Kolik ti chce dát Milfield za tvůj pozemek? Řekl jsem mu: Proč to chcete vědět? Odpověděl: Protože ti možná dám víc. Dobrá, povídám, napíšu smlouvu na jednu cenu. Milfield mně dává peníze v hotovosti přímo do kapsy bez smlouvy, protože pak může smlouvu ukázat jiným a je v pořádku…“

„Řekl jste mu, kolik vám dal Milfield?“ přerušil ho Mason.

„Jasně, že jo. Tisíc dolarů v hotovosti, které nejsou ve smlouvě. Ten chlápek na to: Možná, že ti dám pět tisíc. Masone pět tisíc! Hned bych smlouvu podepsal. Stejně si myslím, že smlouvě s Milfieldem něco chybí.“

„Co?“ zeptal se Mason.

„Podepsal jsem bez svědků.“

„Ale podepsal jste.“

„Krucinál, jasně že jsem podepsal, když jen za podpis jsem dostal tisíc dolarů. Proč bych nepodepsal?“ očividně rozzloben vzkřikl Palermo a pach česneku opět zamořil ovzduší.

„Takže, jestli rozumím správně,“ zopakoval Mason, jemuž se dělalo mdlo z Palermova česnekového dechu, „chcete po mně, abych proti vám podal žalobu, aby soud stanovil, že na pozemek nemáte žádný nárok.“

Jeho malá prasečí očka s uznáním zamrkala. „Kápl jste na to.“

„Abyste nemohl s pozemkem nakládat.“

Znovu potěšené zanotoval: „Zapaluje vám to.“

„A pak budeme dělat co?“ pobaveně poznamenal Mason.

„To je otázka! Pak nemohu pozemek prodat Milfieldovi, když mi nepatří. Peníze mu však nevrátím, protože mi je dal beze svědků a ve smlouvě nejsou. Jaképak ohledy, když je hlupák. Pozemek dostanete vy a prodáte ho tomu chlápkovi za pět tisíc. Každý si pak ponecháme dvaapůl. Berete?“

„Nemyslím si, že by můj klient měl zájem na tomto obchodě. Jak se jmenoval ten muž?“

„Proboha, Masone, žádné mi neřekl, nechtěl. Prý až později. Nejsem však dnešní a tak jsem si poznamenal číslo jeho auta. Měl nádherný bourák. Jako vy.“

„Byl tady v pátek?“

„Jo, v pátek.“

„Kdy?“

„Odpoledne.“

„Kdy přesně?“

„Nevím k sakru. Nemám hodinky. Na začátku odpoledne. Vidíte ten strom? Když ten muž přišel, stín toho stromu byl přesně tady.“ Palermo rychle přešel asi čtyřicet stop jižně od nádherného dubu. Patou se zaryl do země a rýhou označil zemi, kam přesně stín dopadal. Mason si pozorně prostudoval úhel dopadu stínu a přikývl. „Číslo auta máte tedy také?“ zeptal se jako by nic.

„Nejsem žádný křupan. Jsem chytrý jako vy. Napsal jsem si ho na papír. Vy dostanete pozemek a prodáte ho za pět tisíc. Každý pak dostaneme polovinu,“ horoval pro svůj nápad Palermo.

„Rozdělíme si i těch tisíc dolarů od Milfielda?“ optal se Mason cynicky a mrkl na Dellu.

Palermo sebou nasupeně trhl: „O čem to k čertu mluvíte? Nikdy jsem je nedostal. Nikdo mi to nedokáže.“

Mason se zasmál.

Palermo vsunul své lopatovité ruce do kapsy a vytáhl útržek papíru. Byly na něm kostrbatě rukou negramota zaznamenány číslice 8 P 3035.

Když se Mason přestal smát, pravil: „Nejsem zde proto, abych se s vámi dohodl ohledně vašeho údajně vydrženého vlastnického práva, Palermo. Přijel jsem se vás zeptat, co se stalo v sobotu ráno.“

Palermova podezíravá očka se nepřátelsky zúžila. „Nic se nestalo. Byl jsem za Milfieldem na jachtě a našel jsem ho mrtvého. To je všechno.“

„Jak jste tušil, že byl zrovna na té jachtě?“

„Protože jsem to věděl. Řekl mi to.“

„Telefonoval jste mu!“

„Jo.“

„Řekl jste mu o tom druhém muži, že vás navštívil?“

„Jasně že jo.“

„Co na to Milfield?“

„Snadno se rozčilí. Chtěl, abych druhý den ráno za ním přišel na jachtu.“

„Palermo, jestliže jste se s ním měl setkat v sobotu ráno na jachtě, musel jste již mít něco konkrétního dohodnuto,“ vybídl ho Mason k větší sdílnosti.

Palermo se zachmuřil a roztržitě rozhodil rukama. „Co na tom? Z mrtvého stejně ty peníze nedostanu. Žádná smlouva mi není nic platná. Právník to řekl mému bratrovi.“

„Takže jste si něco konkrétního s Milfieldem přece jen domluvil? Když jste mu telefonoval.“

„Je to bez svědků,“ nesdílně připustil Palermo.

„Dobře tedy. Šel jste na jachtu. Jak jste ji našel?“

„Bez problémů. Jméno jsem měl napsané na papírku. Vesloval jsem a našel jsem jachtu. Obeplul jsem ji a hned mi bylo jasno, že se z jachty nikdo na břeh nedostane. Já vesluji dobře.“

„Co tím myslíte?“ přerušil ho netrpělivě Mason.

„Nebyl na ní žádný člun, ani člunek pro jednu osobu. A bez člunu se z jachty na břeh nedostanete. Proto mi bylo hned jasné, že

na palubě nikdo není. Naštval jsem se, že jsem celou cestu vesloval nadarmo. Přesto jsem zakřičel, jestli tam někdo je. Nikdo neodpověděl, tak jsem vylezl na palubu.“

„Jachta byla zakotvena?“

Palermo se rozchechtal. „Ani nemusela. Trčí totiž v bahně. I bez kotvy by se nepohnula.“

„Ale je kolem ní voda.“ ujišťoval se Mason.

„Jo, voda tam je, ale málo.“

„Vy jste tam doplul vlastním člunem?“

„Tamhle tím skládacím. Snad si nemyslíte, že bych zaplatil za pronájem cizího člunu, když mám vlastní! To bych musel být cvok!“ zvolal pobouřeně Palermo.

„Jen mě to zajímalo,“ tišil ho Mason.

„Tak teď to víte. Připlul jsem ve vlastním člunu.“

„Co jste udělal?“

„Sešel jsem dolů po schodech.“

„Dveře do kajuty byly otevřené?“ povytáhl obočí Mason.

„Byly.“

„Co jste tam našel?“

„Zprvu nic. Pak, když jsem se podíval kolem, uviděl jsem mrtvolu. Hned mě napadlo, že když je mrtvý a nejsou svědkové, nemusím mu nic vracet…“

„Kde mrtvola ležela?“ přerušil ho rozmrzele Mason.

„Proti stěně kajuty.“

„Proti té nižší stěně?“

„Jasně. Jachta byla nakloněna, byl odliv.“

„Co jste pak dělal?“

„Co nejrychleji jsem vypadl.“

„Dotkl jste se něčeho?“

Palermo se zazubil: „Myslíte, že jsem trouba? Jen nohama.“

„Možná, že jste se dotkl dveří od kajuty, když jste šel dolů.“

„To určitě.“

„Nechal jste tam tedy otisky prstů!“

„No, a co má být? Bylo to ráno. On byl mrtvý už celou noc.“

„Ale možná, že jste tam nějaké otisky prstů zanechal?“ naléhal Mason.

Palermo se zakabonil a zvýšil hlas: „Oč vám běží? Možná, že na mne chcete ušít nějakou boudu a nechat si těch pět táců. Co máte za lubem s těma otiskama prstů?“

„Chci jen zjistit…“ nedořekl Mason.

„Chcete vyčmuchat příliš mnoho! Proč se mnou neuzavřete ten obchod? Možná, že mi chcete obtočit kolem krku smyčku, abyste celý ten pozemek dostal sám?!“ Palermo se prudce otočil a rázně vykročil k chatě.

„Chtěl jsem se vás jen zeptat…“ ospravedlňoval se Mason.

Palermo se k němu vztekle obrátil, celý rudý od hněvu: „Z mýho pozemku nedostanete ani halíř,“ zaburácel hněvivě. „Teď si dojdu pro brokovnici!“ dodal výhružně a řítil se do chaty.

Della se vmísila do řeči: „Myslím, šéfe, že víc informací z něho již nedostanete.“

Mason přikývl, ale neřekl nic, jen pozoroval chatu. Viděl, jak Palermo práskl předními dveřmi, vešel dovnitř a hlučně za sebou zabouchl.

„Raději pojďme, než vyjde s tou brokovnicí. Může mít svérázné představy o spravedlnosti,“ varovala šeptem Della. A důrazně dodala: „Je to drsňák a napolovic blázen.“

Mason však pravil: „Rád bych si ověřil malý psychologický pokus – zda tu brokovnici skutečně vytáhne.“

„Jsem nervózní, šéfe, z toho čekání,“ ošívala se Della.

„Vždyť já rovněž,“ namítl Mason s úšklebkem.

„Trvá mu to celou věčnost. Proč nevychází?“

Mason ještě minutu čekal, pak rozvážně došel k autu, otevřel dveře a vklouzl za volant. Pomalu otočil klíčem od startéru.

„Nechcete zavolat Paulu Drakovi ohledně toho čísla?“ otázala

se Della Streetová a stále upřeně sledovala chatu.

Mason sevřel rty: „Není to nutné. Poznal jsem to číslo.“

„Cože, vy jste poznal to číslo? Čí je?“

„Je to přesně to auto, ve kterém jsem včera odpoledne jel. Je to auto, ve kterém mě Carol Burbanková zavezla do hotelu Surf and Sun Motel, a poté zpět, do restaurace s nevypálenými cihlami,“ pronesl zadumaně Mason.

KAPITOLA 12

Bylo už pozdní odpoledne, když se Perry Mason a Della Streetová vynořili z výtahu v patře Masonovy kanceláře a prošli dlouhou chodbou. Když procházeli kolem Drakovy kanceláře, Mason otevřel dveře, strčil dovnitř hlavu a zeptal se dívky obsluhující telefonní přepojovač: „Je Drake u sebe?“

„Ano, čeká na vás.“

„Řekněte mu, ať ke mně přijde. Co zde děláte, myslel jsem, že dnes máte volno,“ obrátil se Mason na telefonní přepojovatelku.

„Kolegyně, která má na starosti telefonní přepojovač, leží doma s chřipkou, takže musím pracovat nepřetržitě i dnes,“ povzdechla si roztrpčeně. „Ale doufám, že příští týden si… Á, tady je pan Drake.“

Dveře jedné z vnitřních kanceláří se otevřely a Drake svým typicky rozvláčným řečnickým stylem nadměrně protahujícím samohlásky, zívl: „Ahoj Perry. Zdálo se mi, že slyším tvůj hlas. Nazdar Dello. Chceš si promluvit hned?“

„To bych rád.“

„Tak jdu hned s tebou dolů. Budu u pana Masona, Frances, kdyby někdo volal. Máte jeho soukromé číslo, že?“

„Mám.“

„Zavolejte mi, jen kdyby se to týkalo případu, na kterém teď pro pana Masona pracuji. V takovém případě mě okamžitě spojte.“

Drake přešel k Delle a položil jí ruku na rameno. „Proč nepracujete pro lepšího šéfa, Dello? U mě dívky pracují jen pět dní v týdnu sedm hodin denně.“

„Všimla jsem si. Frances nám to právě řekla.“

Drake se zasmál. „Neprohloupila byste.“

Mason otevřel dveře do své kanceláře. „Posaďte se.“

Drake se rozvalil v jednom z křesel a pravil: „Mám pro tebe v té vraždě novinku. Pamatuješ si na ten průchod do zadní kajuty na té jachtě?“

„Ano. Co je s ním?“

„Doktor, který prováděl pitvu se domnívá, že Milfield asi utrpěl smrtelné zranění tím, že byl sražen a narazil na mosazný vyvýšený práh mezi hlavní a menší kajutou.“

„Jinými slovy,“ skočil mu do řeči Mason, „zemřel v důsledku nešťastně zakončeného pěstního zápasu, což nám mění kvalifikaci trestného činu. Nejde o vraždu, ale zabití.“

„To bude, samozřejmě na porotě, aby rozhodla. Policie bude dál případ vyšetřovat jako vraždu. Je to prostě jen teorie, Perry.“

Na Masonově psacím stole ostře zadrnčel telefon. „Raději to zvedni, Paule, Bude to asi Frances, která nám přepojuje nějaký hovor.“

Drake zvedl sluchátko a ospale řekl: „Helou.“ Téměř dvě minuty bedlivě naslouchal a dělal si poznámky. „Oukej. Řekni mu, aby u toho telefonu pět minut počkal.“ Drake zavěsil a řekl: „Našli jsme J. C. Lassinga, muže, jenž si pronajal tu dvojkabinu v motelu Surf and Sun. Můj člověk říká, že ho dostal před lékárnou, odkud volá. Je přesvědčen, že mu Lassing napíše písemné prohlášení.“

Mason se s velkým zájmem zeptal: „Co o něm zjistil?“

„Bydlí v ulici La Brea Avenue 6842 v Coltonu. Nebyla to žádná práce ho vypátrat. Přehodil jen dvě čísla z řidičského průkazu, když se v tom motelu zapisoval. Dělá to hodně lidí, dokonce i když nechce a čísla z řidičáku jen opisuje…“

„Já vím,“ netečně ho odbyl Mason.

„Chci tím jen říct,“ nedal se odradit Drake, „že to nemusel udělat úmyslně. Může i nemusí to být náhoda. Důležité je, že Burbankovu historku podporuje. Tvrdí, že najal dvě dvojkabiny, že na jeho večírku byli čtyři lidé a „má dojem“, že dodatečně přijeli další dva. Jména ani jednoho z nich však neřekne.“

„Tvůj člověk tedy z něho dostane písemné prohlášení?“

„Myslí, že ano. Nechal Lassinga čekat venku v autě. Přesto mě jedna věc znepokojuje, a to, že zavolal předtím, než z něho to prohlášení dostal. Lassing se prý mezi řečí zmínil, že zaplatili a z motelu odešli v sobotu hned po poledni. To nezapadá do tvé časové teorie, že Perry?“

Mason odvětil: „To tedy ne. Burbank očividně z motelu neodjel dříve než kolem čtvrté či páté odpoledne. Spoj se s tvým člověkem, Paule, a řekni mu, ať si u Lassinga ještě jednou prověří tuhle dobu.“

Drake vytočil číslo své kanceláře a řekl Frances: „Zavolejte Alovi a vyřiďte mu, ať s Lassingem podrobněji probere dobu odchodu z bungalovu. A ať mi zavolá hned, jak to zjistí.“

Drake zavěsil a obrátil se k Masonovi. Ještě předtím, než mu stačil něco sdělit, zabzučel znovu telefon. Zvedla ho Della: „Ano, u telefonu je Della Streetová. Počkejte chviličku, prosím. Nezavěšujte.“ Zakryla sluchátko rukou a směrem k Masonovi řekla: „Volá Carol. Chce vědět, jestli jste už něco zjistil.“

Mason netrpělivě mávl rukou: „Řekněte jí, že čekáme důležitý hovor. Ať nám dá číslo, na které jí později můžeme zavolat. Chci se jí zeptat, jakmile budu mít volnou linku, kde je teď její otec, a proč v pátek odpoledne poctil návštěvou toho podivína čpícího česnekem – Franka Palerma. To jí však neříkejte. Zapište telefonní číslo, na kterém ji dostihnem, a zbavte se jí, ať nám neblokuje telefonní linku.“

Della předala Masonův vzkaz a zavěsila. Za napjatého ticha čekali asi minutu, pak telefon znovu zazvonil. Zvedla ho opět Della: „Hned vám ho dám, Frances,“ a předala sluchátko Paulu Drakovi.

„Ano, Frances,“ ohlásil se Paul. „K čertu! Hned mě s ním spojte, ať ušetříme čas! Fajn, Frances, udělejte to… No nazdar, Ale. Už jsem slyšel. Povídej, jak se ten průšvih přesně stal.“ Drake

chvíli naslouchal a pak pravil: „Počkej chvíli, přetlumočím to Masonovi. Vydrž u telefonu.“ Obrátil se k Masonovi. „Jak víš, nechal Al Lassinga sedět v autě, když mi volal. A já mu ještě řekl, aby od telefonu na pět minut neodcházel. Když mu Frances volala, aby se šel Lassinga zeptat, kdy skutečně odešli z toho motelu, šel za ním, ale Lassing tam nebyl. Zmizel.“

„Upláchnul?“ optal se Mason.

„Ne, policajti ho sebrali.“

„Cože, je si Al jistý?“ podivil se Mason.

„Ano. Nějaké dítě Alovi řeklo, že přijeli chlápci s červenou houkačkou na střeše a hvězdou na bočních dveřích. Jeden z nich vystoupil, přešel k Lassingovi a začal s ním hovořit. Zničehonic vytáhl pár želízek a nasadil je na ruce Lassinga…“

„Želízka!?“ zvolal Mason ohromeně.

„Tak to tvrdilo to dítě Alovi.“

„Řekni Alovi, ať tam odtud co nejrychleji vypadne! Pěkně rychle!“

Drake pak vychrlil do telefonu: „Seber se, Ale, a přijeď ke mně do kanceláře. A šlápni na to!“

Mason zatím pobíhal po kanceláři sem a tam. „Co je ti, Perry,“ nechápal jeho počínání Drake.

„Počkej, nech mě přemýšlet…“ přerušil ho příkře a nervózně Mason. Mason rázoval po kanceláři a tvářil se nevlídně, jako kdyby jím lomcoval hněv. Najednou se zastavil před Drakem a zaječel: „Paule, máš spolehlivou asistentku, prostě ženskou, které to myslí a které můžeš důvěřovat?“

„Na co ji chceš? Na hrubou práci? Má dělat volavku? Nebo někoho svést?“ tázal se, očividně v rozpacích, Drake.

„Ne, potřebuji ženu, která zůstane s jednou dívkou z vysoké společnosti čtyřiadvacet hodin denně a nenechá ji ani minutu samotnou.“

„Vím o jedné vhodné dívce…“

„Za jak dlouho by bylo možné se s ní spojit?“

„Za čtyři nebo pět hodin, možná i dříve.“

Mason potřásl hlavou. „To je pozdě. Musíme udělat něco předtím.“

Drake prohodil trochu pochybovačně: „Mám ještě jednu, která kdysi… ale myslím, že se nehodí.“

„Proklatě, nemáme času nazbyt!“

„Mohla bych jí hlídat já?“ otázala se Della Streetová.

Mason se k ní obrátil a uvážlivě konstatoval: „Ano, to byste mohla. A asi budete muset. Řekla vám Carol Burbanková, kde je teď?“

„Ano, v Union Terminál.“

„Až budete odtud odcházet, ujistěte se, že nejste sledována. Nastupujte a vystupujte z tramvají. Pak si zastavte taxíka. Řidiči řekněte, že si chcete být absolutně jista, že nejste sledována. Bude vědět, co má dělat.“

Della Streetová učenlivě přikývla.

„Až si budete stoprocentně jista, že vám nikdo nevisí v patách,“ pokračoval Mason, „vypravte se do Union Terminál a vyzvedněte Carol Burbankovou. Řekněte jí, ať se vás na nic neptá a nic jí neříkejte. Vezměte ji do hotelu Woodridge. Znám tam ředitele. Všechno do té doby zařídím. Zapište se do hotelové knihy pod svým jménem a Carol zapište třeba jako C. A. Burbank – bude to více znít obchodně, ne jako dívčí jméno. Rozumíte mi?“

Della opět přikývla. „Objednejte si pokoje se sousedícími koupelnami. Vy si objednejte dvoulůžkový pokoj. Jakmile budete nastěhovány a samy, přestěhujte zavazadla Carol do svého pokoje. Zamkněte dveře od koupelny, abyste tím odřízla první pokoj. Nespouštějte Carol z očí.“

„Na jak dlouho?“

„Dokud se s vámi nespojím. Dohlédněte na to, aby s ní nikdo nekomunikoval, a aby ona nekomunikovala také s nikým.“

Della Streetová přešla ke skříni, nasadila si a urovnala klobouk, a stáhla z ramínka kabát.

„Mně se to vůbec nelíbí,“ utrousil Paul Drake.

„Mně rovněž ne,“ odsekl podrážděně Mason. „Když však žádnou ženskou nedokážeš sehnat…“

„Představuješ si to jako Hurvínek válku, Perry. Není dnes jednoduché pro tuto práci ženské sebrat na ulici. Jsem vůbec rád, že pár spolupracovnic mám. Ale tohle je speciální práce…“ ohradil se Paul Drake.

Della Streetová už čekala u dveří. „Tak já už jdu, šéfe.“

„Fajn, Dello. Tak hodně štěstí!“

KAPITOLA 13

Řidič taxíku pravil: „Oukej madam, dám za to krk, že nyní nás určitě nikdo nesleduje.“

Della Streetová seděla na skládacím sedadle, odkud mohla zadním okénkem sledovat, zda za nimi nikdo nejede a zároveň dobře viděla i na silnici vpředu. „Ano, myslím, že se za námi nikdo nedrží.“

„Kam to bude?“ optal se taxíkář.

„Union Terminál.“

Taxík prudce zahnul za roh. Taxíkář střelil po Delle pohledem, který vyjadřoval plné porozumění. „O co jde, madam? Máte podezíravého manžela?“ a chápavě se uchechtl.

Della přikývla a tvářila se ostýchavě.

„Člověk, jenž se oženil s tak hezkou dívkou jako jste vy,“ pokračoval taxíkář procítěně, „by měl vědět, jak být vděčný, že jste si ho vzala. Chová-li se k vám netaktně, měl by pořádně dostat přes čumák,“ utěšoval ji taxíkář.

„Možná, že je to částečně moje vina,“ přitakala Della Streetová.

„Co vás napadá!“ zvolal rozhořčeně taxíkář. „Nesmysl. Já vozím lidi už hezkou řádku let a dokážu je přesně otipnout. Každý, kdo se k vám neurvale chová, je velký pacholek,“ pohoršoval se upřímně taxíkář.

„Děkuji, jste hodný,“ povzdechla si Della jakoby ustrašeně.

Najednou se k ní řidič taxíku otočil a prohlásil: „Až tam přijedeme, vůbec se nestrachujte. Jestliže se k vám někdo přiblíží, postarám se již o to, aby vás neobtěžoval,“ chlácholil ji taxíkář a výhružně narovnal široká ramena.

„To už bude v pořádku,“ rychle konstatovala Della, aby ho

uklidnila. „Teď už je to oukej. Nemůže tam být, když nemá ani nejmenší tušení, kam jedu.“

Taxíkář přikývl: „Určitě nás nesledoval, máte-li to na mysli.“

„Ano, přesně to jsem myslela.“

Taxíkář se dal do smíchu: „Kdyby se na nás nějaký chlápek chtěl přilepit, už by byl v nemocnici. Jako profesionálové neustále sedíme za volantem, ulici známe jako svý boty, víme, co si můžeme dovolit a co ne. Co proti nám zmůže nějaký soukromník, který si sedne za volant jednou týdně a najezdí maximálně deset, patnáct hodin měsíčně. Prostě nemá proti nám šanci,“ ubezpečoval samolibě.

„Taky si myslím,“ souhlasila Della.

Taxík si to uháněl ulicemi a řidič se na chvíli odmlčel. Když už se blížili k Union Terminal, vytáhl taxíkář navštívenku a podal ji Delle: „Budete-li zase chtít zavést někam, aniž byste byla sledována, spojte se se mnou, madam. Nebo mě najdete na místě, kde jste si mne dneska najala. Obvykle tam stojím. A pamatujte si, že když budu nablízku, nikdo si na vás nesmí nic dovolit.“

„Jste velmi laskav,“ odvětila Della, zaplatila mu jízdné podle tachometru, a dala mu pětadvacet centů spropitného. Nakonec se na něho zářivě usmála a zamávala mu. Řidič se za ní dlouze díval jako náměsíčný a nespustil z ní oči, dokud neprošla vchodem Terminálu. Teprve poté procitl a vrátil se zpět do reality pozemského života a světa dopravních předpisů, když řidič stojící za ním klaksonem hlučně protestoval. Kouzlo jejího hlasu definitivně odvanulo, když ho pokropila sprška sprostých nadávek.

Della našla Carol Burbankovou stojící u telefonní budky v části Terminálu vyhrazeném pro telefonní a telegrafní služby.

„Helou,“ pozdravila Delta Carol nenucené a impulzivně natáhla ruku k pozdravu. „Pan Mason telefonoval, že už jedete a že se zde se mnou setkáte.“

Della Streetová přikývla. „Ano, a dal mi také velmi podrobné

a dost jednostranné instrukce,“ upozorňovala Della.

„Ano, vím. Zmínil se o tom,“ přikývla Carol.

„Považuje za nutné a nevyhnutelné, abyste se podle nich zařídila.“

Carol se šibalsky zablýskly oči: „Samozřejmě, že když si platím advokáta, aby mně radil, co mám dělat, tak se jeho radami budu držet,“ pronesla duchaplně.

„Kde je váš otec?“ chtěla vědět Della.

Carol se zamračila: „To bych také ráda věděla. Marně se ho snažím sehnat telefonem.“

„Jel v pátek odpoledne do Skinner Hills za Frankem Palermem?“

„V pátek odpoledne?“ divila se Carol.

„Ano.“

„Samozřejmě, že ne. V pátek měl přece tu politickou schůzku v motelu Surf and Sun,“ kategoricky odmítla tuto myšlenku Carol.

Nato Della Streetová přísně řekla: „No, musíte jít se mnou. A nesmíte se po nějakou dobu s nikým spojit. Takové mi dal šéf instrukce.“

„Vím, řekl mi to. Chce mě držet v ústraní před dotěrnými novináři?“ zažertovala Carol.

„Neptala jsem se ho. Není zrovna sdílný,“ podotkla Della.

„Dovedu to pochopit. Pan Mason nevyniká trpělivostí, aby někomu dovolil přerušit rychloobrátkový tok jeho duševních procesů, takže nemáte šanci se zeptat, proč tohle zrovna tak a tamto jinak,“ s pochopením uznala Carol.

„Raději pojedeme taxíkem,“ prohodila Della.

„Obleču si kabát a rukavice. Venku je opět ten nepříjemný ledový západní vítr. A ještě před půl hodinou bylo tak hezky,“ konstatovala Carol.

„Podržím vám kabelku,“ nabídla se Della.

Carol Burbanková vklouzla do kabátu a z kabelky vytáhla pár

rukavic. Přitom jí z kabelky vypadl na zem útržek papíru. Della se tázavě na Carol podívala, ale ta si toho vůbec nevšimla. Della Streetová se otočila s tím, že útržek sebere, ale nějaký galantní muž, jenž se řítil kolem, byl hbitější a s úsměvem jí papírek podával. Della mu rovněž úsměvem poděkovala. Carol se již obrátila a vrhla na Dellu pátravý pohled. Della instinktivně strčila lístek nenápadně do kapsy svého kabátu. Teprve, když vyšla z haly a směřovaly ke stanovišti taxíků, vytáhla Della na vteřinu lístek a rychle se na něj podívala. Byl to lístek z úschovny zavazadel umístěné v Terminálu.

Z ničehonic Della příkře pravila: „Počkejte chvilku, slečno Burbanková. Vzpomněla jsem si, že musím zavolat ještě šéfovi. Nebude vám vadit, když na mne pár minut počkáte?“

„Vůbec ne, půjdu s vámi.“

„Nemusíte se obtěžovat, doběhnu tam sama,“ přemlouvala ji Della.

„Kdepak, půjdu s vámi,“ nedala se odbýt Carol.

„Nechcete si tady něco koupit?“

„Proboha, to v žádném případě. Zašla jsem sem jen kvůli tomu, že se tady dá pohodlně telefonovat a člověk tady vždycky sežene taxíka. A dneska sehnat taxíka jen tak na ulici to je umění,“ prohlásila vážně Carol.

„Znám to. Nedávno jsem čekala na taxíka tak dlouho, až jsem prošvihla schůzku u kadeřnice. Teď mě na chvilku omluvte, slečno Burbanková.“ Della Streetová se zavřela do jednoho telefonního boxu a nechala Carol stát venku. Vytočila tajné číslo Masonova pracovního telefonu a vzápětí uslyšela Masonův opatrný hlas: „Helou. Kdo volá?“

„To jsem já, Della.“

„Rád vás slyším. Jste oukej?“ potěšené se ozval Mason.

„Jsem, šéfe. Nikdo mě nesledoval, jsem si naprosto jista.“

„Kde jste, Dello? V hotelu?“

„Ne, ještě v Terminálu. Poslouchejte, šéfe. Když si Carol vyndávala z kabelky rukavice, vypadl jí lístek z úschovny zavazadel, která je tady v Terminálu. Musela tam něco uložit, možná před hodinou nebo dvěma…“

„Kde je ten lístek nyní?“

„Mám ho já. Ona o tom neví,“ tiše pronesla Della.

„Aha. Máte v kabelce obálku?“

„Myslím, že ano.“

„Vhoďte tam ten lístek, napište na obálku mojí adresu a až dorazíte do hotelu, zanechte tu obálku u recepčního na stole. Vyzvednu si ji, a půjdu omrknout, co to je.“

„Dobrá,“ souhlasila Della.

„Buďte opatrná, Dello.“

„Nashle, šéfe,“ zakončila hovor Della a zavěsila. Trochu se pootočila, aby ramenem skryla, co dělá, opatrně zašátrala v kabelce, a když nahmatala obálku, spadl jí kámen ze srdce. Nahmatala ještě útržek, vsunula ho do obálky, když předstírala, že v kabelce něco hledá. Potom obálku vytáhla, rychle na ní nadrápala Masonovo jméno a adresu jeho kanceláře. Pak obálku opět uložila do kabelky. Připojila se beze slov ke Carol a obě dívky pomalu kráčely ke stanovišti taxíků, kam zrovna zajížděl jeden prázdný, takže trochu zrychlily krok. „Kam to bude?“ zeptal se taxíkář. „Do hotelu Woodridge,“ odvětila Della. „Jedeme tam obě dvě.“

„A vy, pane, kam chcete?“ zeptal se taxíkář na poslední chvíli přispěchavšího muže. „Já jedu na Jedenáctou,“ zněla odpověď. „Dobře, nasedněte si taky. Má někdo z vás zavazadla?“

Všichni tři zakývali záporně hlavou. Bylo jasné, že jejich spolucestující o ně jeví velký zájem, avšak teprve o dva bloky dál vypustil testující otázku: „To se náhle ochladilo, co?“

Carol Burbanková se usmála. „Ochladilo se, ale co můžete očekávat v tuto roční dobu. Na hezké počasí je značně brzy.“

Muž v naškrobeném límečku a s přistřiženým knírkem se nejistě zavrtěl.

„Všimli jste si, jaký je ve městě nedostatek taxíků?“

„Ano, to skutečně je.“

„Ne že bych proti tomu něco namítal,“ dodal lišácky, „když mi to dopřává potěšení jezdit s tak hezkými děvčaty jako jste vy. Jste ze San Franciska?“ nadhodil v povznesené náladě.

Carol se úkosem podívala na Dellu Streetovou. Ta se vágně usmála a odvětila: „Ne, ale byli jsme tam.“

Muž s naivní důvěřivostí pokračoval: „Bydlím v San Francisku. Je to nádherné město. Příjemné. Jednou za čas sem musím přijet za obchodem. Dusím se tady. Nemohu se dočkat, až odtud vypadnu. Los Angeles je hemžící se, upocené lidské mraveniště,“ poznamenal s odporem.

„Dejte si pozor,“ varovala ho Carol Burbanková, „za takové řeči zde střílejí.“

„Nemohu si pomoci. San Francisko je romantické, zatímco Los Angeles… Vy nejste, děvčata, z Los Angeles, nebo snad ano?“ ubezpečoval se, očividně v rozpacích.

Carol se znovu tázavě podívala na Dellu, aby jí poradila, co má říci. Della se důvěrně rozesmála a trochu s posměchem řekla: „Co na tom záleží? Bojíte se vyslovit svůj názor?“

„Jen nechci vypadat jako hulvát, slečno,“ znejistěl a zrozpačitěl pán s knírkem.

„Lidé z Los Angeles si již zvykli, že je zevlouni ze San Franciska pomlouvají. Vždyť v San Francisku máte málo sluníčka a pořád tam padají mlhy,“ bránila město Della.

„Vám vadí mlhy?“ dotčeně zvolal kníratý pán. „Mlhy přece dělají San Francisko. Bez mlhy by nebylo romantické. Když mlha od oceánu spadne, pozvedne vám to ducha. Vzpruží vás to. Dodá vám to elán. Mlha je stimulující. San Francisko má švih, je tam více ruchu, lidé jsou živější. Tady se každý tváří jako mumie nebo

nadrogovaný… Ale vy tady nebydlíte, že?“

„Proč si to myslíte?“ zeptala se Della.

„Protože máte styl a ducha.“

„Myslela jsem, že krásné duchaplné dívky jsou jen v Hollywoodu.“

„Jsou, ale všechny jsou syntetické, na jedno brdo. Vy jste originální. Nechováte se jako ostatní zde. Ani oblečením se jim nepodobáte. Máte něco do sebe.“

„Pozor! Je to jen městská rafinovanost,“ poznamenala Carol Burbanková.

„Ne, je to vnitřní náboj,“ zdůraznil nadšeně muž s knírkem. Dívky se rozesmály a po chvíli se k nim přidal i on, ale nerad: „Ztrácím ve vaší přítomnosti soudnost a mluvím nesmysly,“ ohradil se.

Taxík již zastavoval před hotelem Woodridge. Jejich spolucestující smutně pronesl: „Škoda, že je váš hotel blíže než můj. Mějte se pohádkově. Na shledanou.“

Dívky se na něj usmály, zaplatily taxíkáři a Della vpředu ukazovala Carol cestu do hotelu.

„Dobré odpoledne,“ konstatoval recepční a přistrčil Delle registrační sešit. Della si od něho vypůjčila plnící pero a řekla potichu: „Jsem z kanceláře pana Masona…“

„Ano, máme tu vaše rezervace. Jste slečna Streetová?“

„Ano.“

Della se zapsala a řekla Carol: „Zapíšu vás. Jaké je vaše druhé jméno?“

„Edith, ale nepoužívám ho,“ podotkla překvapeně Carol.

„Nevadí,“ odpověděla Della a zapsala Carol jako C. E. Burbank.

Recepční tleskl do dlaní, aby upoutal pozornost hocha, bavícího se s vrátným v livreji. Della Streetová nenápadně vytáhla z kabelky obálku s adresou Masona a postrčila ji přes desku

recepce. „To je zpráva pro pana Masona. Vyzvedne si ji asi později. Budete tak hodný a…“

„S radostí se postarám, aby tu zprávu dostal, slečno. Dostaví se osobně nebo si myslíte, že pošle poslíčka?“

V tom okamžiku do hotelové haly vešel rychlým krokem jakýsi muž, zamířil k recepci a významně si odkašlal. Recepční svoji konverzaci s Dellou Streetovou na chvíli přerušil, aby se podíval přes její rameno na nově příchozího. „Počkejte chvilku, pane, teď vyřizuji tyto dvě dámy. Chlapče, zaveď tyto dámy do pokojů 624 a 626, a odemkni jim spojovací koupelnu.“

„Moment!“ přerušil ho onen muž břitce.

Delle Streetové se nelíbil tón jeho hlasu. Se zlou předtuchou se obrátila, zrovna když jeho lopatovitá ruka odhrnovala klopu kabátu. Pod ní se objevil zlatý odznak s vyrytým číslem, označením útvaru a jménem. Ten přívětivý a příjemný spolucestující z taxíku, jenž tak vychvaloval kouzla San Franciska, se teď již vůbec nechoval přátelsky. Hrubě odstrčil Dellu od desky recepce a jeho chlupatá tlapa vyškubla obálku bez okolků z rukou zcela zkoprnělého recepčního, který nenadálou situaci prožíval s pusou otevřenou.

Della Streetová rozzlobeně vykřikla: „Laskavě nám vysvětlete toto vaše neurvalé chování!“

Jeho oči, chladné a bezcitné, zůstaly ve střehu. Pevně stiskl obálku a neúprosným až urážejícím hlasem autoritativně vyštěkl: „Vy, holky, máte schůzku na policejním ředitelství. Stejný taxík, který vás sem přivezl, vás odveze na policii.“ Obrátil se k muži v civilu, který k nim přistoupil. „Dohlídněte mi na ně, Macu. Já se zatím podívám, co je v té obálce.“ Mac popošel k dívkám a rozkročený, s rukama v kapsách, stál jako vrostlý do země, a vysílal na ně hrozivé pohledy. Druhý důstojník zatím vytahoval z obálky útržek z úschovny zavazadel. Rychle ho ukázal i druhému policajtovi v civilu, aby ho Carol Burbanková neviděla.

„Dobrá, Macu. Já to vyzvednu a vy je vemte na policejní ředitelství. Setkáme se tam.“

Carol Burbanková vzdorovitě prohlásila: „Asi nevíte, pánové, kdo jsem. Takhle se mnou nemůžete jednat.“

Muž, který jako jejich spolujezdec v taxíku byl neskonale galantní, na ni pohlédl s opovržením a s přehledem odsekl: „Nenamlouvejte si, že nevíme, kdo jste, slečno Burbanková. Děláme to právě proto, že to víme. Hezky pojďte s námi, a nastupte si do taxíku. Nebo snad chcete, abych vás tam dovezl v policejním autě?“ uhodil na ni příkře, když ustoupila dozadu.

„Chci zavolat svému právníkovi,“ požádala Della Streetová důstojně.

„Ale samozřejmě, slečno Streetová. Jenže ne tady. Zavolejte si právníkovi až na policejní stanici. Nebo snad chcete, aby celý hotel slyšel, o čem se budete domlouvat?“ poznamenal škodolibě jejich známý z taxíku. „Na policejním ředitelství je několik telefonů. Budete mít spoustu času si se svým právníkem pohovořit, kdy vám bude libo.“

„Zavolám mu teď hned,“ vybuchla Della, „a je mi úplně jedno, jestli mě uslyší celý hotel nebo ne.“ Della se rozběhla k telefonním boxům, ale policajtova obrovská ruka ji chytla zezadu za rameno a prudce jím škubla, až bolestí vykřikla. „Dejte si na mne pozor, slečno Streetová a nedělejte potíže,“ konstatoval tvrdě bývalý džentlmen.

KAPITOLA 14

Místnost, ve které se nalézala Della Streetová a Carol Burbanková na policejním ředitelství, měla zamřížovaná okna, otlučený stůl, téměř dvanáct nepohodlných židlí, tři obrovské popelníky na odklepávání cigaret a jinak v ní nebylo vůbec nic. Byla to ošklivá místnost, která pravděpodobně sloužila pouze k jedinému účelu – k čekání na výslech. Lidé, kteří do této místnosti byli nahnáni, čekali jako dobytek na porážku na jatkách. Cekali a čekali, až lidé, rozhodující o jejich osudu, se uráčí je přijmout. Della Streetová a Carol Burbanková seděly u vzdálenějšího konce stolu u okna. Na druhém konci stolu u dveří seděl strážný, jenž byl pověřen jejich dohledem. Opíral si loket o stůl a nohy si natáhl na sousední židli. Byl to muž, jenž se blížil konci třicítky, s býčím profilem. Odsloužená léta ho učinila lhostejným k ženské kráse, byl schopen vnímat jen zavrženíhodné aspekty lidského chování. Dlouhá léta u policie z něho učinila otrlého profesionála, který zrovna jako lidé na jatkách, není schopen vnímat utrpení. Již způsob jeho chování jasně naznačil, že nemá k zadrženým jakýkoliv vztah, přehlížel je, jako by tu ani nebyly. Jeho tělo jen zabraňovalo vězňům v přístupu ke dveřím, myšlenkami byl zcela jinde, mimo své pracovní povinnosti. Obíral se matematickými úvahami, jaké procentní šance má, aby zítra zvítězil v sázkách na koňské dostihy, snil o tom, co bude dělat, až bude konečně v důchodu a probíral důvody, které manželce uvedl v dnešní ranní hádce a roztrpčeně nacházel další a pádnější, které by býval mohl uvést, ale které mu přišly na mysl až teď. Vůbec v hádkách zaostával za argumenty své ženy, jejíž ostrý a hbitý jazyk ho vždycky vyvedl z míry, takže kvůli jejím kousavým poznámkám nebyl schopen mluvit k věci. Jeho hašteřivá manželka nabyla k

slovním šarvátkám vlohy od své matky. Vždycky se otřásl, když si vzpomněl na tchyni, třebaže byla již deset let v hrobě. Na záchvatech vzteku své matky si Mabel bezvadně vybrousila svůj šarvátkový styl. Stará paní dokázala Mabel vytočit způsobem, jakým upozorňovala, že Mabel ztloustla. On sám vlastně ztloustl taky poté, co přestal hrát volejbal. Bylo to částečně kvůli tomu, že mu změnili pracovní dobu… Della Streetová mu přerušila sled myšlenek: „Trvám na svém právu okamžitě se telefonicky spojit se svým právníkem," pravila nekompromisně. Policajt se zamračil, že mu překazila jeho rozjímání. Ani se na ni nepodíval, jen mechanicky hlesl: „Až vás zavolají, budete mít právo si zavolat právníka."

„Trvám na svém právu, abych s ním mluvila hned teď!" trvala na svém Della. Policajt neodpověděl. Mračil se a snažil se rozpomenout, proč vlastně volejbalu nechal. Určitě to souviselo i se služebním postupem, protože v té době probíhala u policie čistka v důsledku té aféry… Ano, ano kapitán tehdy byl donucen svědčit před porotou v případě té vřeštivé ženské, která si stěžovala, že… Della Streetová znovu hlasitě a důrazně prohlásila: „Trvám na svém právu spojit se se svým advokátem Perry Masonem, jenž je jak mým zaměstnavatelem, tak mým právníkem."

„Takhle se nikam nedostanete, brouku," nepřítomně odvětil jejich strážný.

„Dobrá, slyšel jste můj požadavek. Uvidíme, zda to někam povede či ne. V tomto je litera zákona přesná," pohrozila Della.

„Promluvíte si o tom s poručíkem."

„Fajn, chci si s ním promluvit."

„Zavolá vás, až bude mít čas."

„Já s ním chci mluvit teď, okamžitě."

„Poslouchám jen rozkazy," nevzrušeně pronesl strážný.

„Může vás to přijít draho. Dostanete se do centra pozornosti ve

velmi nepříjemném světle. Perry Masonovi se vaše jednání líbit nebude.“

„Madam, poručík naprosto kašle na to, jestli se to panu Masonovi bude či nebude líbit.“

Della však pokračovala: „A jestliže se mu to líbit nebude, určitě proti vám podá žalobu.“

Policajt s hlučným bouchnutím sesunul nohy ze židle na zem. „Proti mně že podá žalobu? Na základě jakých důvodů?“ nasupil se zlostí bez sebe.

„Za to, že jste mi odpíral možnost spojit se s právníkem a nepředvedl jste mě před soudce bez zbytečného prodlení.“

„Ještě nejste zatčena, dámo.“

„Tak proč mě tu protiprávně držíte?“

„Poručík chce s vámi mluvit.“

„Ale já nechci mluvit s poručíkem.“

„To je váš problém.“

„Tím myslíte, že jsem tu jako svědek?“

„V jistém smyslu ano. Vyšetřujeme zločin.“

„Nesmysl,“ prohlásila Della. „Jsem-li tu držena jako svědek, musíte mít soudní příkaz k mému zatčení. Jsem-li zatčena, musíte mě předvést před nejbližšího a nejsnáze dostupného soudce.“

„Takže prostě čekáme, až nějakého soudce seženeme,“ pichlavě podotkl strážný.

„Jak chcete,“ nepřestala Della. „Až proti vám bude vznesena žaloba, nestěžujte si, že jsem vás nevarovala. Vypadáte na policajta s dlouholetou zkušeností. Asi byste trpce litoval, kdybyste nyní provedl něco, co by vás připravilo o penzi.“

„O čem to, k sakru, stále plácáte?“ naježil se strážný. „O tom, že jste-li vinen porušením mých práv a budete-li v tomto smyslu obviněn,…“

„Dělám jen to, co mi nařídí,“ hněvivě se ohradil strážný. „Jaké rozkazy? Držet mě tu, aniž byste mi umožnil spojit se s

advokátem?“

Della se vítězoslavně usmála. „Víte sám, že se vás nadřízení nezastanou, když na ně začne tlačit někdo ze shora. Řeknou – jen jsme mu nařídili, aby je usadil v čekárně. Neřekli jsme mu, že jsou zatčeny. Přirozeně jsme předpokládali, že dobrovolně zůstanou, aby nám usnadnily vyšetřování zločinu. Samozřejmě jsme mu neřekli, že jim má znemožnit styk s advokátem. Předpokládali jsme samo sebou, že ví, jak má jednat, aby nebyly zbaveny svých ústavních práv. Porušil-li zákon, jednal tak z vlastní vůle. My jsme se ničeho nedopustili, žádné protiprávní instrukce jsme mu nedali.“

Policajt úplně úžasem zkoprněl. Těžce polkl a pronesl: „Počkejte tedy minutu. Jste jako moje manželka – vždycky máte pravdu. Ženské jsou všechny stejné.“ Přirazil židli ke stolu a klátil se nemotorně ke dveřím. Otevřel je a vstoupil na chodbu. Dveře nechal otevřené asi na patnáct centimetrů a kliku pevně svíral, jako by se bál, že mu svěřenkyně utečou. Nejdřív do chodby zvolal: „Jime!“ a když nikdo neodpověděl, dveře zabouchl a na chvíli se vzdálil. „Dobrá práce, vyděsila jste ho,“ pochválila Dellu Carol. V tom se dveře znovu otevřely a jejich strážný jim řekl: „Poručík vás přijme hned teď.“

„Ale já mu nemám co říci.“

„Chcete si zavolat nebo ne?“ zoufale argumentoval strážný.

„To ano.“

„V téhle místnosti není telefon, jak vidíte. Tak laskavě pojďte za mnou.“

Dívky tedy vstaly a následovaly svého strážce, jehož kroky hlučně duněly po chodbě. Najednou policajt otevřel jedny dveře a se zřejmou úlevou pravil: „Tady je poručíku máte.“

Poručík Tragg seděl za nevzhledným dubovým stolem v rohu. Před stolem již byly připraveny v polokruhu tři židle. „Prosím, posaďte se,“ vyzval je zdvořile.

„Chci nejprve zatelefonovat panu Masonovi,“ přerušila ho Della.

„Nejprve vám chci položit pár otázek,“ nevěnoval jejímu požadavku pozornost poručík.

„Chci zatelefonovat panu Masonovi,“ trvala na svém Della Streetová.

Tragg se trochu netrpělivě zavrtěl. „Poslyšte, slečno Streetová, nemám jinou možnost, když vás Mason nechal, abyste za něho tahala kaštany z ohně. Spojím se s vaším advokátem Masonem kvůli tomu, co se stalo, ale jenom vy mi to můžete umožnit.“

„Co se stalo?“ otázala se překvapeně Della Streetová.

„Víte moc dobře, co se stalo. Vy a Mason jste se snažili zatajit a zničit důkazy.“

„Musela bych o tom vědět,“ vzkypěla Della.

„Vyzvedla jste slečnu Burbankovou a chtěla jste ji ukrýt, abychom ji nenašli.“

„O čem to mluvíte? Vzala jsem slečnu do hotelu a každá jsme se zapsala pod vlastním jménem. To přece neznamená, právě naopak, že jsem ji hodlala ukrýt! Stačilo jen, abyste se podívali do hotelové knihy!“

„Ano, vím. Udělala jste to velmi chytře, nicméně s úmyslem svědka skrýt.“

„Zkuste to dokázat, poručíku,“ vybídla ho rozzlobeně Della.

„To bohužel nemohu kvůli vaší mazanosti. Byl to od vás výborný trik zapsat ji pod vlastním jménem.“

„Kvůli čemu mě tady zdržujete?“

Tragg se triumfálně usmál. „Mohu vás však zadržet kvůli jedné věci – dalšímu důkazu, který jste před námi chtěla zatajit.“

„Jakému důkazu?“ podivila se Della.

S náhlým dramatickým gestem poručík Tragg prudce otevřel zásuvku svého psacího stolu a vytáhl pár ženských střevíčků. „Předpokládám, že budete tvrdit, že jste tyto střevíce nikdy

předtím neviděla.“

„Neviděla,“ okamžitě prohlásila Della.

Poručík Tragg se opovržlivě usmál. „Naneštěstí pro vás, slečno Streetová, se vaše tvrzení nezakládá na faktech. Perry Mason instruoval slečnu Carol Burbankovou, aby tyto střevíce vzala, zabalila do hnědého balicího papíru a dala tento balík do úschovny zavazadel na Union Terminal a lístek si pečlivě uschovala. Ona vám tento útržek později předala. Vy jste ho převzala a vložila do obálky s Masonovou adresou napsanou vaším vlastnoručním rukopisem.“

Della Streetová po nějakou dobu nebyla schopna žádného projevu. Posléze pravila: „Jaké jsou to střevíce? Co je na nich závadného?“

Poručík Tragg vzal do ruky lupu a pečlivě jeden střevíc z kůže studoval.

„Co by na nich bylo závadného, slečno Streetová. Jsou v pořádku. Jen vaše jednání není v pořádku. Ty střevíce totiž…“

Dveře se zčistajasna rozevřely a do místnosti vletěl Perry Mason. „Tím váš pohovor ukončíme, poručíku,“ důrazně zvolal na Traggovu adresu.

„Poslal jste pro pana Masona, poručíku?“ zeptal se nějaký policejní důstojník, jenž vstrčil tázavě hlavu do dveří.

„Jasně že neposlal,“ vyjel na něj Tragg a setřel si pot z čela.

Policejní důstojník rázně přistoupil k Masonovi a zahulákal: „Ven!“ a snažil se ho odtáhnout z místnosti.

Della Streetová okamžitě vybuchla: „Poručíku, tohle je můj právní zástupce. Mám-li být obviněna z nějakého zločinu, je mým advokátem. Nemám-li být z ničeho obviněna, nemám vůbec nic, co bych chtěla říci jako svědek a nic neřeknu, dokud nebudete postupovat zákonnými způsoby.“

Mason jí přizvukoval. „Jako právní zástupce obou těchto mladých žen požaduji, aby byly okamžitě předvedeny před

nejbližšího a nejsnadněji sehnatelného soudce.“

Poručík Tragg se jen suše usmál: „Naneštěstí, Masone, máme neděli. Obávám se, že až do pondělního rána neseženete žádného soudce.“

„Mýlíte se, poručíku,“ odvětil ledově Mason. „Soudce Roxmann vyhověl mé prosbě a dostavil se k soudu. Sedí ve své pracovně a čeká na vás.“

Poručík Tragg si přeměřil Masona nelibým pohledem a prudce vstal. Přistrčil s rámusem svoji židli ke stolu a znaveně zvolal: „To je vrchol, Masone!“ Mason se obrátil na Dellu a Carol: „Jdeme,“ a otevřel jim dveře.

„Můžeme jít, poručíku?“ otázala se ze slušnosti Carol Burbanková. Poručík Tragg neodpověděl. Della tedy vyšla na chodbu a Carol ji následovala. Když se Mason chystal zavřít dveře, Tragg směrem k němu zavrčel: „Před půlnocí tu bude zpátky a už tu zůstane!“

Mason za sebou pomalu a s klidem zavřel dveře a na Traggovu poznámku vůbec nezareagoval, jako by ji neslyšel.

KAPITOLA 15

Carol Burbanková se pohodlně usadila v Masonově křesle a netečně se otázala: „Slyšela jsem, co vám řekl poručík Tragg, když jsme odcházeli, pane Masone. Kolik času mi ještě zbývá na svobodě?“

„Nevím,“ odvětil Mason. „Záleží to na tom, zda již zatkli vašeho otce a co jim napovídal.“

„Nemyslím si, že by dostali otce, jenom…“

„Co jenom?“ chtěl vědět Mason, když se odmlčela.

„Je na ráně,“ pronesla neochotně.

„Víte co, Carol?“ navrhl Mason. „Začněte pro změnu mluvit pravdu. Řekněte mi něco, co bych nemusel vědět.“

„Bojím se říci pravdu.“

„Zatraceně,“ vybuchl Mason. „Jsem váš advokát! Cokoliv mi řeknete je pro mne přísně důvěrné.“

„Kdybych vám to řekla, přestal byste nás zastupovat.“

„Nebuďte bláhová. Již jsem do toho zatáhl Dellu. Musím jí z toho dostat. Proto mi řekněte všechno od začátku zcela po pravdě,“ pobídl ji netrpělivě Mason.

„Dobrá. Stalo se to již před mnoha lety a pronásledovalo to otce po celý život. Dafne Milfieldová o tom věděla, a proto donutila otce, aby finančně podporoval ten projekt jejího manžela ve Skinner Hills.“

„Vydírala?“

„Dalo by se to tak říci,“ odmlčela se Carol, „chcete-li to tak nazvat.“

„To si pište, že to tak budu chtít pojmenovat,“ přitakal Mason.

„Udělala to velmi elegantně. Prostě otci zatelefonovala jako jeho stará přítelkyně, jenž se chce dozvědět, jak se má. Zmínila se,

že samozřejmě ono tajemství je jen mezi nimi dvěma a že ho nikomu neprozradí. Za týden či dva týdny se u otce stavil Fred Milfield s tím, aby otec financoval ten jeho projekt ve Skinner Hills. Dafne prý na tom projektu moc záleželo a chtěla, aby se už rozjel.“

„Co se stalo, jak reagoval otec?“

„Samozřejmě, že to Milfieldovi měli dokonale promyšlené a spojili se s mužem jménem Van Nuys, kterého jsem nikdy neviděla. Oba dva předstírali, že se zajímají o chov karakulských ovcí a skupovali majetek v tomto okresu. Otec nechal na jednom tom pozemku vyhloubit hlubokou studnu a ještě než došli na dno, narazili na ropu.“

„Takže Milfield a Van Nuys jsou bohatí?“

„Časem by se z nich stali boháči, ale v tom je právě ta potíž. Otec prostě naprosto nesnese, když ho někdo chce napálit.“

„Jak ho chtěli napálit?“

„Všechny písemnosti, které dal otec sepsat, předpokládaly pouze slušné jednání, vzájemnou důvěru. V případě, že to nešlo jinak, mohly se majitelům pozemků vyplácet i peníze rovnou na ruku. Fred začal otce podvádět. Například zaplatil tisíc dolarů a otci namluvil, že musel zaplatit pět tisíc. Protože vše bylo dohodnuto jen ústně bez smlouvy, nedal se Fred Milfield kontrolovat.“

„Jak to váš otec zjistil?“

„Zajel k Palermovi a ten mu řekl, že mu Fred zaplatil tisíc dolarů.“

„V pátek odpoledne?“

„Ano. Předstíral, že je druhým zájemcem, který mu dá více. Vybral si Palerma proto, že věděl, že Palermo s klidem podepíše i druhou dohodu, jen když mu to něco vynese. Prodal by i vlastní babičku.“

„Kolik tvrdil Milfield, že zaplatil Palermovi?“

„Čtyři tisíce. Otec se strašlivě rozzlobil. Snažil se spojit s Milfieldem, ale nepodařilo se mu to. Zanechal mu alespoň vzkaz, ať mu zavolá do jachta klubu. Otec byl naštvaný i kvůli té hloupé dopravní nehodě. Milfield ovce převážel v nákladních autech, které byly zaregistrovány na otcovo jméno. Nějaký pán, kterého se ta nehoda týkala, si poznamenal poznávací číslo toho naklaďáku a Milfield vůbec nic nepodnikl. Tak otec nařídil svým právníkům, ať nehodu urovnají s postiženým, ať to stojí, co to stojí. Obával se, že nějaký chytrý právník udělá to, co jste udělal vy – zjistí si jméno firmy, zjistí jakou činnost skutečně provádí a začne hnát ceny pozemků, které ještě nebyly prodány, do závratných výší.“

„Vraťme se k Milfieldovi a k vašemu otci. Co se stalo pak?“

„Milfield se otci ohlásil v pátek pozdě odpoledne. Otec mu řekl, co zjistil. Chápete, otec mohl Milfielda vyřadit z budoucího podílu na zisku, kdyby mu mohl dokázat podvodné jednání. Milfield zpanikařil.“

„Co udělal?“

„Řekl, že přivede Palerma na jachtu a donutí ho přiznat, že lhal. Na otce to však nijak nezapůsobilo, protože věděl, že Palermo za peníze odpřísáhne cokoliv.“

„Milfield se dostavil na jachtu?“

„Ano, ale až pozdě večer.“

„Co se stalo?“

„Milfield se chvástal, křičel na otce a vyhrožoval mu a nakonec ho udeřil pěstí. Otec ho srazil dolů, vyběhl na palubu, odvázal Milfieldův člun, naskočil do motorového člunu, nastartoval motor a odjel na pobřeží. Chtěl nechat Milfielda zatknout.“

„Proč tak neučinil?“

„Kvůli mně. Zavolal mi a řekl, co se stalo. Naskočila jsem do auta a rozjela jsem se do jachtového klubu. Přesvědčila jsem otce, aby nevolal policii, dokud se nepřesvědčíme, co je s Milfieldem.

Skočila jsem do motorového člunu a řítila se k jachtě. Zjistila jsem, že Milfield leží na podlaze mrtvý. Bylo jasné, že narazil hlavou o kovový práh v podpalubí, když ho otec srazil.“

„Proč jste neuvědomila policii?“

„Kvůli té věci v otcově minulosti.“

„Jaké věci?“

„Před mnoha lety se porval v New Orleansu s nějakým mužem. Ten muž spadl na železný kozlík u krbu a zabil se. Svědci u toho nebyli. Otec se z toho nějak dostal, ale kdyby se o tom policie dozvěděla teď, usoudila by, že otec oba zavraždil úmyslně, že je ubil k smrti a pak jim schválně o něco rozbil hlavu.“

Mason začal chodit nervózně po místnosti.

„Zbytek příběhu už znáte,“ pokračovala Carol. „Vrátila jsem se k otci a sdělila mu, že Milfield je mrtev. Otec se tu noc málem zabil, jak ho to mrzelo. Já jsem mu zatím vypracovala alibi. Věděla jsem, že Lassing pořádal v motelu Surf nad Sun večírek. Snažil se otce dovolat v pátek pozdě večer a v sobotu ráno. Tak jsem požádala Judsona Beltina, aby mě do motelu odvezl. Chtěla jsem s ním mluvit, než pokoj odhlásí, ale již jsem ho tam nezastihla.“

„Co jste pak podnikla?“

„Beltin zaplatil nájem i za druhý den. Předstíral, že byl jedním z účastníků večírku.“

„A pak jste jela za mnou a pěkně jste mne obalamutila.“

„Ano.“

„Kde byl váš otec?“

„Seděl v té restauraci, kde jsme ho našli.“

„Jak se policie dozvěděla, kde je?“

„S Beltinem jsme se domluvili, kdy zavolá policii a dá jim anonymní tip. Chtěla jsem, aby ho tam policie našla přesně krátce předtím, než jsme měli přijet my. Šlo mně o ten psychologický moment, kdy otec vytáhl klíč z kapsy, vždyť víte,“ zakončila

Carol.

„Málem vám to vyšlo,“ prohodil vážně Mason. „Snažila jste se podplatit Lassinga?“

„Ano. A to byla velká chyba. Zavolala jsem Lassingovi a řekla mu, zda by pro mě něco neudělal. Chtěla jsem, aby odmítl sdělit jakákoli jména lidí, kteří byli s ním na večírku. Aby předstíral, že to byli velmi významní lidé. A kdyby se ho někdo zeptal, byl-li tam i můj otec, aby rovněž odmítl odpovědět. Nechtěla jsem, aby lhal, jen aby vypovídal, aby se zdálo, že nechce prozradit jména obchodníků a politiků na jeho večírku.“

„Dobrá. Vraťme se k tomu, co se stalo na jachtě. Jak dlouho po otcově hádce s Milfieldem jste se tam vypravila?“

„Asi za hodinu. Byla jsem na nějakém koktejlovém večírku.“

„Kde byl váš otec?“

„Ve své kanceláři.“

„V kolik jste dorazila do jachtového klubu?“

„Pamatuji si jen, že bylo ještě denní světlo.“

„Skočila jste do motorového člunu, nastartovala jej a vyrazila jste k jachtě?“

„Ano.“

„A našla jste Milfieldovo tělo?“

„Ano.“

„Jak leželo.“

„Roztažené na podlaze. Hlavu měl několik centimetrů od toho kovového prahu.“

„Policie však tělo našla v jiné poloze.“

„Vím to. Jachta se naklonila, když nastal odliv a tělo se skutálelo.“

„A co ten krvavý otisk?“

„Nevěděla jsem, že jsem šlápla do krve. Povšimla jsem si toho, až když jsem vycházela nahoru. Pocítila jsem takový podivný lepkavý tah na pravé noze, takže jsem se na nohu podívala a

zjistila jsem, že jsem šlápla do kaluže krve. Zula jsem si tedy obě boty a vyšla jsem nahoru na palubu jen v punčochách. Ve člunu jsem střevíce pak umyla. Nevšimla jsem si, že trochu krve zaschlo mezi podrážkou a horní částí. Nevěděla jsem, jak se jich zbavit. Tak jsem je prostě zabalila jako balíček a nechala jsem je v úschovně zavazadel na Union Terminál.“

„Jachta tedy stála rovně a tělo Milfielda leželo přesně tam, kam ho váš otec srazil.“

„Ano. Hlavu měl několik centimetrů od prahu.“

Mason stále chodil sem a tam po pracovně. „Musíme z toho maléru najít východisko. Ne kvůli vám či vašemu otci, ale kvůli Delle Streetové.“

Carol ho mlčky pozorovala.

Zničehonic Mason prudce zvedl sluchátko. „Když nesledovali Dellu Streetovou, museli sledovat vás. Sledovali vás na každém kroku. To znamená, že nasadili několik detektivů. Ten útržek vám vypadl z peněženky a Delle jej někdo podal. Viděla jste, že to tak udělal?“

„Pamatuji si, že nějaký muž Delle něco podával.“

„Jak vypadal?“

„Kolem padesátky, šedivý oblek, velmi příjemně se usmál…“

„Na ten úsměv zapomeňte. Potřebuji barvu očí a vlasů.“

Carol potřásla hlavou. „Nevím, nepamatuji se. Ale měl legrační nos – asi nadměrně široký, rozpláclý.“

„Zlomený?“

„Mohlo to být po zlomenině, ano.“

„Jak byl vysoký?“

„Středně.“

„Hubený?“

„Měl široká ramena.“

Mason vytočil Drakovo číslo: „Paule, chci abys vypátral všechny policejní detektivy, kteří by mohli být nasazeni na vraždu.

Potřebuji muže, který by mohl být v mládí boxerem či řeckořímským zápasníkem, asi kolem padesáti let, přeražený nos, širokoramenatý, středně vysoký, světlá pleť, šedivý oblek.“

„Co je s ním, proč ti na něm tak záleží?“ zeptal se Paul Drake.

„Podal Delle Streetové ten útržek od úschovny zavazadel, když Carol vypadl z kabelky. Musím dokázat, že to byl policejní detektiv a že sám Delle ten lístek strčil do ruky. Že to prostě policie na Dellu nastrojila, rozumíš?“

„Rozumím ti,“ rozvážně odpověděl Paul Drake. „Nebude to však lehké prokázat…“

Na dveře Masonovy soukromé kanceláře někdo zaklepal. Mason položil sluchátko a rychle je otevřel dokořán. Na chodbě stál poručík Tragg a dva uniformovaní policisté. Tragg se velmi samolibě a sebevědomě usmíval, jako vtělená odplata.

„Řekl jsem, Masone, že se pro ni vrátím,“ tetelil se radostí poručík Tragg.

„Tak Carol,“ obrátil se Mason ke své klientce, „v této chvíli pro vás nemohu nic udělat.“

„Skutečně, Masone,“ vskočil mu do řeči poručík Tragg, „tentokrát vám nepomůže žádný soudce.“

Carol zbledla a směrem k Masonovi pravila. „Najděte otce a…“

„Nehloupněte, Carol,“ zarazil ji Mason. „Tragg vás chce přece zažalovat právě proto, že dostal…“

„Vašeho otce,“ nenechal ho domluvit poručík Tragg.

KAPITOLA 16

Soudce Newark předsedal předběžnému slyšení ve věci Roger a Carol Burbankovi. Zaplněná soudní síň byla důkazem toho, že si veřejnost uvědomovala důležitost a dalekosáhlé důsledky, které z tohoto slyšení mohly vyplynout. O důležitosti tohoto slyšení svědčil rovněž fakt, že mu byl osobně přítomen Hamilton Burger, okresní státní žalobce, jemuž asistoval velmi schopný mladý právník, zástupce Burgera, jménem Maurice Linton.

Maurice Linton, štíhlý, velmi vitální a energický člověk, s trochu rychlými a nervózními gesty, vstal, aby přednesl úvodní projev. Jako řečník byl velmi nadaný.

„Vaše ctihodnosti," začal, „uvědomuji si, že je neobvyklé pronášet úvodní projev v předběžném slyšení takovéhoto druhu případu. Přestože námi předkládané důkazy jsou podstatné a pádné, obávám se, že na konci slyšení bude obhajoba chtít dostat tento případ z rukou soudu, o čemž svědčí počet svědků, které předvolala a rozsáhlost opatření, které podnikla. Proto chci, aby Vaše ctihodnost porozuměla, co chceme dokázat.

Chceme dokázat, že Roger Burbank se v noci vraždy se zesnulým fyzicky utkal a brutálně jej srazil ze schodů. A že se obžalovaná Carol Burbanková pokusila obstarat otci falešné alibi tím, že naváděla ke křivopřísežnictví. Chceme dokázat, že tam, kde se údajně měla konat nějaká politická schůzka, jsme našli jen sbírku prázdných lahví, na kterých nebyly otisky vůbec nikoho, jen obžalované Carol Burbankové a jejího komplice Judsona Beltina. Chceme rovněž dokázat, že obžalovaný Roger Burbank, silný muž, který v mládí profesionálně boxoval, vlákal zesnulého na jachtu a tam ho zákeřně zavraždil."

Soudce pohlédl na Perryho Masona a otázal se: „Chcete

rovněž učinit nějaké prohlášení, pane Masone?“

Jackson, který seděl po Masonově levici, se naklonil a zašeptal: „Myslím, že na něho prohlášení návladního silně zapůsobilo. Raději něco řekněte.“ Mason zavrtěl hlavou. „Počkáme, až jak se případ vyvine, ctihodnosti.“

„Dobře. Ať obžaloba zavolá svého prvního svědka.“

Obžaloba zavolala poručíka Tragga, seznámila soud s důkazy o nalezení těla Freda Milfielda, identifikaci těla, poloze, v níž bylo tělo nalezeno, místě, kde byla jachta zakotvena, a v podstatě o všech základních důležitých věcech sloužících k dolíčení viny obviněného.

„Můžete začít s křížovým výslechem,“ pobídl Masona zástupce státního žalobce Linton.

„Vražda byla spáchána na jachtě?“ otázal se Mason zdánlivě naprosto ledabyle.

„Ano.“

„Kde byla jachta zakotvena?“

„Vyčká-li obhajoba ještě chvíli, zodpovíme tuto otázku vyčerpávajícím způsobem,“ promluvil Burger. „Máme k dispozici svědky, kteří u sebe mají mapky, plánky a fotografie.“

„Potom bych měl být oprávněn výslech odložit do doby, než tito svědkové budou předvoláni,“ konstatoval Mason.

„Obžaloba zcela souhlasí,“ odvětil Burger.

Mason se vlídně na poručíka podíval. „Tak to je zatím všechno, poručíku.“

Burger jako dalšího svědka zavolal znalce – topografa, jenž předvedl mapku ústí této řeky a přesně ukázal místo kde byla jachta zakotvena, vypracoval různé plánky interiéru jachty, přesný plánek interiéru kabiny i paluby. Nakonec Burger vítězoslavně ohlásil: „Obhajoba může zahájit křížový výslech.“

Mason se otázal spokojeně se tvářícího topografa: „Jachta byla zakotvena v místě, které jste označil křížkem. Je to tak?“

„Ano.“

„Jak hluboká voda je v tomto místě?“

Topograf se nevzrušeně usmál: „Nevím, polohu jachty jsem stanovil pomocí triangulace a přesnou polohu jsem matematicky vypočetl.“

„Velmi zajímavé,“ přikyvoval vážně Mason. „Ale jak tam je hluboká voda, to nevíte.“

„Jsem jen zeměměřič, nikoli potápěč,“ ohradil se znalec v oboru topografie.

Soudní síň se rozesmála. Mason nehnul ani brvou. Jen poznamenal: „To je všechno.“

Zeměměřiče vystřídal fotograf, jenž soud seznámil s různými fotografiemi interiéru kabiny, těla Milfielda pohozeného na podlaze, zakotvené jachty, pravoboku jachty, levoboku, přídě a zádě.

„Začněte křížový výslech,“ vybídl Linton.

„Jak je hluboká voda v místě, kde jachta kotvila?“ otázal se Mason velmi tiše.

Sálem znovu zaznělo hihňání. Fotograf rychle odpověděl: „Jsem jen fotograf, ne potápěč.“ Sál se již bouřlivě bavil, takže soudce musel požádat o ticho. Mason skromně prohodil: „To je všechno.“

Jackson se starostlivě naklonil k Masonovi a pošeptal mu do ucha: „Obávám se, že se obecenstvo směje vám, pane Masone.“

„Myslíte?“ cynicky se otázal Mason a nenamáhal se ani rozhlédnout.

Burger nyní zavolal Dafne Milfieldovou. Paní Milfieldová, celá v černém, oči mírně opuchlé od pláče, se postavila do boxu pro svědky.

„Jste paní Milfieldová, vdova po zemřelém Fredovi Milfieldovi, že ano?“ otázal se státní žalobce soucitným tónem, který státní žalobci vždycky projevují pro vdovy zavražděných.

„Ano,“ odpověděla téměř neslyšně.

„Paní Milfieldová, znáte se s Rogerem Burbankem, jedním z obviněných v tomto případu?“

„Ano.“

„Jak dlouho již se znáte?“

„Deset let.“

„Můžete dosvědčit, že Roger Burbank požádal vašeho manžela, aby za ním přišel v den vraždy na nějaké určené místo?“

„Ano. Pan Burbank telefonoval.“

„Kdy?“

„Asi v jedenáct třicet toho rána.“

„Kdo zvedl sluchátko?“

„Já.“

„Poznala jste určitě hlas pana Burbanka?“

„Ano, poznala jsem jeho hlas.“

„Hlas, který jste znala nějakých deset let, jste tedy nemohla nepoznat. Co pan Burbank chtěl?“

„Když jsem mu řekla, že Fred není doma, prohlásil, že s ním zcela určitě musí mluvit. Měla jsem vyřídit, aby za ním Fred přišel na jachtu na poradu v pět hodin toho odpoledne. Jachta měla být zakotvena na obvyklém místě, a že jde o velmi naléhavou a důležitou věc.“

„Jste si tedy jista, že jste mluvila toho dne s panem Burbankem, že to byl on, kdo telefonoval?“

„Ano.“

„Předala jste tuto zprávu manželovi?“

„Ano.“

„Kdy a jak?“

„Asi dvacet minut poté, co pan Burbank volal. Můj manžel totiž telefonoval, aby mi řekl, že nepřijde na oběd a že je možné, že se před půlnocí vůbec nevrátí domů.“

„Vyřídila jste mu vzkaz od Rogera Burbanka. Co na to řekl?“

„Řekl mi, že již s panem Burbankem po telefonu mluvil…“

„Protestuji,“ namítl Mason. „Jsou to všechno zprávy z druhé ruky, nezávazné a nevěcné povahy, netýkají se merita věci.“

„Námitce se vyhovuje,“ rozhodl soudce Newark.

„Dobře, obhajoba může začít křížový výslech,“ kysele oznámil Hamilton Burger.

Jackson se naklonil k Masonovi a pošeptal mu: „Ten trik že ho zná již deset let, je past. Burger doufá, že mu do ní vlezete a že jí dáte záminku vytáhnout ten starý případ na světlo boží.“

Mason přikývl a zeptal se: „Znáte pana Burbanka již deset let, paní Milfieldová, je to tak?“

„Ano,“ znovu zašeptala téměř neslyšně.

„Znala jste ho dobře?“

„Docela dobře.“

„Vždycky žil v Los Angeles?“

„Ne.“

„Kde žil, když jste se s ním poprvé seznámila?“

„V New Orleansu. Jachty byly mojí vášní a rovněž pan Burbank byl vášnivým jachtařem. Tímto způsobem jsme se seznámili. Když jsem se s ním seznámila poprvé, abych byla přesná, veslovala jsem ve skifu k jachtě a pan Burbank, jenž rovněž vesloval, se mnou začal závodit.“

„Znala jste ho déle než váš manžel.“

„Ano.“

„Vašeho manžela jste s panem Burbankem seznámila vy?“

„Myslím, že ano. Ano, tak to bylo.“

„Pana Burbanka jste ale předtím dlouhou dobu neviděla.“

„Ano.“

„Zatelefonovala jste mu?“

„Ano.“

„Zmínila jste se o vašem starém vzájemném přátelství, že?“

„Ano.“

Na tváři státního žalobce se mihlo triumfální uspokojení. Pocit zadostiučinění s ním přímo cloumal. V duchu se již připravoval na přihrání kardinální informace.

„Co jste mu řekla, když jste mu po dlouhé době zase volala?“ jako by naivně se tázal Mason.

Dafne Milfieldová se úkosem podívala na státního žalobce, a když tento významně přikývl, rychle pronesla: „Upřímně jsem ho ujistila, že nevyzradím ten malér, který se mu stal v Orleansu, když zabil jednoho muže ranou pěstí.“

Soudce se zamračil.

Mason, aniž by změnil tón hlasu, pokračoval. „Slib jste však porušila, když jste to prozradila manželovi.“

„Ten už to věděl dávno.“

„Neřekla jste to i některému z obchodních partnerů vašeho muže? Například Van Nuysovi?“

„Ano, taky jsem mu to řekla.“

„Ještě někomu?“

„Ne, jen těmhle dvěma.“

„Řekla jste jim to proto, aby šli Burbanka vydírat…“

„To není pravda!“ vykřikla Dafne Milfieldová.

„Proč jste jim to tedy řekla?“

„Prostě jsem byla přesvědčena, že manžel má právo to vědět.“

„A proč jste to sdělila i Van Nuysovi? Také měl právo to vědět?“

„Vaše ctihodnosti,“ pronesl pohoršené Burger, „tato otázka značně uhýbá od případu.“

Mason protestoval: „Vůbec ne, ctihodnosti. Jistě jste si, ctihodnosti, povšiml, s jakou horlivostí svědkyně vypovídala o Burbankově minulosti. Chci dokázat, že tak činila s postranním úmyslem.“

„Je pouze přirozené, že má svědkyně postranní úmysly, když jí ten člověk zavraždil manžela,“ rozlítil se Burger.

„Bylo by to však spravedlivé, abych mohl prokázat dosah jejích postranních úmyslů,“ přel se Mason.

„Odpovězte na otázku,“ rozhodl soudce. „Otázka zněla, zda jste se domnívala, že jistý Van Nuys měl také právo znát dřívější potíže pana Burbanka se zákonem.“

„Byl to obchodní partner manžela, tak jsem si myslela, že má na to právo.“

„A proto měl být informován o těchto potížích?“ znovu se tázal Mason.

„V určitém smyslu ano.“

„Protože jste tuto informaci považovala za významný obchodní přínos?“

„Vůbec ne!“

„Ale tato informace byla obchodně využita, že?“

„Kým?“

„Vaším manželem a Harry Van Nuysem.“

„To zavání informacemi z druhé ruky,“ ohradil se Burger. „Svědkyně nemůže nic vědět, co se odehrálo mezi jejím manželem a Burbankem, až na to, co jí mohl manžel prozradit. Mohla to být v každém případě jen konverzace mezi manželkou a manželem.“

„Otázka stojí, zda o tom věděla,“ prohlásil soudce Newark. „A to ví jen paní Milfieldová.“

„Nevím o tom,“ procítěně pronesla Dafne Milfieldová.

„Ale předtím, než jste Burbankovi zavolala, se váš manžel s ním nikdy nesetkal, že?“

„Ne.“

„Ani Harry Van Nuys?“

„Ne.“

„A během týdne či deseti dnů poté, co jste jim řekla o Burbankově maléru, se jim oběma podařilo vtáhnout ho do financování jejich rozsáhlého dobrodružného podniku!“

„Nemyslím si, že by pan Van Nuys někdy osobně mluvil s

panem Burbankem.“

„Tak to váš manžel vyřídil celou tu finanční účast Burbanka na jejich podnikání?“

„Ano.“

„Takže Van Nuys neměl žádný důvod k setkání s panem Burbankem?“

„Ne.“

„Takže váš manžel navštívil Burbanka, jenom aby na něm vymámil peníze?“

„Aby získal jeho finanční podporu.“

„V hotovosti?“

„Ano.“

„Protestovala jste proti tomu, aby váš manžel podle využil oné informace, kterou jste mu prozradila, proti tomu, aby vydíral Burbanka kvůli penězům?“ zahromoval Mason a ukázal prstem na svědkyni.

Burger vyskočil ze svého křesla a afektovaně zvolal: „Vaše ctihodnosti, je to nezávazné, ne věcné a odbíhající od případu. Jedná se zase o soukromou konverzaci mezi manželkou a manželem, nesouvisí to s přímým výslechem a zejména protestuji proti stylu, kterým pan Mason provádí křížový výslech.“

„Námitce se vyhovuje z důvodu neseriózności takové informace, zakládající se jen na manželském rozhovoru,“ rozhodl soudce Newark.

„Dobře. Nyní paní Milfieldová obraťme pozornost k sobotě, kdy bylo nalezeno tělo. Byla jste zrovna ve svém pronajatém bytě a já byl u vás na návštěvě, že?“

„Ano.“

„Plakala jste.“

„Námitka,“ vykřikl státní žalobce, „proti nesprávnému vedení křížového výslechu!“

„Chci ukázat postranní úmysl,“ dovolával se Mason.

„Námitka žaloby se zamítá,“ pronesl soudce.

„Takže, když jsem přišel, zrovna jste plakala,“ zopakoval otázku Mason.

„Ano.“

„Během mé návštěvy se u vás stavil i poručík Tragg z oddělení vražd, že?“

„Ano.“

„Já jsem vám řekl, že poručík je z oddělení vražd, a jestli nevíte, zda někdo byl zavražděn, a vy jste odpověděla: „Mohl to být můj…“ a větu jste nedopověděla. Vzpomínáte si?“

„Ano.“

„Myslela jste tím, že váš manžel mohl být zavražděn?“

„Ano.“

„Co vás k této domněnce vedlo, paní Milfieldová?“

„Protože nebyl doma celou noc, a protože jsem věděla o jeho nesnázích s panem Burbankem, který tvrdil, že můj manžel falšoval jeho účty.“

„Nemám dalších otázek,“ odporoučel se Mason.

Nastoupil Burger, jenž výslech opět zaměřil „správným“ směrem a triumfálně oznámil svědkyni: „Pan Mason, jenž podporoval vaši věc, vám poradil, když zjistil, že za dveřmi stojí poručík Tragg, abyste krájela cibuli, a mohla tak podat vysvětlení, proč máte opuchlé oči.“

„Ano, poradil mi to.“

„Proč to Mason učinil? Proč takto svědkyni radil?“ záludně se otázal žalobce Burger.

Soudce se mrzutě zahleděl na Masona a konstatoval: „Můžete vznést námitku, pane Masone, proti subjektivní povaze tohoto dotazu – pokud o to stojíte.“

„Nemám zájem vznést námitku, ctihodnosti,“ pronesl zatrpkle Mason. „Naopak, chci, aby se vědělo, že jsem této mladé ženě zdarma poskytl radu, která jí měla umožnit…“

„Zachránit si tvář,“ dokončil za Masona pohrdavě žalobce Burger.

Mason mu odsekl: „Nikoliv zachránit si tvář, ale jen vysvětlit její momentální uplakané vzezření, pane veřejný žalobce.“

V soudní síni opět propuklo bujaré veselí. I sám soudce se pousmál, ale klepnutím kladívka do stolu už zjednával pořádek. „Má obžaloba na svědkyni ještě nějaké další otázky?“

„Ne, ctihodnosti.“

„Chce obhajoba svědkyni podrobit novému křížovému výslechu?“

„Ne, ctihodnosti,“ odvětil Mason zdrženlivě.

„Zavolejte dalšího svědka, Burgere.“

Burger trochu váhavě poznamenal. „Ctihodnosti, zavolám svého dalšího svědka trochu mimo pořadí, ale jsem přesvědčen, že tak objasním další souvislosti tohoto odporného zločinu.“

„Dobře, zavolejte ho.“

„J. C. Lassing,“ zavolal Burger ponuře.

J. C. Lassing, nahrbený muž v druhé polovině padesátky, se škrobeným vystupováním, zaujmul místo v boxu svědků poněkud ve sklíčené náladě a úporně se snažil nepodívat se do očí ani jednomu z obžalovaných.

„Jmenujete se J. C. Lassing a podnikáte v oblasti ropných vrtů. Žijete v kalifornském Coltonu, v ulici La Brea Avenue v čísle 6842. Je to tak?“ otázal se žalobce Burger.

„Ano.“

„V onu inkriminovanou sobotu, když bylo nalezeno tělo Freda Milfielda, jste byl, když ne v Santa Barbaře, tak blízko Santa Barbary, že ano?“

„Ano.“

„Předchozí páteční noc jste strávil v bungalovech číslo 13 a 14 v motelu Surf and Sun na pobřeží u dálnice mezi Los Angeles a San Franciskem. Je to tak?“

„Ano.“

„Je to celkem krátká vzdálenost od Santa Barbary. Souhlasíte, že je krátkou vzdáleností i úsek mezi Venturou a Santa Barbarou?“

„Ano.“

„Spojil jste se s někým, když jste dlel v motelu?“

„Ano.“

„Telefonicky?“

„Ano.“

„S kým?“

„Námitka,“ ozval se Mason, „pro nerelevantnost a subjektivnost dotazu.“

„Námitka se zamítá,“ rozhodl soudce.

„Spojil jste se s některým z obžalovaných?“

„Ano.“

„Sdělte nám, čeho se konverzace týkala,“ vybídl státní žalobce Burger.

„Stejná námitka,“ pronesl rozhodně Mason.

Soudce se zamračil: „Hovořil-li svědek s jedním z obžalovaných, pane Masone…“

„Dovolí-li soud,“ skočil mu do řeči Mason, „chtěl bych podotknout, že obžaloba má právo od svědka požadovat odpověď na to, zda rozpoznal po telefonu hlas některého z obviněných či zda některý z obviněných po telefonu neučinil nějaké přiznání, ale pokud jde o cokoli, co tento svědek mohl obžalovaným tlumočit, je to sdělení naprosto nerelevantní a subjektivní.“

„Námitce se vyhovuje,“ rozhodl soudce.

„Ale ctihodnosti,“ protestoval žalobce Burger, „chci ukázat souvislost a návaznost, poněvadž díky této konverzaci obžalovaní věděli, kde se tento svědek zdržuje.“

„Co to má s tím co společného?“ otázal se soudce.

„Na jeho výpověď navazuje výpověď mého dalšího svědka.“

„Dobře,“ konstatoval soudce neochotně, „ale musíte svoji

otázku změnit tak, aby pokrývala pouze konkrétní subjekt.“

„Děkuji, ctihodnosti. Ptám se vás, tedy, pane Lassingu, zda jste se spojil s obžalovaným či s jeho kanceláří, a prozradil, kde zrovna pobýváte?“

„No, spojil jsem se s jeho kanceláří,“ zachmuřeně odpověděl Lassing.

„S kým jste mluvil?“

„S Judsonem Beltinem.“

„Kdo je Judson Beltin?“

„Je to tajemník Rogera Burbanka, či jeho manažer.“

„Víte to z vlastní zkušenosti, protože jste se s ním již setkal?“

„Ano.“

„Vyřizoval jste přes Judsona Beltina obchodní záležitosti s panem Burbankem?“

„Ano.“

„Co jste panu Beltinovi řekl?“

„Zeptal jsem se pana Beltina, zda bych mohl dostat ty zakázky na vrty ve Skinner Hills. Řekl jsem mu, že jsem v motelu Surf and Sun, a že tam budu až do poledne. Požádal jsem ho, aby mi zavolal, až bude mít pro mě nějakou konkrétní odpověď. Řekl mi, že…“

„Opravdu nevidím důvod, proč bychom měli uvádět konverzaci pana Beltina,“ vložil se do výslechu soudce Newark. „Myslím, že to, co tvrdí žaloba, je dedukce, že pan Beltin obsah rozhovoru, který měl se svědkem, okamžitě tlumočil jednomu z obžalovaných či oběma. Měla toto obžaloba na mysli?“

„Ano, vaše ctihodnosti.“

„Dobrá, nevracejme se již k tomuto aspektu. Jinak můžete pokračovat ve výslechu.“

„V kolik hodin jste, pane Lassingu, odjel z motelu Surf and Sun?“

„Asi kolem desáté ráno.“

„Kdy jste telefonicky hovořil s Beltinem?“

„V pátek pozdě odpoledne, asi tak ve tři čtvrtě na pět, a poté opět v sobotu.“

„V těch dvou bungalovech s vámi byli nějací lidé?“

„Ano, moji partneři. Vrtař, dále můj geolog, pak člověk, jenž mě občas financuje, a ještě jeden muž, který má zájem o moji činnost.“

„Vy jste provedl průzkum potenciálního ropného naleziště ve Skinner Hills?“

„Ano.“

„Jak jste věděl, že je tam ropa?“

Lassing se nervózně podrbal na hlavě. „Nevěděl jsem to. Náhodou jsem na to ložisko narazil. Věděl jsem, že se Burbank a Milfield dali dohromady a že skupují nemovitosti ve Skinner Hills. My ropaři se snažíme, aby nám neunikly žádné velké přesuny v nemovitostech, na kterých by mohla být ropná ložiska. Firmu sice založili pod zavádějícím jménem Karakulská vlna, ale mě neošálili.“

„Takže jste vyrazil do terénu na průzkum?“ otázal se Burger.

„Ano.“

„Nyní vám položím, pane Lassingu, ještě jednu otázku,“ upozornil ho veřejný žalobce Burger. „Mluvil jste s obžalovanou či obžalovaným o vašem pobytu v motelu Surf and Sun poté, co jste z bungalovů již odjel?“

„Ano.“

„S kým?“

„S Carol Burbankovou.“

„Co říkala?“

„Doufám, že si uvědomujete,“ vložil se do toho soudce Newark, „že nepodstatné informace nás nikam nedovedou. Doufám, že se, pane žalobce, v tomto smyslu zařídíte.“

„Samozřejmě, ctihodnosti, povedu výslech v tomto duchu, aby

cokoli svědek řekne, mělo vztah k případu,“ zamračil se veřejný žalobce Burger.

„Odpovězte, pane Lassingu na moji poslední otázku,“ stále si pohrával s ohněm žalobce Burger.

„No, žádala mě, abych, v případě, že budu muset, odmítl prozradit jména lidí, kteří se mnou byli v těch bungalovech, aby to vypadalo, že něco tajím.“

„Co jste udělal?“

„Řekl jsem, že tak učiním.“

Mason nahlas pravil: „Kvůli tomu chcete obviněnou nařknout z navádění ke křivopřísežnictví? Dovolte, abych se zasmál,“ konstatoval pobaveně.

„Z toho ji také obviníme,“ odbyl ho vzdorovitě žalobce Burger.

„Ale vždyť ho k ničemu nenáváděla!“ zahalekal Mason, kuckající se smíchem.

„Nevšímejte si poznámek obhajoby, pane Burgere, a pokračujte ve výslechu,“ napomenul je soudce Newark.

„Nemám již další otázky,“ zněla odpověď.

„Obhajoba bude svědka vyslýchat, pane Masone?“ zeptal se soudce.

„Samozřejmě, ctihodnosti,“ přikývl úsměvně Mason. „Chci se vás zeptat, pane Lassingu, zda vás Carol Burbanková někdy požádala, abyste svědčil proti pravdě?“

„To ne.“

„Žádala vás, abyste učinil nějaké nepravdivé prohlášení?“

„Chtěla jen, abych mlčel.“

„To je přesné. Žádala vás, abyste mlčel. Tedy nechtěla po vás, abyste učinil nějaké nepravdivé prohlášení v případě, že budete předvolán jako svědek?“ zdůrazňoval Mason.

„To ne.“

„Nechtěla, abyste uvedl jiná jména osob, které v bungalovu

přenocovaly?“

„Ne.“

„Zejména vás žádala, abyste řekl, že tam nebyl její otec, je to tak?“

„To ne.“

„Chtěla, abyste neuvedl žádná jména osob, jež s vámi v motelu byly. Rozuměl jsem vašemu svědectví dobře?“

„Ano, neměl jsem uvést jména žádné z těch osob.“

„Myslíte si, že by žádný termín nemohl zahrnovat i jméno jejího otce?“

„Aha, teď již vím, kam míříte. No, chtěla, abych odmítl sdělit jméno jakékoli osoby, která se mého večírku zúčastnila. Abych jednal velmi tajuplně.“

„Nežádala vás tedy, abyste odmítl vypovědět, že tam byl její otec?“

„Neměl jsem jen uvádět žádná jména. Měl jsem odmítnout uvést jakékoliv jméno.“

„Měl jste odmítnout odpovědět na to, zda tam byl i její otec?“

„Ano.“

Mason se zatvářil, jako kdyby vypouštěl štiku do rybníka. Obrátil se směrem ke stolu obžaloby a jízlivě poznamenal: „Ať si pan žalobce zapřemýšlí, zda je to navádění ke křivopřísežnictví. Já tvrdím, že opak je pravdou. Děkuji vám, pane Lassingu.“

Lassing spěšně s úlevou opustil box pro svědky. Veřejný žalobce Burger vzápětí zahromoval: „Výpověď svědka jasně prokazuje na straně obžalované Carol Burbankové zřetelný úmysl opatřit svému otci fiktivní alibi!“

„Svědek však neřekl, že ho žádala, aby prohlásil, že její otec se večírku zúčastnil! Alibi můžete dokázat jen tím, že odpřísáhnete, že dotyčný byl tam a tam,“ namítal střízlivě Mason. „Chtěla jen, aby odmítl říci, že tam její otec byl!“

„I kdyby tomu tak bylo, o čemž silně pochybuji, očividně

chtěla, abychom předpokládali, že její otec na večírku byl.“

„To, co si kdokoli přeje, aby úřad veřejného žalobce předpokládal, je čistě osobní a soukromou záležitostí každého z nás, a nelze jej za to obviňovat z navádění ke křivopřísežnictví!“ intelektuálně a morálně odporoval Mason.

„Nehodlám se s panem obhájcem o tomto dohadovat,“ vyštěkl zavile Burger.

„Ještě před koncem líčení to dokáži. Chci nyní znovu předvolat jako svědka poručíka Tragga. Pro prvé svědectví jsme ho předvolali, jen aby prokázal corpus delicti.“

„Dobře, předvolejte poručíka Tragga,“ rozhodl soudce Newark.

Tragg znovu zaujmul místo v boxu pro svědky.

„Hovořil jste s Carol Burbankovou v inkriminovanou sobotu, kdy bylo nalezeno tělo Freda Milfielda?“

„Ano.“

„Kde jste s ní hovořil?“

„V restauraci, které se říká, mám ten dojem, Vepřovicová chata, na cestě mezi Los Angeles a Calabasas.“

„Kdo ještě byl s vámi v době, kdy se konverzace odehrála?“

„Pan Roger Burbank, jeden z obviněných, a George Avon, policejní expert z Los Angeles.“

„O čem se hovořilo?“

„Obžalovaná Carol Burbanková prohlásila, že se její otec zúčastnil politické seance. Vyzvala ho, aby se za situace, která vznikla, přiznal, kde byl, a již se nepokoušel udržet ono politické setkání v tajnosti.“

„Udala, že se setkání konalo v motelu Surf and Sun?“

„Naznačila to.“

„Vzpomínáte si, co řekla přesně?“

„Bohužel se nepamatuji. Zajímal jsem se v té době více o jejího otce než o ni,“ ohradil se dotčeně poručík Tragg.

„A co Roger Burbank? Učinil rovněž nějaké prohlášení v tomto smyslu?“

„Sáhl do kapsy a vytáhl z ní klíč ke kabině 14 motelu Surf and Sun.“

„Řekl, že v motelu pobýval?“

„Určitě naznačil, že ano,“ podotkl rozpačitě poručík Tragg.

„To je jen závěr svědka,“ protestoval Mason, „a proto by měl být vynechán!“

„Také si to myslím,“ rozhodl soudce. „Svědek je policejní důstojník a měl by si tudíž pamatovat a přesně tlumočit slova, která obviněný pronesl.“

Tragg se na chvíli ponořil do hlubokého soustředění. „Sáhl do kapsy a vytáhl z ní klíč k bungalovu číslo 14. Ten klíč pak podal mně.“

„Doprovázel vás pak obviněný Roger Burbank do toho motelu, aby identifikoval svoji břitvu, jež tam byla nalezena?“

„Ano.“

„Řekla vám Carol Burbanková, že v kabině číslo 14 najdete otcovu břitvu?“

„Ano, řekla.“

„Můžete zahájit křížový výslech, pane Masone,“ s úšklebkem se státní žalobce Burger obrátil na Masona.

„Fajn,“ odvětil Mason a obrátil se vemlouvavě na Tragga. „Carol Burbanková vám tedy řekla, že otcova břitva bude v kabině číslo 14, že?“

„Ano.“

„Řekla vám také, že v kabině číslo 14 byl její otec?“

„No, nevzpomínám si, zda to řekla těmito slovy, ale rozhodně to naznačila,“ přesvědčeně přikývl poručík Tragg.

„Chcete tím říci, že vy jste tak usoudil z jejích slov o břitvě,“ poznamenal Mason.

„V jistém směru ano, chcete-li to tak vyjádřit,“ couval poručík

Tragg. Mason se zasmál. „Přesně tak to chci vyjádřit. A nyní se vás chci optat, zda i obviněný Roger Burbank tvrdil, že tam najdete jeho břitvu.“

„Ano, pak to řekl i on.“

„Upozornil vás tedy na tu břitvu?“

„Ano.“

„Identifikoval ji?“

„Ano.“

„A byla to jeho břitva?“

Každý mohl postřehnout Traggovy nesnáze. „Nevím,“ přiznal rozpačitě. „Správně, poručíku,“ přitakal mu Mason. „Jeho dcera i on tvrdili, že v bungalovu číslo 14 najdete jeho břitvu. Břitvu jste také našli, ale vy jste se vůbec nepřesvědčil, zda to skutečně byla jeho břitva, že je to tak?“

„Byla nastrčená!“

„Vaše úvahy nás nezajímají, poručíku. Podnikl jste nějaké kroky, abyste zjistil, čí ta břitva skutečně byla?“

„Nepodnikl,“ zrudnul Tragg, „předpokládal jsem, že byla Rogera Burbanka.“

Mason si poručíka přísně přeměřil. „Tak Carol Burbanková vám sdělila, že v bungalovu naleznete otcovu břitvu. Roger Burbank připustil, že břitva by mohla být jeho. Vzal jste ho s sebou do motelu a tam jste se ho pokusil dohnat k tomu, aby přiznal, že v motelu byl, že?“

„Popřel to jen polovičatě, takže jsem si myslel, že lže. V žádném případě jsem se ho nesnažil k něčemu donutit,“ rozhořčeně se bránil Tragg.

„Ale popřel to.“

„Zpoloviny, ano.“

„Zpoloviny nebo ještě víc?“ tázal se uštěpačně Mason. Potom se obrátil k soudci Newarkovi. „Ctihodnosti, tvrdím, že jde pouze o dedukci zaujatého svědka. Jestli to popřel z jedné čtvrtky,

zpoloviny nebo ze tří čtvrtin, jsou jen subjektivní úvahy. Jediným faktem je to, co řekl obviněný.“ Soudce Newark přikývl. „Pokračujte, pane Masone, soud vaši námitku bere v úvahu.“

„Takže poručíku, obviněný Roger Burbank vám sdělil, že zeptáte-li se ho veřejně, zda v motelu onu noc byl či nebyl, bude muset po pravdě říci, že nebyl.“

„No, řekl to tak nějak polovičatě, že jsem byl přesvědčen, že lže a bral jsem to jako přiznání, že tam byl.“

„Aha, takže byla to jenom vaše vlastní interpretace toho, co řekl, ano?“

„Tak jsem porozuměl jeho slovům.“

„Naštěstí, poručíku,“ povážlivě zakroutil hlavou Mason, „jsme tady od toho, abychom případ posuzovali podle toho, co obviněný řekl, nikoli co vy jste z jeho slov vyrozuměl.“

„Jeho dcera v restauraci rovněž prohlásila, že v tom motelu byl,“ bránil se poručík Tragg.

„Promiňte, ale já jsem u toho rozhovoru byl také,“ namítl Mason.

„Carol jen pronesla, že v motelu Surf and Sun se o předchozí noci pravděpodobně konala nějaká politická seance. Pak naléhala na otce, aby přestal chránit politické kariéry významných lidí v Sacramentu a konečně řekl, kde přesně byl. Načež Roger Burbank sáhl do kapsy a vytáhl mlčky klíč, který položil na stůl. Vy jste vzápětí po něm chňapl a zjistil jste, že je to klíč od bungalovu číslo 14 motelu Surf and Sun.“

„Bylo to tak?“

„Bylo.“

„Takže obviněný Roger Burbank slovy neřekl, že v motelu byl.“

„No, ale měl u sebe ten klíč.“

„A poté, co na stůl položil ten klíč, podíval se vám přímo do očí a prohlásil, že zeptáte-li se, zda byl předchozí noc v tom

motelu, bude to muset popřít. Je to pravda?“

„Nepamatuji si přesně, co tam kdo pronesl,“ namítl Tragg.

„Carol potom řekla: Ale tati, tvoje břitva je tam na polici nebo něco v tom smyslu. Mám pravdu?“

„Tak to asi bylo.“

„Z tohoto vy usuzujete, že tvrdila, že otec v motelu byl?“ pohoršoval se přehnaně Mason.

„Byla tam jeho břitva,“ těžce polkl poručík Tragg. „Přisuzujete jí nepřiměřený význam, poručíku,“ otráveně konstatoval Mason. „Ležela tam jeho břitva. Domnívám se, že budete souhlasit, když upřesním, že není zločinem, když člověk někam odloží svoji břitvu.“

„Když však vezmeme v úvahu všechny souvislosti…“ ospravedlňoval se poručík Tragg, „závěr je nasnadě.“

„Můžete si vydedukovat co je vám libo,“ přerušil ho mrzutě Mason, „ale porota bude případ posuzovat jen podle faktů, nikoliv podle vašich úvah. Chcete-li vznést obvinění z křivopřísežnictví, musíte dokázat nepravdivost prohlášení, a nikoliv jako v tomto případě poukazovat na to, že obviněná osoba učinila pravdivé prohlášení takovým způsobem, že policie, pověřená tímto případem byla přesvědčena, že lže. Podstatné je, co člověk opravdu říká a ke křivopřísežnictví je třeba, aby vypovídal pod soudní přísahou,“ poučoval ho Mason.

„Křivopřísežnictvím je to, co chtěli po Lassingovi, aby spáchal,“ svárlivě ho přerušil poručík Tragg.

Mason nakrabatil obočí. „Cožpak po něm někdo chtěl, aby křivě přísahal?“

„O tom se přece celou tu dobu bavíme,“ odsekl zlobně poručík Tragg.

„Skutečně, poručíku?“ zasmál se Mason. „Tak se pojďme bavit zase o něčem jiném. Zavolali vás na jachtu Rogera Burbanka v sobotu ráno, když bylo nalezeno tělo?“

„Ano.“

„Prošetřil jste důkladně místo činu?“

„Samozřejmě.“

„A na jednom ze schodů jste našel krvavý otisk střevíce?“

Do výslechu se nyní spěšně vložil veřejný žalobce Burger. „K této skutečnosti mám jiného svědka, ctihodnosti. K tomuto faktu obžaloba dojde později.“

„Obhajoba k tomuto faktu došla právě teď, pane žalobce,“ odbyl ho netrpělivě Mason. „Trvám na tom, aby mi poručík Tragg odpověděl.“

„Dobře, pokračujte, pane Masone,“ rozhodl soudce Newark.

„Odpovězte na otázku, poručíku,“ domáhal se Mason.

„Ano, našel jsem na jednom z kajutních schůdků krvavý otisk dámského střevíce.“

„Zjistil jste, zda…“

„Ctihodnosti,“ přerušil Masona zase žalobce Burger, „obhajoba nevede křížový výslech správně. Žádám, aby se v mém případu postupovalo podle pravidel. Chtěl bych jako důkaz a předmět doličný předvést střevíc, náležející obviněné Carol Burbankové. Chtěl bych dále upozornit na krvavou skvrnu na tomto střevíci. Dále bych chtěl tuto skvrnu srovnat s krvavou kaluží na jednom ze schodů kajuty.“

Soudce Newark ho zarazil. „Jestliže obhajoba chce svědka vyslechnout v křížovém výslechu v této skutečnosti, nevidím důvod, proč by pan Mason měl být vázán způsobem, kterým se vy rozhodnete předkládat důkazy či váš případ,“ rozhodl soudce Newark. „Obhajoba je samozřejmě oprávněna provést křížový výslech do všech podrobností. Svědek je navíc policejní důstojník. Musí uvést vše, co ví.“

„Zamýšlel jsem, ctihodnosti, analyzovat ten krvavý otisk jiným svědkem,“ konstatoval žalobce Burger a pohlédl vyčítavě na soudce.

„Obávám se, že jste nepochopil, oč jde, pane Burgere. Otázka nyní stojí, zda svědek o tom otisku dámského střevíce věděl," zarazil ho soudce.

„Zdá se, že ano," zdráhavě připustil žalobce Burger.

„Tak ho laskavě nechtě říci, co ví," vyštěkl ostře soudce Newark. „Soud chce s případem pokročit. Vy předkládáte důkazy kousek po kousku, jen abyste mohl vytvořit dramatické rozuzlení. Na to není čas. Námitka obžaloby se zamítá. Svědek zodpoví otázku obhajoby!"

„Ano," odpověděl Tragg vyzývavě, „našel jsem na kajutním schůdku krvavý otisk dámského střevíce, a shodou okolností vlastním i střevíc, kterému tento otisk patří."

„Blahopřeji!" zvolal Mason. „Nyní však se budeme zabývat fotografií číslo pět. Chci, abyste obrátil pozornost ke svíci, jež je na této fotografii krásně vidět. Všiml jste si jí, když jste prohlížel místo činu?"

„Vím, že tam byla svíce," přisvědčil poručík Tragg. „Co má být?"

„Dobře si ji prohlédněte. Připadá vám něco na té svíci podivné?"

„Ne. Je to obyčejná svíce připevněná k desce stolu v kabině, kde bylo nalezeno tělo."

„Kolik knotu ohořelo?"

„Možná dvaapůl centimetru nebo trochu méně."

„Ověřil jste si pokusem, jak dlouho trvá svíci tohoto druhu v podmínkách, jaké byly oné noci v kajutě, aby ohořela, dejme tomu, o jeden centimetr své délky?"

„Ne, nepovažoval jsem to za nutné," nedbale pronesl poručík Tragg.

„Proč ne?"

„Protože ta hloupá svíce nemá žádný význam," zlostně prskl poručík Tragg.

„Myslíte?“ zamyšleně prohodil Mason.

„Samozřejmě. Když víme, kdy Milfield zemřel a jak zemřel, nepotřebujeme se zabývat žádnou svící,“ sebejistě trval na svém poručík Tragg.

„Všiml jste si ale, že ta svíce vybočuje z pravého úhlu, že je nakřivo?“ pokračoval Mason.

„Ano, všiml.“

„Vzal jste si úhloměr, abyste zjistil, o kolik stupňů vybočuje?“

„Ne, to jsem neudělal.“

„Já jsem to učinil za vás, poručíku. Vybočuje o osmnáct stupňů. Pokusil jste se podat nějaké vysvětlení, proč je nakřivo?“

Tragg se ušklíbl a jízlivě pravil. „Jestliže si vrah v samém spěchu postavil na stůl svíčku, aby si posvítil ve dne, rozhodně už mu pak nezbyl čas, aby ji postavil rovně.“

„Zábavné, poručíku. Žádná jiná teorie vás nenapadá?“

„Jaká jiná by mohla existovat?“ otázal se pohrdavě poručík Tragg.

Mason se na něho vlídně usmál a pravil: „To je všechno, poručíku.“

Žalobce Burger vrhl na Masona zamračený pohled. „Co má ta křivá svíce společného s případem?!“

„Stojí na ní moje obhajoba,“ odpověděl Perry Mason.

Žalobce Burger se významně rozhlédl po soudní síni a poté sžíravě pronesl: „Pak tedy vaše obhajoba nestojí ani za zlámanou grešli!“

Publikum v soudní síni se rozesmálo. Když sprška smíchu utichla, Mason se rovněž přestal smát, ale stavovská čest mu nedala, aby nepronesl: „Neslyšel jste o pukavčích vejcích, pane žalobce? Obávám se, že ta, která zahříváte vy, jsou zatraceně uleželá a brzy v soudní síni puknou.“ Soudce Newark energicky zabušil soudcovským kladívkem do stolu. „Obžaloba i obhajoba nechť se zdrží soukromých jízlivostí i jakýchkoli poznámek, které

nesouvisí s případem,“ stroze pronesl soudce. „Zavolejte svého dalšího svědka, pane žalobce.“

„Pan Arthur St. Claire,“ vyvolal Burger.

Muž, jenž zaujmul místo v boxu pro svědky, aby zvedl ruku k přísaze, byl usměvavý, uhlazený a velmi sebevědomý muž, jemuž táhlo na padesátku. Della Streetová Masonovi pošeptala do ucha: „To je ten muž, který s námi jel v taxíku a celou cestu hovořil o San Francisku. Dejte si pozor, je velmi prohnaný.“

Mason přikývl. Arthur St. Claire po složení přísahy potvrdil, že je členem policejního oddělení v Los Angeles, a to její neuniformované složky. Poté pozorně a zdvořile vyčkával, až mu veřejný žalobce položí první otázku.

„Znáte se s obžalovanou Carol Burbankovou?“

„Ano, pane.“

„Viděl jste ji v neděli, den poté, co bylo objeveno tělo Freda Milfielda?“

„Ano, viděl, pane.“

„Kde?“

„Na několika místech,“ odvětil přívětivě Arthur Claire a usmál se.

„Co tím myslíte?“

„Dostal jsem za úkol ji sledovat. Sledoval jsem ji z místa j jejího bydliště na několik různých míst.“

„Například na Union Terminál?“

„Ano. Nakonec jela na Union Terminál a odtud do hotelu Woodridge.“

„Připojil se k ní někdo, když se zdržovala na stanici Union Terminál?“

„Ano, pane. Slečna Della Streetová, sekretářka Perryho Masona.“

„Ha! Slyšíte, ctihodnosti!“ pronesl veřejný žalobce Burger tónem, který vyjadřoval divoké uspokojení kočky, spokojeně

předoucí nad čerstvě chycenou myší. „Co se dělo, když se slečna Streetová připojila k obviněné?“

„Nastoupily do taxíku a odjely do hotelu Woodridge.“

„Kde jste byl vy, když jely taxíkem?“

„Seděl jsem v tom samém taxíku jako ony,“ zazubil se vlezle Artur Claire.

„Sledoval jste je i do hotelu?“

„Samozřejmě.“

„Co se v hotelu dělo?“

„Slečna Streetová udala, že pan Mason jim telefonicky zajistil rezervace a recepční prohlásil, že mají skutečně pokoje rezervované. Zapsala do hotelové knihy sebe i slečnu Burbankovou, ale u ní napsala jen iniciály křestních jmen a neotitulovala ji ani jako Miss, ani jako paní. Potom slečna Streetová vytáhla z kabelky obálku s adresou Perryho Masona a nenápadně ji předávala recepčnímu s tím, že si ji pan Mason vyzvedne. To už jsem zakročil a oznámil jsem jim, že je na policejním ředitelství již očekávají, něco v tom smyslu.“

„Co se dělo pak?“

„Zmocnil jsem se obálky a otevřel ji. Našel jsem v ní útržek od úschovny zavazadel vydaný losangeleskou úschovnou na stanici Union Terminál.“

„Učinil jste něco pro to, abyste později tento útržek mohl identifikovat?“

„Ano, podepsal jsem se na jeho zadní straně.“

Veřejný žalobce Burger v tomto okamžiku vítězoslavně zamával útržkem od zavazadel Clairovi před nosem a důrazně zvolal: „Je toto útržek od zavazadel, který byl v té obálce? Je podpis na zadní straně skutečně váš?“

„Ano, je to ten útržek s mým vlastnoručně napsaným podpisem.“

„Nyní vám ukážu obálku s adresou Perryho Masona, napsanou

inkoustem. Je to obálka, kterou slečna Streetová předala recepčnímu v hotelu Woodridge?“

„Chtěla mu ji předat, ale já jsem jí tuto obálku vytrhl z ruky ještě předtím, než mu ji stačila předat.“

„Co jste s tím útržkem od zavazadel udělal?“

„Šel jsem si vyzvednout to, co v úschovně uschovala.“

„Co jste po předložení útržku obdržel?“

„Balíček, který jsem zanesl na policejní ředitelství, kde ho otevřeli.“

„Co v něm bylo?“

„Pár střevíců.“

„Poznal byste ty boty, kdybyste je znovu viděl?“

„Ano, pane.“

„Jsou to tyto střevíce?“ řekl Burger a strčil mu pod nos pár ženských střevíců.

Artur Claire si je bedlivě prohlédl a pak odvětil: „Ano, jsou to ony.“

„Prohlédl jste si je tedy pečlivě?“

„Ano, a našel jsem na nich červené skvrny, jež se podobaly zaschlé krvi. Nebyly moc vidět, protože krev zaschla mezi podrážkou a horní částí boty.“

„Víte tedy jistě, že to byla krev?“

„Byl jsem u toho, když laboratorní pracovník oznámil, že…“

„Na tuto skutečnost si předvoláme onoho laboratorního pracovníka, jinak by pan Mason namítal, že jde o svědectví z druhé ruky,“ v povznesené náladě se vložil do jeho výpovědi žalobce Burger, aby dal okázale najevo svoji nestrannost. „Musíme svědčit ortodoxně, jak předpisuje zákon. Proto dosvědčit můžete jen to, co jste sám viděl nebo zažil. Je to všechno, co víte?“

„Ano, pane.“

„Obhajoba může zahájit křížový výslech,“ bodře se obrátil na Masona Burger, jistý si svým vítězstvím.

Mason Artura Claira chvíli zkoumavě přehlížel, přejížděl po něm pohledy od hlavy k patě. Svědek k němu obrátil svoji příjemnou tvář a bylo vidět, že se na něj snaží líbivě zapůsobit. S velkou pozorností a se zájmem očekával první Masonovu otázku.

„Tak vy jste dělal Carol Burbankové stín. Sledoval jste ji, ano?“

„Ano, pane.“

„Byl jste sám nebo vás bylo víc?“

Svědek zaváhal. „Byli jsme na ni dva,“ připustil pomalu a zdráhavě. Jeho hlas již nezněl tak sebejistě.

„Kdo byl ten druhý?“

„Detektiv.“

„Z oddělení pro vraždy?“

„Ne, z oddělení detektivů v civilu.“

„Jak se jmenuje?“

Svědek znejistěl a očima vyhledal pomoc Burgera. Ten okamžitě zasáhl.

„Námitka, ctihodnosti. Jde o nepřípustný a nepříslušný dotaz, odporující pravidlům křížového výslechu.“

„Námitka se zamítá,“ rozhodl soudce Newark. „Odpovězte na otázku obhajoby, svědku.“

„Jmenuje se Harvey Teays.“

„Onu neděli jste oba dva sledovali Carol Burbankovou?“

„Ano, pane.“

„Byl s vámi i v Union Terminál?“

„Ano.“

„Kde je teď?“

„Nevím.“

„Kdy jste ho viděl naposledy?“

„Nevzpomínám si.“

„Co tím myslíte, když říkáte, že nevíte, kde pan Teays je?“

„Přesně to, co říkám. Nevím, kde je.“

„Je stále ještě zaměstnán v onom policejním oddělení?“

„Myslím, že ano.“

„Víte nebo nevíte?“

„Nevím.“

„Tak já vám to řeknu. Pan Teays odjel na dovolenou. Řekl vám, že jede na dovolenou a také vám řekl, kam jede, že je to tak?“ zvýšil Mason hlas. Pan St. Claire již nestavěl na odiv svůj estetický zevnějšek. Celý nesvůj se vrtěl na židli a vrhal kradmé pohledy o pomoc na žalobce Burgera.

„No, nemohu si pamatovat všechno, co mi kdo řekne. Mohu dosvědčit pouze věci, které mám z vlastní hlavy.“

„Chcete tím říci, že nevíte, kde pan Teays v tomto okamžiku je, že?“

„Přirozeně.“

„Ale řekl vám, kam jede, ne?“

Do výslechu se vložil rozvážně Maurice Linton. „Námitka, ctihodnosti. Jde o nepřípustný dotaz. Obhajoba nemá právo požadovat na svědkovi svědectví z druhé ruky.“

Soudce Newark zareagoval trochu podrážděně. „Vaše námitka přichází pozdě. Měl jste ji vznést ještě předtím, než svědek prohlásil, že neví, kde pan Teays je. Tehdy by ještě byla možná. Teď, když svědek odpověděl, že neví, kde pan Teays je, má obhajoba právo předvést, co touto odpovědí mínil a informační zdroje, ze kterých svědek čerpá. Kromě toho,“ zamračil se soudce, „odpovědi svědka naznačují jeho jistou podjatost.“

„Nevím, z čeho tak usuzujete, ctihodnosti,“ ohradil se dotčeně Linton.

„Svědek prokázal přinejmenším nechuť odpovídat na otázky pana Masona. Vždyť mohl docela jednoduše prohlásit, že pan Teays odjel někam na dovolenou, ale že bohužel neví kam. Nevím sice, kam obhajoba svými otázkami směřuje, ale je zcela jasné, že pan Mason musí ze svědka informace pracně vymáhat, což je

velice politováníhodné, je-li svědek policejním důstojníkem. Nyní pokračujte ve výslechu, pane Masone.“

„Víte, proč se pan Teays zčistajasna rozhodl odjet na dovolenou?“

„Chtěl si prostě oddechnout od každodenní rutiny, tak jako každý, když se rozhodne odjet na dovolenou,“ prohlásil chladně St. Claire.

„Není to poněkud překvapivá doba pro dovolenou?“

„To nevím.“

„Zmínil se pan Teays o tom, že se chystá jet na dovolenou v době, kdy jste spolu pracovali na Carol Burbankové?“

„Nevím.“

„Nic vám o svém úmyslu neřekl?“ divil se Mason. „Ne.“

„A z ničeho nic odjede na dovolenou. Nemáte tušení, proč zmizel?“

„Řekl jsem vám vše, co o tom vím,“ pravil odměřeně St. Claire.

„Mojí teorií je,“ dodal Mason na vysvětlenou, „že pan Teays ‚se uklidil‘ z toho důvodu, že zvedl zmíněný útržek od úschovny zavazadel a podal jej slečně Streetové. Bylo to tak, pane svědku?“

„To nevím.“

„Ale víte, že Teays zvedl ten ústřižek ze země a podal jej slečně Streetové.“

„Přísahat bych na to ovšem nemohl,“ obezřele odvětil St. Claire.

„Proč byste na to nemohl přísahat?“ otázal se zkoumavě Mason.

„Neviděl jsem ten útržek zblízka tak dobře, abych ho mohl poznat.“ Načež Mason pravil se sveřepostí buldoka: „Takže si to shrňme. Pověsili jste se Carol Burbankové na paty a sledovali ji všude. Ani na stanici Union Terminál jste ji nespustili ani na chvíli s očí. Je to tak?“

„Ano.“

„Viděli jste jak ona a slečna Streetová kráčejí ke stanovišti taxíků.“

„Ano.“

„Viděli jste, jak slečna Burbanková otevřela kabelku a jak jí z ní vylétl nějaký papírek.“

„No ano.“

„Viděl jste, že jej pan Teays sebral ze země a podal jej slečně Streetové.“

„Ona se pro něj natáhla.“

„Ale pan Teays jej sebral a podal jí ho.“

„Ano.“

„Prohlásil jste, že si nejste jistý, o jaký útržek šlo, protože jste ho dostatečně neviděl zblízka. Myslíte tím, že jste si nezapamatoval číslo toho útržku?“

„Přece nemohu přísahat, že to byl tenhle útržek, když nevím, jestli to je ten samý.“

„Byl to útržek z tvrdšího papíru asi této velikosti?“ Mason mu zamával před očima útržkem lepenkového papíru.

„Ano.“

„Obdélníkového tvaru na jedné straně s perforovanými okraji?“

„Ano.“

„A bylo na něm natištěno jedno velké číslo? Můžeme takto ten útržek popsat?“

„Ano.“

„Jak daleko byl od vás Teays, když zvedl ten útržek?“

„Asi tak metr a půl nebo dva.“

„Řekl vám Teays, že slečně Streetové podal ten útržek?“

„Námitka pro nepřípustnost, nepatřičnost a pro dovolávání se svědectví z druhé ruky,“ halasně vykřikoval asistent obžaloby Linton. „Pan Teays není na listině svědků. Ať pan Teays cokoliv

sdělil našemu svědkovi, nemá to žádný vztah k případu. Náš svědek může dosvědčit pouze to, co viděl.“

Soudce Newark rozvážně přikývl: „Námitce se vyhovuje. Ví obžaloba, proč si pan Teays vzal tak nečekaně dovolenou v této roční době a právě v tuto dobu?“

„Myslím, že se má za čtrnáct dní vrátit,“ prohlásil Linton nápomocně.

„Nevíte, kdy se rozhodl odjet?“

„Nevím, ctihodnosti.“

„Máte na svědka ještě nějaké otázky, pane Masone?“

„Ne, nemám, ctihodnosti.“

Soudce Newark se na svědka nevraživě zamračil a otevřel ústa, aby mu něco řekl, pak si to ale rozmyslel a pronesl, aniž se na svědka podíval: „To je všechno, pane St. Claire. Ať obžaloba zavolá dalšího svědka.“

„Doktor Colfax C. Newbern,“ ohlásil svědka asistent obžaloby Linton. Doktor Colfax, vysoký a sebejistý muž, se rázně postavil na místo pro svědky a nahlásil s profesionální důstojností soudní zapisovatelce své plné jméno, adresu a zaměstnání. Vyzařoval z něho chlad a rezervovanost.

„Pracujete v úřadě koronera, že doktore?“ zahájil výslech asistent Linton.

„Ano.“

„Poznáváte tuto fotografii?“

„Ano, poznávám. Je to fotografie těla, jehož pitvu jsem provedl,“ s otrlou profesionalitou prohlásil doktor Colfax.

„Kdy jste toto tělo viděl poprvé, doktore?“

„Byl jsem u toho, když policie vylezla na jachtu a spatřila tělo, ležící na podlaze kajuty.“

„Kdy jste ho viděl podruhé?“

„V neděli ráno, když jsem provedl pitvu.“

„Co bylo příčinou smrti, doktore?“

„Dostal velmi silnou ránu do zadní části hlavy. Nastala fraktura lebky a velmi silné krvácení. Snažím se vysvětlit to srozumitelně pro laiky.“

„V pořádku, doktore. Nyní nám popište příčinu smrti a dobu, kdy nastala.“

„Podle mého názoru,“ odkašlal si doktor, vědomý si vlastní důležitosti, „v důsledku tohoto úderu okamžitě upadl do bezvědomí. Z bezvědomí se oběť již neprobrala. Přihlédnu-li k intenzitě krvácení a ke stavu, v jakém jsem našel mozek, soudil bych, že se smrt dostavila do pěti minut.“

„Podle vašeho názoru, doktore, se tedy oběť po tomto úderu již nepohnula?“

„Přesně tak.“

„Když jste poprvé viděl tělo, kde leželo? Mohl byste místo označit na této fotografii, kterou vám teď podám?“

„Tady bylo tělo,“ ukázal doktor na jeden bod na fotografii. „Na pravé straně jachty, nebo přesněji, jak tomu říkají námořníci, na pravoboku. Je to pravá strana, když stojíte čelem k přídi. Tahle fotografie byla pořízena čelem k zádi, proto pozice těla je na levoboku.“

„Nyní vám ukáži jinou fotografii, která v podstatě ukazuje jen tělo. Chci po vás, abyste mi řekl, zda pozice a poloha těla odpovídá tomu, co jste vy viděl, když vás k mrtvému povolali.“

„Ano, je to přesná pozice a poloha těla, které jsem takto ležící poprvé spatřil, když jsem s policií vystoupil na palubu jachty.“

„Prověřil jste si nějak svoje předpoklady, když bylo tělo nalezeno?“

„Nikoli když bylo tělo nalezeno, ale když přijela policie,“ opravil Lintona suše doktor.

„Prověřil jste si tedy svoje domněnky?“

„Ano.“

„Co jste zjistil?“

„Zjistil jsem, že tělo leželo přibližně v této pozici, jakou vidíte na fotografii, na zádech na pravoboku jachty. Zjistil jsem, že pod hlavou je kaluž krve, která ukazovala na značné krvácení. Rovněž jsem si povšiml, že koberec byl prosáklý krví i na jiném místě kajuty. A to zde," doktor ukazoval na fotografii.

Mason hbitě vyskočil ze židle, obešel doktora a postavil se za něj, aby mohl vidět na dotyčné místo, na které doktor ukazoval, a zvolal: „Kvůli přesnosti zápisu, ctihodnosti, bych rád upřesnil ono místo, na které doktor ukazuje. Je to v pravém horním rohu, hned před dveřmi, kterými se vstupuje do kabiny na zádi jachty. Je to tak přesné, doktore?"

„Ano."

„Děkuji," řekl Mason a vrátil se na své místo.

„Všiml jste si tedy kaluže krve?" pokračoval Linton.

„Ano. Kromě toho tam bylo několik malých krvavých skvrn roztroušených mezi těmito dvěma body."

„Prozkoumal jste práh mezi hlavní kabinou a kabinou na zadní části jachty?"

„Ano. Shledal jsem, že práh byl vyvýšen asi o deset centimetrů nad podlahu, což je myslím, běžná konstrukce na jachtě. Zjistil jsem, že práh byl mosazný a byly na něm stopy krve. Odebral jsem vzorek pro laboratoř, kde se potvrdilo, že šlo o lidskou krev. Učinil jsem krevní zkoušky. Byla to krev nalezené mrtvoly."

„Jak daleko od prahu bylo tělo, když jste ho poprvé spatřil?"

„Několik stop.[1]"

„Mohlo něco zapříčinit, že tělo sklouzlo z pozice 1, jak této poloze budeme říkat, do pozice číslo 2?"

„Ano. Tělem mohla pohnout síla zemské přitažlivosti," usmál se doktor Colfax.

„Můžete to vysvětlit, doktore?"

„Když jsme vystoupili na palubu, byl již téměř odliv. Jachta se

[1] 0,3048m. (Pozn. překl.)

nahnula na bok, takže bylo těžké po ní chodit. Nakloněný byl pravobok, kde byla nalezena mrtvola. Protože příliv ustoupil noc předtím, je zcela zřejmé, že se tělo skutálelo do polohy číslo 2, jak to nazval pan asistent Linton.“

„Tělo se takto mohlo skutálet, aniž se ho kdokoliv dotkl?“

„Myslím si, že tělo se samo mohlo skutálet za podmínky, že odliv předcházel rigor mortis čili posmrtnou ztuhlost. Jestliže tělo leželo s rozhozenýma rukama a nohama a posmrtná ztuhlost by nastala před odlivem, je zcela možné, že by se tělo nepohnulo a zůstalo ve své původní poloze. Jestliže však odliv nastal ještě předtím, než tělo posmrtně ztuhlo, tělo by se zcela přirozeně skutálelo do nižší části kajuty.“

„Kdy posmrtná ztuhlost nastává?“

„Zpravidla celková ztuhlost nastane asi do deseti hodin po smrti. Řekněme raději do deseti až dvanácti hodin po smrti.“

„Když jste tělo poprvé viděl, bylo již značně ztuhlé?“

„To ano.“

„V kolik hodin přesně jste ho viděl?“

„V jedenáct hodin sedmnáct minut dopoledne oné soboty.“

„Podle vašeho názoru, doktore, kdy asi nastala smrt?“

„Zemřel asi 14 až 18 hodin předtím, než jsem ho poprvé uviděl,“ konstatoval vážně doktor Colfax.

„Mohl byste stanovit, v kolik to bylo?“

„Řekl bych, že smrt nastala v pátek mezi čtvrt na šest a čtvrt na deset. Kdykoli v tomto časovém rozmezí.“

„Povaha úderu byla taková, že způsobila silné krvácení?“

„Ano. Jak vnitřní, tak vnější. A bylo to krvácení velmi silné.“

„Smrt tedy podle vás nastala okamžitě?“

„Podle toho, co jsem vypozoroval v tomto konkrétním případě, muž bezprostředně po úderu upadl do bezvědomí a zemřel během pěti minut.“

„Byly na těle ještě jiné rány?“

„Na levém kraji čelisti byla pohmožděnina.“

„Po úderu?“

„Pohmožděnina ukazuje na trauma nějakého druhu. Byla zde zřetelná traumatická ekchymóza neboli tečkovité krvácení na sliznici.“

„Žádná jiná poranění jste neshledal?“

„Ne, žádné jiné zranění jsem nenašel.“

„Můžete zahájit křížový výslech, pane Masone,“ vyzval Masona asistent obžaloby Linton.

Mason pomalu vstal ze židle a postavil se naproti doktorovi. „Takže doktore, ta rána, kterou nazveme jako osudnou, byla jediná, která zapříčinila veškeré krvácení?“

„Ano.“

„Jak dlouho po smrti by krvácení z takové rány pokračovalo?“

„Řekl bych, že z této konkrétní rány by přestalo několik minut po smrti.“

„Co myslíte několika minutami?“

„Deset či patnáct minut.“

„Kdyby s tělem někdo pohnul nebo se tělo pohnulo samo, nastalo by další krvácení?“

„Ano.“

„Jak dlouho by takové krvácení pokračovalo?“

„Ještě nějakou dobu.“

„Takže ta kaluž krve, kterou jste našel pod hlavou mrtvoly, mohla vytéci následkem takového pohnutí s tělem?“

„Ne, pane Masone, to si nemyslím. Byly tam stopy skutečného krvácení než jenom pouhého odkapávání. Z velikosti, z povahy a rozsahu té krvavé skvrny na koberci bych soudil, že ta kaluž krve vytekla ze skutečného krvácení.“

„Neřídíte se však tímto faktorem při stanovení doby smrti?“ poznamenal Mason.

„Při stanovení doby smrti,“ vysvětloval doktor Colfax,

„vycházím pouze z důkazů, které mi poskytla pitva. Závěry, které vyvozuji z prošetření místa činu, mohou být jen vodítky pro práci detektiva. Dobu smrti stanovuji z takových nezvratných důkazů jako je teplota mrtvoly, projevující se posmrtná ztuhlost a stav jiných nezvratných posmrtných změn. Nezabývám se detektivními úvahami, ani jinými spekulacemi týkajícími se polohy těla, než čistě lékařskými.“

„Chápu. Zastáváte velmi konzervativní a správný postoj, doktore.“

„Děkuji.“

„Řekl jste, že úder, který přivodil smrt, byl velmi prudký a silný. Mohl být přivozen tím, že ten člověk zakopl a jak pozadu padal, narazil hlavou o mosazný práh?“

„Velmi o tom pochybuji. Kdyby jen hlavou spadl na ten mosazný práh, musel by být úder daleko prudší, než jen při pouhém klopýtnutí. Ten muž musel být sražen dolů proti tomu prahu značnou silou.“

„Mohla tato síla vyplynout z rány?“

„Ano. Takovou ránu by musel zasadit velmi silný muž.“

„Je tedy možné, že oběť byla zasažena do brady na místě, kde jste viděl pohmožděninu, a síla této rány odmrštila tělo zpět, srazila ho na práh, kde si přivodil ono smrtelné poranění, které způsobilo jeho smrt?“

„Námitka!“ zvolal Linton. „Obhajoba vede nesprávně křížový výslech. Jde o nekompetentní, nezávazný a subjektivní dotaz, který předpokládá skutečnost, jež není předmětem svědectví. Obhajoba se freneticky snaží nalézt nějaký bod, na kterém by mohla stavět. Chce to navléknout na pouhé zabití.“

„Námitka se zamítá,“ rozhodl soudce Newark. „Obhajoba může vyslechnout svědka v kterémkoli bodě a ohledně jakékoliv teorie, kterou pokládá za správnou ve vztahu k případu. Odpovězte na otázku, doktore.“

„Mohlo to tak být.“

„Je to možné?“

„Je to možné.“

„To je všechno, doktore. Nemám dalších otázek,“ s úsměvem prohodil Mason.

„Počkejte chvilku, doktore,“ spěšně ho vyzval asistent obžaloby Linton.

„I kdyby bylo možné, co jste zrovna řekl, a to že smrtelné poranění mohlo pramenit z takového úderu do brady, a předpokládejme, že ano, jaký by to musel být úder?“

„Velmi prudký a silný. Veškerá intenzita úderu se přenesla do nárazu hlavy na mosazný práh. Jinými slovy, hlava udeřila o práh s daleko větší silou, než by bylo pouhé klopýtnutí a následný pád.“

„Musela to tedy být rána, která oběť okamžitě přivedla do bezvědomí?“

„No, byl to prudký a silný úder.“

„Nebyla to tedy rána, která normálně v zápase přiměje protivníka, aby se vzchopil a připravil se na nový úder? Byla to rána úskočná, kterou protivník vůbec nečekal a byl jí zaskočen. Je to tak?“

„To jsem vůbec neřekl,“ důrazně odmítl doktor. „Nejsem odborníkem na zápasy, jen na lékařskou vědu.“

„Z vašeho svědectví to však nepřímo, ale nezbytně vyplývá,“ mermomocí trval na svém dohadu Linton.

„Z mého svědectví si můžete vyvodit, co chcete,“ suše ho odbyl doktor a sjel ho mrazivým pohledem. „Já však pouze popisuji stav mrtvoly, ve kterém jsem ji našel.“

„Ale rána, jak jste řekl, musela být velmi hrubá a náhlá, to jest neočekávaná?“ neodbytně vypálil Linton.

„Aby způsobila poranění, které jsem již popsal, musela být zasazena velmi energicky a prudce,“ přikývl již trochu podrážděně doktor Colfax.

„Můžete k tomu říci něco více?“ vyzval ho asistent Linton.

„Mohu pouze zopakovat, že osudné zranění nebylo typem poranění, které by se dalo očekávat od pouhého úderu do hlavy v důsledku ztráty rovnováhy. Byl to velmi tvrdě cílený úder, ačkoliv si to tak nepřeji vyjádřit. Pokud jde o možnost, kterou v souvislosti s mým svědectvím zvažuje žaloba, chci jen říci, že hlava zesnulého narazila na práh s nebývalou silou, že to tedy nemohlo být pouhé klopýtnutí. Dál ve své výpovědi nejsem ochotný jít a domnívám se, že jsem to již vysvětlil zcela jasně.“

„V případě, že ho srazila rána, byl by to velmi tvrdý úder?“

„Již jsem několikrát řekl, že ano.“

„Úder trénovaného zápasníka?“

„Na to nemohu přísahat,“ mrzutě odvětil doktor Colfax.

„Nemám další dotazy,“ uzavřel asistent obžaloby Linton.

„Já také ne,“ ozval se Mason.

„Zavolejte svého dalšího svědka,“ rozhodl soudce Newark.

„Thomas Lawton Cameron,“ ohlásil jméno svědka asistent Linton.

Thomas Lawton Cameron byl větrem ošlehaný a snědě opálený padesátník, podsaditý a širokoramenatý, s tváří zbrázděnou vráskami, z pod kterých jeho přímé a neuhýbající oči hleděly vyrovnaně na svět a podrobovaly ho důkladné a podrobné kritice. Byl správcem klubu, ve kterém si Roger Burbank nechával jachtu a na otázky odpovídal pronikavým hlasem, úsečně, jako by odvažoval slova, avšak zcela otevřeně a poctivě.

Cameron dosvědčil, že Roger Burbank míval ve zvyku vyjíždět s jachtou na víkend, obvykle vyrážel v pátek v poledne. V inkriminovaný pátek dorazil do klubu asi v jedenáct třicet. Vlezl do jachty, rozvázal uvazovací lana, vytáhl plachtu, vymanévroval jachtu ven do kanálu a plul až k laguně či ústí, jakkoli to chcete pojmenovat. Potom asi za hodinu se vrátil v nafukovacím člunu s motorem, člun uvázal a byl pryč celé odpoledne. Pak asi kolem

páté svědek uslyšel bafání motoru, tak vyhlédl z okna své kanceláře a uviděl tento motorový člun, jak se řvoucím motorem pluje k hlavnímu ústí. Na zádi někdo byl, ale svědek jej pořádně neviděl, takže nemůže prohlásit, zda to byl obviněný. Postavu by nedokázal ani popsat. „Znal jste se se zavražděným Fredem Milfieldem?“ vyštěkl asistent Linton. „Ano.“

„Viděl jste ho ono páteční odpoledne?“

„Viděl.“

„Kdy?“

„Přijel do jachtařského klubu asi v pět třicet a vypůjčil si ode mne veslici.“

„Jste si jist, že to byl skutečně Fred Milfield?“

„Ovšem.“

„Byl ten veslový člun nějak označen?“

„Bylo na něm vytištěno číslo 25.“

„Kdy jste pak tuto veslici uviděl?“

„Našli jsme ji až o dvacet čtyři hodiny později v sobotu odpoledne, kdy ji proud zanesl až na mělčinu. Našli jsme ji v ústí, asi půl kilometru dole od zakotvené Burbankovy jachty.“

„Říkáte, že pod místem, kde byla jachta zakotvena?“

„Ano.“

„Člun se tedy musel odvázat, když nastal příliv.“

„Je to vaše domněnka.“

„Viděl jste ještě potom Burbanka?“

„Ano. Viděl jsem ho, když se vracel asi půl hodiny nebo tři čtvrtě hodiny poté, co odplul Milfield. Přivázal člun ke kotvišti, došel ke svému autu a odjel.“

„Viděl jste jej ještě později?“

„Neviděl. Ale když jsem zvedal telefon, někdo startoval motor. Slyšel jsem, jak motor hučí, když člun plul kolem. Zrovna jsem něco povídal, takže jsem neměl čas podívat se, kdo to byl. Ale když jsem telefon opět položil, šel jsem se podívat ven, a

Burbankův člun byl pryč. Vrátil se až když byla pořádná tma, takže jsem neviděl, kdo v něm jel.“

„Ten člun pak už nikdo nepoužil?“

„Pokud si pamatuji, zůstal uvázaný po celou noc. Již jsem neslyšel nikoho, že by startoval motor. Kdyby někdo odjížděl, myslím, že bych se probudil. Ale neprobudil jsem se. Spal jsem celou noc. Do postele jsem šel kolem půlnoci. Burbankův člun byl uvázaný. Ráno jsem vstal asi v šest.“

„Kdy jste pak viděl Milfielda?“

„Pak přiběhl ten horal, co pase ovce…“

„To už je svědectví z doslechu, na to se nebere zřetel,“ povykoval asistent obžaloby Linton. „Chci jen slyšet, kdy jste pak viděl Milfielda.“

„V sobotu ráno.“

„Kde jste ho viděl?“

„Viděl jsem jeho tělo na palubě Burbankovy jachty.“

„Byl jste tam sám?“

„Kdepak. Poručík Tragg byl se mnou a ještě nějací džentlmeni, jejichž jména neznám.“

„Policejní důstojníci?“

„Myslím, že ano.“

„Již nemám na svědka otázek, ctihodnosti. Pan Mason může zahájit křížový výslech.“

„Viděl jste skutečně Rogera Burbanka vracet se do klubu v člunu?“

„Viděl.“

„Mluvil jste s ním?“

„Ne.“

„Viděl jste ho nasedat do auta a odjíždět?“

„Ano.“

„Viděl jste ho zřetelně? Jak daleko jste od něho stál?“

„Asi pět metrů a viděl jsem ho dobře.“

„Měl jste své brýle?“

„Samozřejmě.“

„Poznal jste Burbanka hned, jakmile jste viděl člun?“

„No, abych řekl pravdu, nejdřív jsem myslel, že je to někdo jiný.“

„Milfield?“

„Ano.“

„Jak daleko jste od něho byl?“

„Jak už jsem řekl, pět nebo šest metrů.“

„Kde jste byl?“

„Uvnitř kabiny. Vařil jsem si večeři.“

„Měl jste brýle?“

„Ano.“

„Díval jste se z okna?“

„Ano.“

„Třeba jste měl skla zamžená od páry.“

„Je to možné.“

„A navíc,“ Mason zvedl důrazně prst, „jste si v té době myslel, že je to Milfield. Kdy jste si uvědomil, že to Milfield není nebo nebyl?“

„Až když jsem uviděl Milfielda mrtvého na jeho jachtě.“

„Ano, protože jste policii nejprve sdělil, že se vrátil Milfield ve člunu z jachty. Teprve, když vám policie řekla, že to není možné, poněvadž v té době ležel Milfield již mrtvý na jachtě, jste začal tvrdit, že tím mužem v Burbankově člunu byl Roger Burbank. Je to tak?“

„Ano, je to tak.“

„Roger Burbank tedy míval ve zvyku vyjíždět v pátek v poledne na jachtě?“

„Ano, pane. Myslím, že si chtěl odpočinout od lidí.“

„Fred Milfield se k němu občas připojil?“

„Ano. A také občas za ním přišel pan Beltin, ale to už muselo

být nějak důležité, aby s tím pana Burbanka obtěžoval. Pan Burbank byl hrozně nerad, když ho někdo rušil.“

„Jak to víte?“

„Řekl mi to. Prohlásil, že si jachtu koupil, aby ode všeho a ode všech utekl. Řekl, že mu úplně stačí, když se plaví míli nebo tak k ústí, a tam zakotví v mělčině s bahnitým nánosem. Prý si připadá jako na konci světa, úplně sám.“

„Říkáte, že kotvil na bahnité mělčině?“

„Ano. Rád harpunoval žraloky.“

„Myslíte, že by tam jachtu nechal zakotvenou?“

„Ne, to ne. Kotvil tam jen pár hodin před přílivem a pár hodin po přílivu.“

„Proč?“

„Protože na téhle bahnité mělčině voda po odlivu zatraceně klesne, takže byste jachtu zabořil do bahna, kdybyste tam jachtu nechal po odlivu.“

„Ale nemuselo by se jí stát nic, že?“

„Ledaže by nastal vítr. Kdyby přišel vítr, jachtu by pěkně potloukl.“

„I když je na mělčině?“ vyzvídal Mason.

„Právě na mělčině by jí vítr otloukl nejvíc. Nejdříve by ji vlny zvedly a pak by ji zase hodily do bláta. Člun na mělčině bez vody je all right. Plovoucí člun na vodě je rovněž v pořádku. Ale člun na mělčině, kde je mělká voda a kde se vlny zvedají a tříští, to je pohroma. Mohou člun hrozně potlouci.“

„A kam tedy Burbank plul, když nastal odliv?“

„Kotvil v kanálu, asi padesát až sto metrů od místa, ve kterém obvykle harpunuje žraloky.“

„V onu noc, kdy se stala vražda, kdy nastal odliv?“

„Nemohu vám to říci přesně na hodinu, ale příliv nastal kolem tři čtvrtě na šest, tady u mě.“

„Dobře, příliv jste tady měl kolem tři čtvrtě na šest a kdy

nastal odliv?“

„Odliv v těchto místech byl asi pět minut po půlnoci v sobotu ráno.“

„To znamená,“ prohodil Mason vnímavě, „že jestliže někdo měl v úmyslu dostat jachtu z té bahnité mělčiny, musel by tak učinit během dvou hodin přílivu. To by znamenalo do tři čtvrtě na osm večer, že?“

„Ne nevyhnutelně,“ zachmuřil se Cameron. „Jachta by se mohla dostat z mělčiny až do osmi hodin, jak to odhaduji. Ale to už je mezní hranice.“

„Po osmé hodině by již nebylo možné z jachtou odplout?“ vyptával se Mason.

„Na to vsadím hlavu. S jachtou by se dalo pohnout až zase několik hodin před dalším přílivem.“

„A kdy nastal další příliv?“

„V sobotu ráno v půl sedmé.“

„A kdy byl další odliv?“

„V sobotu ve tři čtvrtě na jednu. Pak bylo nalezeno tělo.“

„Řekněte mi něco více o tom, jak tělo bylo nalezeno,“ naléhal Mason.

„Bylo to asi v deset dopoledne. Člun začal klesat na bahnité dno. Asi kolem půl jedenácté, nejspíše. Nedovedu to odhadnout přesně,“ povzdechl si Cameron.

„Člunem míníte Burbankovu jachtu?“

„Ano. Jachtu Rogera Burbanka.“

„All right. Pokračujte. Jachta se začala usazovat na dně. Co bylo potom?“

„Vypadalo to, že nějaký muž jménem Frank Palermo měl s Milfieldem schůzku…“

„Toto je nebetyčná ukázka špatně vedeného křížového výslechu,“ cvičně si zahulákal asistent obžaloby Linton. „Jde vyloženě o svědectví z druhé ruky!“

„Chcete podat námitku, pane Lintone?“ nespokojeně přimhouřil oko Mason.

„Proti takové triviální maličkosti námitku podávat nebudu!“ pateticky kázal asistent obžaloby Linton.

Mason se obrátil k soudci: „Uznávám, že něco z toho je svědectví z druhé ruky, ale jednoduše se snažím učinit si správnou představu, a to nejrychlejším způsobem, o tom, co se stalo,“ ubezpečoval soudce Mason.

„My však ctihodnosti, hodláme předvolat jako svědka Franka Palerma, jenž objevil Milfieldovo tělo,“ přel se Linton. „Pan Mason se může zeptat přímo jeho, co viděl.“

„Já nemám v úmyslu ptát se pana Camerona na to, co viděl Palermo,“ ohradil se s poněkud křečovitým úsměvem Mason. „Pan asistent Linton tady neustále odříkává své profesionální říkanky, ale pro stromy nevidí les,“ uklonil se přátelsky Mason směrem k Lintonovi.

„Jinými slovy míníte, že si nevidím na špičku nosu,“ zbledl Linton.

„Tak pánové…“ klepl soudcovským kladívkem do stolu soudce Newark.

„Ctihodnosti, chci se svědka jen optat na důležité podrobnosti vedoucí k vysvětlení případu. Chci chronologicky předvést, jak se události sběhly,“ trval na svém zachmuřeně Mason.

„Proč chcete do soudního protokolu zanášet každou bezvýznamnou maličkost, týkající se toho, co Palermo dělal, když objevil tělo Milfielda?“ ostentativně se podivoval asistent obžaloby Linton.

„Protože, vážený kolego,“ odbyl ho laškovně Mason, „bych mohl objevit nějakou skutečnost, která by svědčila ve prospěch obhajoby.“

Linton sarkasticky odsekl: „Tento svědek ani žádný jiný, pokud mluví pravdu, nemůže přednést nic příznivého, dokonce ani

ne polehčujícího pro potřeby obhajoby. Skutečnost je jednoznačná.“

„Ano, a kdyby o něčem prospěšném věděl, vzal by si dovolenou,“ suše poznamenal Mason.

Výbuch smíchu v sále utišoval soudce Newark svým soudcovským kladívkem.

„Obhajoba ať se laskavě zdrží svých pichlavých poznámek a obě strany ať se laskavě přestanou malicherně hašteřit. Chcete vznést námitku, pane Lintone?“

„Ne, ctihodnosti, nechci, aby to vypadalo, že proti tomuto svědectví něco namítám,“ nelibě pronesl Linton.

„Nenamítá-li nic obžaloba, pokračujte ve výslechu, pane Masone,“ rozhodl soudce.

„Otázku bych položil takto,“ konstatoval Mason: „Byl jste první, kdo mluvil s mužem, jenž objevil mrtvolu?“

„Myslím, že ano.“

„Vyličte nám podrobně, co se stalo.“

„V sobotu ráno okolo půl jedenácté, přesně to nevím, nedíval jsem se na hodinky, jsem uviděl v ústí člun a muže, jenž vesloval.“

„Co vás nejvíce na tom člunu zaujalo?“

„Způsob, jak ten muž vesloval.“

„Námitka, ctihodnosti! Nesouvisí to s případem, je to triviální a subjektivní,“ hudroval Linton.

„Námitka se zamítá,“ zněla odpověď soudce Newarka. „Proč vás tak zaujalo jeho veslování?“ pokračoval Mason.

„No, jen málo lidí umí tak skvěle veslovat a tento muž vesloval dokonale, člunem doslova vodu prorážel. Také mě upoutal typ člunu.“

„Co to bylo za člun?“

„Byl to skládací nafukovací člun, typ, který lze převážet v automobilech.“

„Kdo byl ve člunu?“

„Přišel až ke mně a začal rozčileně něco ze sebe chrlit, zprvu jsem mu nerozuměl, protože mluvil s takovým cizím přízvukem. Řekl, že je ze Skinner Hills, že se jmenuje Frank Palermo a že měl schůzku s Milfieldem na jachtě…“

„Je to všechno svědectví z druhé ruky,“ zlobně zdůraznil Linton.

„Vznášíte námitku, pane Lintone?“

„Ano, ctihodnosti, hodlám protestovat proti tomu, jak pan Mason vede křížový výslech.“

„Vyhovuji,“ rozhodl soudce Newark.

„Dobrá,“ prohodil Mason, „omezte se jen na to, co jste dělal.“

„Na základě toho, co mi sdělil, jsem se spojil s policií.“

„Co jste řekl policii?“

„Stejná námitka!“ zvolal podrážděně Linton.

„Zamítnuta,“ ostře pronesl soudce Newark.

„Svědek se nyní vyslýchá jen ohledně toho, co sám činil a co sám viděl.“

„Spojil jsem se s policejním ředitelstvím a sdělil jsem jim…“

„To není podstatné, co jste jim řekl…“ vskočil mu do řeči popudlivý asistent obžaloby Linton.

„Právě naopak,“ zabrnkal mu na nervy Mason, „velmi se zajímám o to, co svědek sdělil policii. Jedná se o skutkové okolnosti činu a v každém případě můžeme dostat informace o možné předpojatosti ze strany policie.“

„Námitka se zamítá, pokračujte ve výslechu, pane Masone.“

„Řekl jsem policii, že jsem správcem a hlídačem jachtařského klubu, a že nějaký bláznivý cizinec tvrdí, že měl schůzku s panem Milfieldem…“

„Ctihodnosti,“ protestoval hlučně Linton s povadlou tváří. „Jedná se o stejnou záležitost, ve které soud nedovolil svědkovi svědčit.“

„Ale nejedná,“ autoritativně odsekl soudce. „Dříve svědek

svědčil o tom, co mu řekl Palermo. Nyní podává svědectví o tom, co sám sdělil policii. Obávám se, že vaše námitky jsou plané," nedal se vytočit soudce a nedbal, že z lavice obžaloby na něj sršely blesky. „Obhajoba ať pokračuje ve výslechu, námitka se zamítá."

„Odpovězte na otázku, co jste řekl policii," pokývl hlavou Mason.

„Řekl jsem policii, že ten muž, Frank Palermo, připlul na člunu, že tvrdí, že měl schůzku s Milfieldem, že vesloval do míst, kde mu Milfield řekl, kde bude zakotvena Burbankova jachta, a že když k ní dovesloval, našel ji nakloněnou na bok zcela uvízlou v bahně. Řekl jsem, že několikrát zavolal a pak že vlezl do jachty a zavolal ještě jednou, zda někdo není v kajutě. Znovu potom ještě obeplul se svým člunem jachtu a volal znovu…"

Asistent Linton se znovu vmísil do Cameronova svědectví, tentokrát však zcela zoufale jen apeloval na svědka: „Chci svědkovi jen připomenout, že má dosvědčit, co sám řekl policii, nikoliv co mu sdělil Palermo."

„Svědčím o tom, co jsem řekl policii, co mi sdělil Palermo, není to správné, pane soudce?" rozpačitě se tázal Cameron.

Soudce Newark se usmál. „To je v pořádku, pane svědku. Pokračujte."

„Když Palermo neobdržel žádnou odpověď, otevřel poklop a vešel dolů do kajuty, kde našel Milfielda ležet mrtvého."

„Nic jiného jste o Palermovi policii neřekl?" chtěl vědět Mason.

„No, vypadalo to, že policie věděla, kdo jsem a vyptávala se, jestli si Palermo ode mne vypůjčil člun."

„Co jste jim řekl?"

„Pověděl jsem jim přesně to, co mi Palermo řekl, když jsem se ho ptal, kde vzal člun," se smíchem odpověděl Cameron.

„Co vám Palermo řekl?"

„Palermo je asi trochu Strýček Skrblík. Odpověděl, že neví,

proč by měl vyhazovat peníze za vypůjčení člunu, když má doma jeden skládací, který používá, když u jezera Skinner Hills provádí městské panáky při lovu na kachny. Protože prý není padlý na hlavu, aby si vypůjčoval člun, když má svůj vlastní, naložil ten svůj do auta a pak s ním připlul k jachtě.“

„Vůbec mi není jasné, jaký vztah toto svědectví má k případu,“ vpadl mu do vyprávění zase asistent Linton.

Mason se usmál: „Mohla by to být skutečnost svědčící ve prospěch obhajoby.“

Asistent Linton jen odmítavě zavrtěl hlavou. „Žádné pozitivní aspekty pro obhajobu stále nevidím.“

Mason se chladně usmál a soucitně poznamenal: „Je to důsledek vašeho právního astigmatismu. Máte oční vadu, způsobující zkreslené optické přijímání skutečností. Nesprávně přijímáte skutkové okolnosti, žijete v právním klamu.“

„Ale pánové,“ ostře pronesl soudce Newark. „Takhle s případem nepohneme. Pokračujte ve výslechu, pane Masone.“

„Řekl jste policii, kdy Palermo vyjel ze Skinner Hills, aby se dostal včas na schůzku? Pokud vám to Palermo sdělil.“

„Něco v tomto smyslu mi Palermo řekl, ale s policií jsem o tom nemluvil.“

„Pak je očividné, že svědek o tom nemůže svědčit,“ ušklíbl se Linton.

„Taky se na to svědka nikdo neptá,“ odsekl Mason.

„Pokračujte,“ unaveně pronesl soudce Newark.

„Vy pronajímáte čluny?“

„Ano, pane.“

„Je v okolí ještě nějaká půjčovna loděk?“

„Ne, není. Moje je jediná široko daleko v okolí.“

„Pronajal jste nějaké čluny onu noc v pátek, kdy byl Milfield zavražděn?“

„Námitka!“ zvolal asistent obžaloby Linton.

„Zamítnuta!“ stroze odpověděl soudce Newark.

„Odpovězte na otázku, pane Camerone,“ pobídl ho Mason.

„Jeden člun jsem půjčil,“ přemítavě odvětil Cameron.

„Jaké časové období pokrýváte svou odpovědí?“

„Od čtyř hodin odpoledne do doby, kdy bylo nalezeno tělo.“

„Komu jste ho pronajal?“

„Muži jménem Smith. Složil zálohu pěti dolarů a pronajal si člun, aby mohl studovat noční zvyky žraloků,“ usmál se svědek Cameron. „Alespoň takhle mi to řekl.“

„V kolik hodin si ho pronajal?“

„Kolem deváté hodiny večer.“

„Kdy ho vrátil?“

„Přesně za deset minut půl jedenácté. Pamatuji si, že jsme se bavili, jak dlouho byl na moři. Já jsem mu řekl, že asi něco přes hodinu, protože jsem si nemohl vzpomenout, kdy přesně vyplul.“

„Není jedna hodina trochu málo na studium nočních zvyků žraloků?“

„Záleží na tom, jaké zvyky chcete studovat a na kolika žralocích,“ věcně pronesl svědek Cameron. V soudní síni se ozval smích.

„Svědek, ctihodnosti, není předvolaný jako expert na žraloky,“ zdůrazňoval fundovaně asistent obžaloby Linton.

Svědek Cameron si významně odkašlal: „Náhodou jsem expert na žraloky. Zabýval jsem se jejich studiem na univerzitě.“

Soudce Newark jako by procitl a začal se živě zajímat o tuto část svědectví. „Takže mi nemůžete říci nic jiného, než že ten džentlmen, co si od vás vypůjčil člun, se jmenoval Smith?“

„Ano, pane.“

„Informoval jste o tom policii?“

„Myslím, že ne. Neptali se mě,“ rozpomínal se svědek Cameron.

„Byl to tedy jediný člun, který jste onu noc pronajal?“

„Ano. Pronajal jsem ho asi ve čtyři odpoledne. Pronajal jsem ještě jeden, asi ve tři hodiny, ale ten mi ta žena vrátila asi k páté hodině.“

„Jaká žena?“

„Nějaká žena, kterou jsem rovněž neznal.“

„Byla sama?“

„Ano. Prý si chtěla zarybařit.“

„Můžete toho Smitha popsat?“ zeptal se soudce.

„Ano. Mladý, snědý muž, velmi štíhlý, vypadal velmi mladě jako nějaký výrostek. Pamatuji se, že když odplouval, řekl jsem si v duchu, zda ten člun vůbec zvládne.“

„Nemyslím si, že by svědkovy dojmy byly pro vyšetřování směrodatné,“ kysele pronesl asistent obžaloby Linton.

„Možná, že nejsou, ale velmi mě zajímá tato část svědectví,“ odbyl ho podrážděně soudce Newark. „Takže si myslíte, že se člunem neuměl zacházet?“

„Ano, přesně to jsem si myslel, ctihodnosti.“

„Nebylo vám to divné, že člověk, jenž se zajímá o zvyky žraloků, neumí obsluhovat člun?“ podivoval se soudce.

„Právě to jsem se snažil říci, než mě pan žalobce přerušil. Zdálo se mi to velmi divné…“

Soudce Newark ho však přerušil: „Své dojmy nyní nechte stranou, pane Camerone. Dokázal byste toho muže popsat podrobněji? Jak byl oblečen? Kolik měřil?“

„Byl zachumlán do kabátu, což byla další věc, která byla divná nebo přinejmenším nevhodná. Když člověk hodlá veslovat v člunu, neoblékne se do svrchníku, ale obvykle do bundy, protože čluny prosakují a na dně člunů je nepořádek a dost špíny. Hází se tam návnady na ryby a podobné špinící věci. Když si ve člunu sednete ve svrchníku, vytřete jím podlahu. Nemůžete tomu zabránit, vždycky se umažete, vždycky se trochu umáčíte.“

„Ano, ano, chápu, co myslíte,“ pozorně pronesl soudce s

neskrývaným zájmem.

„Tak tedy ten mladý muž měl na sobě svrchník. Můžete jeho svrchník detailně popsat?“

„Velmi kvalitní, elegantní zimník, světlý, přesněji popelavě šedý,“ pečlivě vyjmenovával vlastnosti zimníku pan Cameron.

„Neměl vzor?“ dotazoval se se zaujetím soudce.

„Ne, ctihodnosti,“ zakroutil záporně hlavou svědek Cameron.

„Říkáte, že tomu muži bylo kolem třiceti?“

„Myslím si to, spíše méně než více.“

„Jak vypadal? Popište nám ho podrobně, jestli můžete.“

Pan Cameron přemýšlel. „Hubený, vytáhlý, s tmavě snědou pletí, trochu nahrbený. Víte, ve svém zaměstnání vídám především sportovce, plavce, lidi se širokou, mohutnou hrudí. Ta k vodním sportům patří. Proto mě hned člověk s propadlým hrudníkem zaujme. Vím, že to není vodák,“ s odzbrojujícím úsměvem dodal jako by na omluvu svědek Cameron.

„Ten člověk si půjčil člun, říkáte asi v devět, a vrátil ho kolem půl jedenácté. Je to tak?“ vybafl soudce Newark.

„Ano.“

„Řekl vám něco o tom, kde byl? Jak se mu vedlo?“ vyptával se pozorně soudce.

Pan Cameron pokrčil rameny: „Jen že na širém moři studoval žraloky. Měl u sebe kapesní svítilnu.“

„Poznámkový sešit neměl?“

„V ruce ne. Co měl v kapsách, to nevím.“

„Chtěl po vás, abyste mu vysvětlil polohu té bahnité zátoky, která je zaplavována přílivem?“

„Ne, pane. Nebyl hovorný. Zdálo se, že věděl velmi dobře, kam pluje. Ale ze způsobu, jak vesloval, mi bylo jasné, že je nováček. Vesloval nepravidelně, často zavadil o vodu v opačném směru, vesla se mu zahořovala hluboko do vody, jako by je chtěl utopit a pak zčistajasna vystřelila na povrch. Prostě se zdálo, že se

člunem šlape vodu, že se nepohybuje. Se člunem to prostě neuměl, byl to veslařský diletant,“ kriticky konstatoval svědek Cameron.

„Poznal byste ho, kdybyste ho znovu viděl?“

„Ano, myslím, že ano. Stoprocentně ano.“

„Jiný člun jste v onu noc nepronajal?“

„Ne, pane.“

„Dobře, nemám jiných otázek. Pane obhájce, můžete pokračovat v křížovém výslechu.“ Soudce položil ruce na opěradla křesla a zvrátil hlavu dozadu, nechávaje myslí procházet různé části svědecké výpovědi Camerona.

„Když přijela policie, vy jste na ni čekal, že?“ otázal se příkře Mason.

„A nabídl jste se, že je zavezete k jachtě, ano?“

„Ptali se mě, zda vím, kde jachta je, a já jsem jim odpověděl, že znám místo, kde pan Burbank obvykle kotví.“

„Kdy jste k jachtě dorazili?“

„Tuším, že v jedenáct patnáct.“

„Čili za plného odlivu,“ podotkl Mason.

„Kdepak, pane. Do plného odlivu ještě scházela jedna a půl hodiny.“

„A v tu dobu byla jachta již uvízlá na mělčině?“

„Ano.“

„A značně nakloněná na bok?“

„Zatraceně nakloněná. Sotva šlo udržet rovnováhu.“

„Takže některé důkazní předměty mohly být zpřeházené,“ soudil Mason.

„No, o tom svědectví podat nemohu.“

„Můžete určit přesněji, v jakém úhlu byla položena na boku?“

„Asi o dvacet pět až třicet stupňů,“ zněla odpověď.

„Takže bylo těžké udržet na palubě rovnováhu,“ ujišťoval se Mason.

„To tedy bylo náramně obtížné.“

„Tělo leželo na podlaze v té samé poloze, jak bylo vyfotografováno?“

„Ano, to ano.“

„Jestliže k vraždě došlo večer, musel do její polohy zasáhnout ještě jeden plný odliv. Myslím ten, který nastal po půlnoci v sobotu ráno.“

„Ano, pane, to souhlasí.“

„Potom ještě polohu těla ovlivnil příliv, a ten nastal kdy, pane Camerone?“

„V půl sedmé v sobotu ráno.“

„Vy si, pane Camerone, tak přesně přílivy a odlivy pamatujete?“

„Ano, vždyť je to součástí mé profese,“ usmál se pan Cameron.

„Nyní ještě k té fotografii,“ poznamenal Mason. „Ukazuje tělo, jak leží v jednom rohu kajuty na nakloněné straně jachty. Není možné, že se tělo prostě skutálelo z jedné strany na druhou v důsledku přílivu a odlivu?“

„To je zcela pravděpodobné, pane.“

„Během plného odlivu, který nastal pět minut po půlnoci předešlou noc?“

„Ano, pane.“

„Takže skutečnost, že tělo bylo nalezeno v poloze, v jaké bylo nalezeno, nevylučuje možnost, že se tělo skutálelo během půlnočního odlivu.“

„Je to více než jisté, pane.“

„Svědek není odborník na mrtvoly, ctihodnosti. Protestuji!“ ozval se popuzeně asistent obžaloby Linton.

„Zamítnuto! Svědek je odborník na jachty!“ zvýšený hlas soudce Newarka zněl přísně.

„Vezměte si seznam věcí, které se našly v kajutě a všechny najdete na nakloněné straně,“ mluvil dál svědek Cameron spíš k

soudci než k Masonovi.

Mason vytáhl z kapsy úhloměr, popošel ke stolu soudce Newarka a vybídl ho: „Ctihodnosti, možná, že byste měl zájem uskutečnit malé detektivní pátrání za svým soudcovským stolem, mohu-li vás s vaším dovolením k tomu vyzvat," vzhlédl k němu Mason.

„Děkuji," usmál se potěšené soudce. „Zrovna jsem na to myslel."

Asistent obžaloby Linton na ně vrhl hněvivý tázavý pohled. „Nechápu, proč dochází k této záměně mezi soudcem a obhajobou," rozmrzele pronesl asistent Linton a byl na soudce velmi dopálený.

Soudce Newark položil úhloměr na fotografii a téměř zoufale si povzdychl: „Skutečně, myslím, že máte pravdu, můj milý Watsone…"

V soudní síni propuklo bouřlivé veselí, které se soudce ani nesnažil ztišit. Asistent obžaloby Linton, zcela vyvedený z konceptu, nesouhlasně drmolil: „Ctihodnosti, žádám vás o vysvětlení."

„Soud," vysvětloval soudce Newark, „právě provedl malou amatérskou detektivní práci v duchu toho, co po celé líčení naznačuje pan Mason. Jistě jste si i vy všiml té křivé svíce na fotografii místa činu."

„A co má být, ctihodnosti? Proč vás ta křivá svíce zajímá?"

„Úhloměr ukazuje, že sklon té svíčky je asi 17 stupňů od pravého úhlu."

„Stále nechápu, ctihodnosti," pronesl asistent Linton a zplihlé vlasy mu spadly přes obličej. „Když vrah svíčku připevňoval, asi velmi spěchal. Nemohl proto dozajista použít k přesnému vyvážení s pravým úhlem olovnici nebo trojúhelník, aby svíčku postavil přesně v pravém úhlu," rozumoval jízlivě asistent Linton, načež se ve své židli zvrátil dozadu, aby svoji jízlivost mohl vychutnat.

Neliboval si dlouho, neboť Mason úsměvně poznamenal: „Přemýšlení není vaší silnou stránkou, pane asistente.“ Linton se na něho zaškaredil, ale soudíte Newark jejich hašteření přešel, a směrem k Lintonovi vysvětloval: „Co vám asi uniklo, pane Lintone, je fakt, že vosk, který z této svíce ukapával, je rovnoměrně rozložen na obou stranách svíce.“

„Vosk přece stéká po obou stranách rovnoměrně,“ stále nechápal asistent obžaloby Linton.

„Ale ne, když svíce stojí nakřivo, pane Lintone,“ vysvětloval trpělivě soudce Newark. „Tato svíčka je němým svědectvím toho, že když hořela, stála rovně.“

Asistent Linton se na židli napřímil a zoufale zvolal: „Jak se to však mohlo stát! Vždyť na této fotografii z místa činu je ta svíce nakřivo!“

„Přesně! A proto se pan Mason snaží dokázat, že je to dobrá stopa ohledně doby, kdy tato svíčka byla zapálena. Je to tak, pane Masone?“ Mason vrhl pohled na Lintona. „Ano, ano. Proto je tak důležité svědectví o dobách přílivu a odlivu.“

Soudce Newark vzal fotografii znovu do ruky a pečlivě ji studoval. „Bude už pět hodin. Ukončuji dnešní stání. Zítra se soud sejde ve stejné věci v deset hodin dopoledne. Mezitím soud navrhuje, aby obě strany prověřily svoje teorie s přihlédnutím k důkazu křivé svíce a ke svědectvím týkajících se časů přílivu a odlivu. Soud je odročen.“

KAPITOLA 17

Když se Mason a jeho přátelé znovu sešli v Masonově kanceláři, Paul Drake s hranou leností, tím že převaloval slova v ústech, pravil: „Musím říci, Perry, že dokážeš tahat z klobouku bílé králíky. Podařilo se ti dokonale rozběsnit úřad veřejného žalobce a asistenta obžaloby Lintona si neustále udržoval s pěnou u úst. Všechny noviny fandí tvým klientům.“

„Ještě jsem z žádného klobouku ani jednoho králíka nevytáhl,“ namítl Mason dost pochybovačně. Nevydržel na místě. Vyskočil z křesla a jal se chodit po kanceláři sem a tam, palce zabořené do kapes u své vesty. Mason přemýšlel, hlavu trochu naklonil dopředu, a jak pochodoval křížem krážem po místnosti, zavrtával se očima do vzorku koberce na podlaze.

„Čert, aby to vzal! Už to skoro mám, ale…“, Mason si rozlobeně vzdychl.

„V jistém směru jsem stále slepý jako krtek. Ale jsem rád, že soudce Newark pochopil důležitost té křivé svíce a časů přílivu a odlivu.“

„Vidíš, a mně to s tou křivou svící vůbec nenapadlo. Vždycky říkám, že v některých věcech jsi neomylný,“ s úšklebkem pronesl Paul Drake. „Někdy jsem z tebe prostě úplně paf.“

„Vysvětlení je velmi prosté,“ usmál se na něj Mason. „Téměř všechny vraždy jsou spáchány na souši. Proto policejní detektivové nejsou schopni přizpůsobit se podmínkám na vodě. Neumí jinak myslet než ve stereotypech případů vražd na souši. Na vodě jim to prostě nezapaluje. Což ovšem u policejních úředníků není nic neobvyklého,“ dodal pobaveně. „Policie tedy jednoduše přehlédla základní faktory, které však u jachtaře automaticky vystupují do popředí. Zeptáte-li se jachtaře na

jakýkoli problém související s oceánem či plavbou, nejprve pomyslí na příliv a odliv. Naproti tomu, poručík Tragg a jeho muži z oddělení vražd si pravděpodobně nikdy nevyjeli zarybařit si na moře, a proto na příliv a odliv vůbec nepomysleli.“ Della Streetová se na Masona zamyšleně dívala: „Nechápu však, jak tahle křivá svíce může mít něco společného s krvavým otiskem dámského střevíce na kajutním schůdku?“

Mason na ni zkoumavě pohlédl: „Ten otisk mě rovněž znepokojuje,“ pronesl Mason s oním neklidem, jaký jeví pes před bouřkou, protože je si vědom, že něco není v pořádku.

„Udělala ho Carol Burbanková?“

„Určitě. Řekla přece, že je to její otisk a skutečně na jejím střevíci byla krev nalezena.“

„A na tom se ti něco nezdá?“ otázal se líně Paul Drake.

Nejdřív Drake nedostal odpověď, a teprve po chvíli Mason téměř neslyšně odvětil: „Háček je v tom, mluví-li pravdu, že ten krvavý otisk musela na kajutním schůdku zanechat ještě před tím, než ten muž byl zavražděn.“

„Ale to přece nemyslíš vážně, Perry. To nemohla udělat,“ upřímně se divil Drake.

„Všiml jsi si polohy toho krvavého otisku?“

Drake povytáhl obočí, ještě více se roztáhl ve velkém čalouněném křesle, takže ho téměř vůbec nebylo vidět, a protahujíc samohlásky, utrousil: „Dej mi ještě tu fotografii, ať si ji znovu prohlédnu, Perry.“

Mason otevřel zásuvku svého psacího stolu, vytáhl fotografii a podal ji Drakovi. Drake na ni několik minut upřeně hleděl, ale nic z ní nevykoukal.

„Nevím, co je na té stopě v nepořádku,“ přiznal po chvíli.

„Nemohla být udělána, přihlédneme-li k faktu přílivu a odlivu.“

„Proč ne?“ otázal se Paul Drake.

„Musíš uvažovat v termínech přílivu a odlivu. Prohlédni si pořádně, kde ta stopa leží.“

„Uprostřed schodu,“ odfrkl Drake nedbale. „Oč jde?“

„No přesně o to. Předpokládáme-li, že z kajuty po schodech vycházela v době, kdy jachta byla nakloněna na bok, a šlápla-li do kaluže s krví, pak co se nutně muselo stát, kolego Draku?“

Drake stěží potlačil křečovité zívání. Mason pokračoval: „Zkoušel jsi někdy vyjít po schodech, které se naklánějí k jedné straně?“

„Samozřejmě, že ne. Ani mě to nenapadlo,“ lenivě ze sebe vypravil Drake.

Mason se s úsměvem zvedl, šel ke skříni a k překvapení Delly i Draka z ní vytáhl štafle. S úzkostlivou pozorností je naklonil do určitého úhlu a obrátil se na Draka. „Je to přibližně stejný úhel, jako má ta křivá svíce. Kdyby si měl po nich vyšplhat nahoru, Draku, co bys učinil?“

„Kdybych si mohl vybrat, tak bych po nich nelezl,“ odmítavě se vyslovil Drake.

„Soustřeď se, Draku. Musíš po nich vylézt nahoru. Co bys učinil?“ netrpělivě opakoval otázku Mason.

Drake bezradně potřásl hlavou: „Obávám se, Perry, že tě stále nechápu,“ dlouze vzdychl Drake. „Asi mi dřevnatí mozek.“

Della Streetová přešla ke štaflím, mírně si vyhrnula sukni a prohlásila: „Existuje pouze jediný způsob, jak to udělat, Paule. Rozhodně by si nešlapal doprostřed schodů, ale opatrně by si našlapoval po krajích schodů na nakloněné straně.“

„Přesně, Dello,“ spokojeně pravil Mason. Paul Drake udiveně hvízdl. „Takže si nemyslíš, že…“

„Ten krvavý otisk dámského střevíce byl na schodech obtisknut ještě dávno před tím, než se jachta naklonila na bok.“

„Ale to odpovídá, Perry,“ tiše pronesl Drake. „Vždyť tvrdí, že se na jachtu vypravila, jakmile se o neštěstí dozvěděla. Jachta se

začala naklánět až kolem deváté večer.“

„Oukej,“ přerušil ho Mason. „To skutečně souhlasí. Jediný problém je v tom, že v té době nebyl Milfield ještě mrtev.“

„Ale byl už mrtev. Jen si proveď rekonstrukci případu. Burbank se na jachtě s Milfieldem pohádal. Začali se prát. Burbank ho udeřil tak silně, že ho srazil dolů a Milfield hlavou spadl na mosazný práh…“

„Anebo,“ opět mu vskočil do řeči Mason, „ho udeřil a srazil dolů, načež spustil na vodu člun a odvesloval na břeh. Zatím k jachtě přivesloval jiný člověk, zabil Milfielda a zmizel. To musím dokázat, abych Burbanka a jeho dceru dostal z tohohle ošklivého guláše,“ prohlásil Mason rázně, s posedlostí sobě vlastní.

„No,“ ozval se Drake dost pochybovačně, „bylo by to ohromné, kdybys to mohl dokázat, Perry. Ale jak to chceš dokázat?“ upřel na něho oči.

„Je-li tvoje teorie správná, je neprokazatelná, protože Milfield už nepromluví a vrah se sám neudá.“

„Možná, že vrah promluví. Určitě může promluvit sama jachta. Jen musíme všechno hodnotit z hlediska časů přílivu a odlivu, jak by učinil každý jachtař. Brzy pak zjistíte, že teorie žaloby nesedí. Ale do faktů nezapadají ani prohlášení určitých lidí.“

„A co tedy ‚sedí‘?“ ptala se Della Streetová.

Mason znovu začal přecházet po místnosti jako tygr v kleci. „Ten chlápek Burwell se zdá být velmi naivním mládencem ve spárech bezvýchodné lásky. Všimněte si však, že zase není až tak naivní, jakým se předstírá být,“ z ničeho nic ze sebe příkře vypravil Mason. „Tvrdí, že sem přijel v pátek v noci vlakovým spojem Lark. Je tomu tak skutečně? Vždyť prohlásil, že mu Dafne Milfieldová řekla o smrti manžela ještě předtím, než jí o vraždě mohl informovat poručík Tragg! Ještě předtím, než jsem ji navštívil. Všimli jste si, jak se ta záhadná postava zajímající se o

noční zvyky žraloků nápadně podobá Burwellovi? Předpokládejme, že Roger Burbank praštil pěstí Milfielda a srazil ho ze schodů. Udělal tak v návalu vzteku. V záchvatu zuřivosti také opustil ve člunu jachtu. Carol se na jachtu vrací a uvidí zde muže, jehož hlava leží v kaluži krve na mosazném prahu. Myslí si, že ho zabil otec. I její otec je o tom přesvědčen. Předpokládejme však, že ho Burbank nezabil. Abychom to dokázali, musíme prozkoumat samotnou jachtu a musíme přihlédnout ke svědectví vnějších podmínek, které nám napoví, co se stalo a kdo zabil Milfielda. Musíme si prostě zrekonstruovat mozaiku vraždy, v níž nám jednotlivé věci musí do sebe zapadat. Základní fakta případu jsou tak jednoduchá, že je pochopí i dítě, nicméně do sebe nezapadají. Příliv nastal ve tři čtvrtě na šest odpoledne, a to podle svědectví správce jachtařského klubu Camerona. Počkejte, sestavíme si přehlednou tabulku.“

Mason si sedl ke svému psacímu stolu a na arch kancelářského papíru napsal následující tabulku, kterou předal Paulu Drakovi. Della Drakovi nakukovala přes rameno. Na tabulce bylo uvedeno:

páteční noc…… příliv 6.45 odpoledne
odliv…… pět minut po půlnoci, tj. 12.05
v sobotu ráno další příliv…… 6.26 v sobotu ráno
Jachta proto uvízla na mělčině a nešlo s ní odplout v
pátek…… v 8.00 večer
Začala se naklánět…… v 9.00 večer.
Na bok se položila…… v 10.30 v noci.
Zpět se začala postavovat ve 2.00 ráno. To už byla sobota.
Téměř vztyčená, ale stále ještě uvízlá na dně byla ve 3.00 ráno.
Byla schopná znovu odplout…… ve 4.00 ráno.
Znovu uvízlá na mělčině byla…… v 8.45 ráno.
Znovu se začala naklánět na bok…… v 9.45 ráno.
Na bok se znovu položila v 11.15 v sobotu ráno, když dorazila

policie.

Drake si tabulku pozorně prostudoval a souhlasně přikývl. „Zcela jasné.“

„All right,“ sledoval ho Mason a vzal si ještě jeden arch kancelářského papíru. „Nyní vám nakreslím interiér jachty a dvě polohy těla. Polohu číslo jedna, která ukazuje, kde tělo leželo, když se hlava udeřila o mosazný práh, a polohu číslo dvě, ve které tělo bylo nalezeno. Nyní se Paule soustřeď na to, co ti řeknu: naklonění jachty znamenalo, že se tělo skutálelo do polohy číslo dvě. Avšak následující příliv s tělem nikterak nepohnul! Zůstalo už stále v poloze číslo dvě. Jachta se při následujícím přílivu znovu narovnala. Když se jachta znovu začala naklánět, naklonila se v důsledku polohy kotev a slapových proudů znovu na pravobok. Tělo se proto již neskutálelo do polohy číslo jedna. Podívejte se dobře na obrázek, abyste pochopili, co myslím.“ Mason Drakovi přisunul svůj náčrt.

„Nezdá se mi, Perry, že by tady působilo mnoho protikladů,“ konstatoval ospale Drake.

„Oukej,“ odevzdaně prohlásil Mason a pohodlně se zabořil do křesla.

„Vynasnažím se rozžehnout tvoji obrazotvornost. Překontrolujme si dostupná svědectví a fyzická fakta případu s přihlédnutím k časům přílivu a odlivu. Doktor, který uskutečnil pitvu, tvrdí, že neshledal na těle žádné rány, jež by mohly způsobit krvácení, kromě hluboké a dlouhé řezné rány vzadu na hlavě, těsně nad zlomenou lebeční kostí. Proto ji můžeme nazvat ránou smrtelnou. Na prahu v poloze těla jedna je zřetelná kaluž krve. Krev je i u hlavy těla v poloze číslo dvě. Koberec je tudíž prosáklý dvěma kalužemi krve, ale nespojuje je žádná krvavá stopa, kromě pár kapek krve, které vytekly, když se tělo skutálelo. To se dalo očekávat, poněvadž tělo leželo v poloze jedna, dokud ho sklon

jachty neskutálel. Avšak, jakmile by se tělo začalo kutálet, kutálelo by se bez zastavení sem a tam, dokud vy neuvázlo na pravé straně kabiny. Jen se důkladně podívejte na můj obrázek," a Mason jim papír opět strčil před oči. Drake náčrtek opět chvíli zkoumal, taktéž Della jej bedlivě a dlouho prohlížela. Zdálo se ale, že se jim žádné nápady v hlavě moc nerojí.

Nakonec Drake vlažně utrousil: „Nevidím na tom nic podezřelého, Perry. Je to prostě normální způsob, jak se tělo hnulo. Nic v tom nevidím."

„Vidím, že vám nedochází pointa," mrzutě odvětil Mason. „Povšimněte si, že se jachta začala naklánět v devět hodin večer onoho pátku. Zcela se položila na bok až asi v deset třicet v noci. Svíce je nakloněna asi o sedmnáct stupňů, což znamená, že v době, kdy hořela, byla jachta nakloněna na bok zpoloviny. Mohli bychom určit průměr. Závisí to však ještě na určitých skutečnostech, které v současné době jenom tuším. Ale myslím, že jsme nalezli tu prostřední dobu, kdy jachta byla nakloněna na bok asi o 17 stupňů něco krátce po deváté hodině, řekl bych v devět dvacet až v devět třicet, pravděpodobně nikoli později a určitě ne až po devíti čtyřiceti. Nyní začneme skládat mozaiku a budeme mít na zřeteli dobu krvácení osudného zranění na Milfieldově hlavě. Doktor prohlásil, že podle jeho názoru netrvalo déle než půl hodiny. Tělo leželo s hlavou před mosazným prahem kajuty na přídi, asi dvaapůl centimetru až pět centimetrů od prahu. Na obrázku je to poloha číslo jedna. Potom se skutálelo do polohy číslo dvě. Jestliže krvácení trvalo maximálně půl hodiny a jestliže jsme našli kaluže krve na obou stranách, potom nutně musíme vyvodit závěr, že k vraždě došlo někdy kolem čtvrt na deset v pátek v noci, kdy se jachta již začala naklánět."

Drake souhlasně přikývl, jako by procitl: „Ano, dokazuje to i ta křivá svíce."

„Přesně, Paule. Je vidět, že se probouzíš. Stav té svíce

naznačuje, že hořela asi dvacet minut, někdy mezi devátou hodinou večer a devět čtyřicet. Pravděpodobně byla zapálena asi v devět a vyhasla asi v devět čtyřicet.“

„To už byla tma,“ konstatoval se zájmem Drake.

„Nyní se dostáváme k záhadám případu, které mně zastírají logiku úvah. Buď Milfield seděl v kajutě ve tmě, nebo existuje ještě jedna přijatelnější možnost. V místě, kde byla svíce, kterou policie našla, byla před ní ještě jiná, ohořelá, kterou Milfield zapálil a když vyhořela, vyhodil ji přes palubu a na její místo dal novou, kterou vidíme na fotografii.“

„Kruci! Ty jsi na to přišel, Perry!“ vykřikl vzrušeně Paul Drake a vyskočil z křesla. „To je to, co jednotlivé souvislosti spojuje! Milfield právě zapálil tuto novou svíci, když na palubu vylezl vrah. Vrah se tam musel objevit do pěti či deseti minut po zapálení této nové svíce.“

„Přesně tak. Určil jsi dobu spáchání vraždy téměř s matematickou přesností, Paule. Blahopřeji. Avšak Roger Burbank měl ostrou výměnu názorů s Milfieldem něco kolem šesté večer. Carol Burbanková se autem řítila do jachtařského klubu hned, jak se o tom dozvěděla. Na jachtu dorazila něco po sedmé hodině a zcela určitě před osmou hodinou večer. Jachta byla v té době stále ještě ve vodorovné poloze. Carol Burbanková navzdory tomu tvrdí, že tělo již tam leželo v poloze číslo jedna. Na to přísahala.“

Drake nadskočil: „No jasně, Perry, máš pravdu. Ta dívka zatraceně lže! Lže, jako když tiskne, pokud jde o dobu, kdy se dostala na jachtu.“

„Ano, lže, protože jinak všechno sedí,“ s uspokojením konstatoval Mason.

„Musela se dostat na jachtu něco po deváté hodině večer. Tu svíci zapálil buď Milfield nebo jeho vrah. Ta svíce mohla být zapálena až po vraždě, což je další možnost.“

„Ale není to moc pravděpodobné,“ namítl Paul Drake,

„přihlédneme-li k tomu, že starý kousek svíčky byl odstraněn.“

„Není, ale možné to je,“ stál na svém Mason.

„Skutečně jsi vznítil moji fantazii, Perry! S tebou se tedy člověk nenudí, že Dello! Tak Carol Burbanková nás vodí za nos!“ vzrušeně povykoval Drake.

„Počkej Paule, není důvod k veselí. Je zde jedna věc, která potvrzuje výpověď Carol Burbankové,“ dodal Mason zachmuřeně.

„Proboha, co?“

„Umístění té krvavé stopy dámského střevíce. Ta krvavá šlépěj je přesně uprostřed toho kajutního schůdku. Svědčí to o tom, že když tuto šlépěj tam někdo ob tiskl, jachta byla v rovnovážné poloze. Jak to teď vysvětlíš, detektive Draku?“

Drake se otráveně podrbal za uchem. „Proklatě, vysvětlit to neumím. Vůbec to do našeho obrázku nezapadá.“

„Tak vidíš,“ vzdychl Mason, „nic není tak jednoduché, jak se na první pohled zdá. To by měli detektivové příliš snadné. Ten krvavý otisk dámského střevíce svědčí ve prospěch historky Carole Burbankové. Na druhé straně němé svědectví křivé svíce naznačuje, že Carol lže. To naznačuje i sama krvavá kaluž u těla oběti. Rovněž teorie přílivu a odlivu potvrzuje, že vražda nemohla být rozhodně spáchána před devátou hodinou. Ze své praxe vím, že při vyšetřování vražd musí člověk vždy mít na paměti, že vrah vždycky lže. Někdy však lžou i určití svědkové, takže je nutné počítat s tím, že svědectví kohokoli, ať stojí pod přísahou či nikoliv, může být zcela nebo částečně smyšlené.“

„Nemohl být tento otisk na schodě jen narafičen?“ otázala se zamyšleně Della.

„Touto myšlenkou se právě zaobírám, Dello,“ odvětil zahloubané Mason.

„Předpokládejme, že ta dívka dobře věděla, co znamená příliv a odliv, že dokázala bystře uvažovat i v kritických situacích, a z nějakého důvodu chtěla, aby policie předpokládala, že vražda byla

spáchána mnohem dříve než ve skutečnosti. Jachta byla nakloněna již v době, kdy byla na palubě, ale ona si uvědomila, že když otiskne střevíc přesně ve středu schodu, bude to znamenat, že jachta byla ještě na vlnách vzpřímená.“

„Kruci! Vám to ale zapaluje!“ vykřikl obdivně Paul Drake.

Mason se usmál. „Nemohu si dovolit žádnou botu. Musím býka zasáhnout přesně mezi oči, a to jen jednou ranou. Doktor, jenž provedl pitvu, říká, že rozsáhlé krvácení trvalo asi půl hodiny, ne více. Máme zde dvě velké kaluže krve u těla v poloze jedna a v poloze dvě. Ukazuje to na vraždu spáchanou kolem devíti dvaceti. Stejnou dobu vraždy naznačuje i křivá svíce. Pouze ten krvavý otisk nezapadá do této časové teorie. Proto musíme vypátrat, kdy byl učiněn, jak byl učiněn a proč byl učiněn,“ rozhodl Mason. Náhle Delle zajiskřily oči. „Šéfe, nemohl být ten otisk udělán v sobotu ráno, když se jachta znovu narovnala?“

„Ano, i s tímto řešením flirtuji,“ prohodil Mason.

„Otázkou však je, zda krev zůstane tak dlouho vlhkou?“ nadhodil Drake.

„Myslím, že by to bylo možné,“ odvětil Mason. „Zejména tam, kde se krev vsákla do koberce. Koberec v kajutě je velmi tlustý a těžký. Máme nyní tři časové údaje, které stanovují dobu vraždy téměř matematicky přesně. Tím prvním a nejdůležitějším je příliv a odliv. Tím druhým je svíce nakloněná asi o sedmnáct stupňů od pravého úhlu, ale navzdory tomu s nakapaným voskem rovnoměrně rozloženým kolem jejího okraje, což naznačuje, že v době, kdy hořela, byla jachta vzpřímena.“

„A tím třetím údajem je co?“ otázal se už zase líně Drake.

„Přece doba, po kterou rána mohla krvácet. Krev z rány vytékala asi půl hodiny. Myslím ty dvě velké kaluže krve na koberci. Existuje jen jeden způsob, jak sladit všechny tyto tři ukazatele, aby jednoznačně ukazovaly dobu vraždy. Nicméně, jakmile to udělám, vůbec nám do toho nezapadne ten krvavý otisk

dámského střevíce. Právě naopak, zcela z mozaiky vypadne, jako naprosto nemístný žert.“

„Potom je ten otisk jen humbukem. A rovněž celé to její jednání, kdy hrála, jak si vytahuje z kabelky rukavice a jak jí náhodou výpad na zem i ten lístek z půjčovny zavazadel. Schválně ho upustila na zem, aby ho Della sebrala. Tak je to!“ pronesl rozhořčeně Paul Drake.

„Je to, Perry, všechno jen bouda na někoho nastrčená.“

„Ale na koho?“ optal se na oplátku Mason.

„No kruci! Především to nastrčili na nás! Ale jinak nevím,“ zavrčel Paul Drake.

Mason rozmrzele přikývl. „Všechno jsem si v hlavě srovnal. Ta stopa zakrváceného dámského střevíce je jediným důkazem, který nezapadá do ostatních. Naopak, všem důkazům protiřečí. Musíme proto počítat i s tím, že tento důkaz byl záměrně nastrčen, aby na někoho padlo falešné obvinění. Jak si správně zdůraznil, Paule, Carol Burbanková pravděpodobně schválně nechala lístek od úschovny zavazadel vypadnout, aby ho Della nutně zahlédla, a samozřejmě počítala i s tím, že ho Della sebere a předá mně. Chtěli prostě, aby ty zakrvácené střevíce dostala do ruky policie, a to za takových okolností, aby tento důkaz dotyčnému či dotyčné ještě více přitížil.“ Mason vzal do ruky tabulku s časy přílivu a odlivu, přelétl ji očima a prohlásil: „Dnes v noci uskutečníme, Paule, na jachtě takový malý experiment.“

„Co máš za lubem?“ protáhl Drake, jako by mu v ústech vadila objemná žvýkací hmota.

„Dnes v noci bude příliv ve tři čtvrtě na deset,“ prohlásil Mason. „Odliv nastane ve dvě padesát pět ráno. Podle plánku, který jsme si vypracovali, by jachta měla uvíznout na mělčině asi v jedenáct hodin v noci. Naklánět by se měla začít o půlnoci. Úplně nakloněná na bok by měla být v půl druhé ráno. Velmi mě zajímá doba mezi půl hodinou po půlnoci a tři čtvrtě na dvě ráno.“

„Kde je jachta teď?“

„Jako právní zástupce majitelů jachty jsem policii požádal, aby mi ji vydali z policejní úschovny, takže je pod mým dohledem. Přesněji řečeno, stará se o ní podle mých instrukcí pan Cameron v jachtařském klubu. Toho jsem informoval, že si přeji, aby pod jeho dozorem dotáhli jachtu na přesně to samé místo, na kterém stála v onu noc, kdy byl Milfield zavražděn. Takže dnes v noci by tam měla kotvit. Krátce před půlnocí se na ni nalodíme a ověříme si na ni účinky odlivu a přílivu,“ spokojeně pronesl Mason. Zatímco Della Masonovi visela na rtech, Drake nebyl stržen nadšením.

„Co je?“ otázal se udiveně Mason. „Nevypadáš zrovna vlídně, Paule.“

„Vždycky si vybereš noc, kdy si léčím škrabání v krku, kýchám a kdy mě bolí každý kloub v těle,“ utrápeně vzdychl Paul Drake.

„Leze na tebe chřipka? Už zase Paule?“ ptal se nevěřícně Mason.

„Obávám se, že už mě sklátila,“ suše konstatoval Drake, „ale horečku nemám. Chtěl jsem si dát turecké lázně, ale když mě potřebuješ…“

„Zapomeň na to!“ příkře odvětil Mason. „Vlastně tě tam ani nepotřebuji. Chci jen vědět, co příliv a odliv udělá s člunem, abych zítra mohl soudci předložit solidní, logicky skloubenou teorii.“

„Tak fajn. Skutečně se necítím dobře,“ s úlevou vydechl Paul Drake. „Soudce se velmi zajímal o tvoji teorii s tou křivou svící.“

„Ano, podaří-li se mi vymyslet nějakou logickou teorii, v níž všechny důkazy do sebe zapadnou v jeden celek, mohu ten případ zítra soudci Newarkovi sfouknout ze stolu. Jestli mi to neklapne, jsem „namazaný“.“

„Jdu s vámi, šéfe,“ pravila rychle Della.

„Nesmysl, ať vás to ani nenapadne. Jdu tam jen přemýšlet,“ ostře vyjel Mason.

„Stejně jdu s vámi,“ nenechala se odradit Della.
„S vámi je kříž, ženská,“ zašklebil se na ni Mason.

KAPITOLA 18

Nad tmavými vodami se vznášela hustá půlnoční mlha. Nad tímto mlhovým oparem se hvězdy jevily jako vybledlé hlavičky špendlíků. Mason vypnul motor, vyskočil z auta a obešel ho, aby mohl Delle Streetové džentlmensky otevřít dveře. Jejich kroky se dunivě rozléhaly, když kráčely po prknech přístavního můstku ke kabině správce jachtařského klubu. Siluety malých rekreačních jachtiček k můstku uvázaných vypadaly strašidelně a neskutečně v mrazivém chladu noci.

V malém domku na konci mola se svítilo, a poněvadž muž sedící v teploučku uvnitř dobře slyšel těžké kroky Masona a rychlé staccatové krůčky Delly Streetové, zvolna se zvedl a šel jim otevřít, aby je s úsměvem přivítal ve dveřích.

„Helou, pane Camerone. Je všechno připravené?“

„Dobrý večer, pane Masone a slečno Streetová,“ zamrkal na ně přátelsky a vesele bafal z fajfky, kterou při uvítání pevně svíral mezi zuby. Nakonec fajfku přece jen vytáhl a pronesl: „Na vodě bude hrozná zima. V kajutě jachty jsou sice kamna, ale než se na ní dostanete, budete zmrzlí na kost. Na kamnech mám kotlík s horkou vodou a v lahvi ještě trochu rumu. Jestli lidičky chcete, uvařím vám pořádný námořnický grog.“

Mason mu netrpělivě skočil do řeči: „Chtěl bych vyplout hned teď.“ Cameron se jen usmál a vyměnil si pohled s Dellou. Pak se Masona trochu ostýchavě zeptal: „Dva nebo tři hrnky?“

Než Mason stačil odmítnout, Della spěšně odpověděla za něj: „Tři.“ Mason tedy odevzdaně pronesl. „Silný ho můžete udělat, jak chcete.“ Cameron do třech hrnků vložil pořádnou hrudku másla, přelil ho vroucí vodou, ocukroval, okořenil a nakonec do hrnků s lahodným nápojem nalil rum. „Mám bratra mlékaře,“ usměvavě

utrousil. „Zásobuje mě máslem bohatě, takže vrchovatě mohu vychutnávat své rumové orgie.“ Na chvíli se odmlčel a pak se zeptal. „Nechcete si sundat kabáty?“

„Ne,“ stroze odmítl Mason. „Jakmile dopijeme rum, abychom se trochu zahřáli, musíme vyrazit.“

Della a Mason si mlčky přiťukli tlustými porcelánovými hrnky a pak opatrně přes okraje usrkávali teplý posilňující nápoj.

„To je úplný životabudič,“ ozval se Mason. „Mrazivě štiplavá noc, že? Na vodě je sychravá zima kolem půlnoci po osm až devět měsíců v roce. Musím často v noci chodit na pochůzky. Je zatraceně příjemné vrátit se sem zpět do teploučka.“

„Není vám zde v takové samotě smutno?“ otázala se soucitně Della.

Cameron však spokojeně vyfukoval obláčky dýmu ze své fajfky. „Vůbec ne. Mám spoustu knih. A pak, pocit osamocení na vás padne spíše ve velkém domě, avšak nikoli v tomhle mrňavém domku. Cítím se tu jako na lodi. Někdy se tu nemohu ani hnout. Není mi tu smutno. Naopak. Musíte si zvyknout sám na sebe, a když si na sebe zvyknete, zjistíte, že sám se sebou vyjdete daleko lépe než s kýmkoliv jiným.“

„Za jak dlouho se dostaneme k jachtě?“ stával se netrpělivým Mason.

„Asi tak za deset minut. Pokud tomu rozumím, chcete po mně, abych vás tam zavezl na svém motorovém člunu a nechal vás tam. Vrátit se pro vás mám asi tak ve dvě hodiny, že?“

„Přesně to chceme,“ přikývl Mason. „Dobře, přijedu pro vás,“ odvětil souhlasně Cameron.

„Jen vám na rovinu říkám, že vás tam jen nerad zanechám samotné. Ale myslím si, že tenhle váš malý výlet snad nic nezkazí. Našli jste už nějakou stopu?“

Mason se zasmál. „To ne, jenom se chceme rozhlédnout kolem.“

Správce jachtařského klubu se nevěřícně ušklíbl.

„Samozřejmě, že bychom něco mohli najít,“ dodal Mason posměšně.

„Přirozeně. Jak jsem si vedl dnes na soudu? Nepoškodil jsem váš případ?“ Nedočkal se odpovědi.

„To jsem rád. Doufám, že je z toho oba vysekáte. Pan Burbank je mým dobrým přítelem. Jeho dcera rovněž. Je v ní jiskra a je velmi kultivovaná. Jestli jste už dopili, můžeme vyrazit,“ zakončil svůj monolog. Mason a Della položili hrnky na stůl u malého dřezu. „Jdeme,“ konstatoval Mason a vykročil ke dveřím.

Cameron nastartoval člun a jeho příď vyrazila vpřed. Ostře rozrážela chladné vody a voda, kterou tlačil před sebou se čeřila a pěnila po jeho okrajích. Lezavý noční vzduch se jim zařezával do tváří a ruce jim zkřehly v kapsách. Člun dobafal do kanálu, zmírnil tempo a asi po dvou minutách začal opět naplno prorážet masy černé vody zálivu.

„Není právě snadné navigovat zde loď, že?“ prohodil starostlivě Mason.

„Zvyknete si udržet kurs. Musíte si jen zapamatovat pár orientačních bodů v terénu, a je to v pohodě. Držím se vrcholku tamhletoho bodu, který je přesně proti tamhletomu plamínku světla. Mám jej přímo za lodí.“ Mason se zasmál. „Ještě mě přimějete k tomu, abych si hned zítra podal žádost o licenci lodivoda!“

V tom Della Streetová hlásila: „Něco je vpředu.“

„To je jachta,“ pronesl správce Cameron a okamžitě zpomalil obrátky motoru. Objeli pomalu jachtu a pak se přiblížili k zábradlí. „Nyní si vystupte,“ pravil správce Masonovi. „Ale opatrně,“ dodal ještě.

Mason se natáhl směrem k zábradlí jachty, studenému a provlhlému, pevně se ho chytil a poté se přehoupl na palubu. Cameron mu hodil lano a Delle řekl:

„Nyní je řada na vás, slečno. Pomohu vám.“ Když byla Della na palubě, Cameron podotkl. „Už je uvízlá. Dejte pozor, až se nakloní. Nejdřív se nakloní jen trochu, ale potom lehne na bok s řachnutím,“ varoval je.

„Nedělejte si starosti, zvládneme to,“ odvětil Mason. „Mám tedy pro vás přijet ve dvě hodiny?“

„Ano,“ přisvědčil Mason.

„Tak dobře. Dávejte pozor, ať se vám nic nestane. Lehce se můžete zranit.“

„Nebojte se, dáme na sebe pozor,“ pokradmu mrkl na Dellu s úsměvem Mason.

Správce jachtařského klubu Cameron však stále váhal s odplutím. Stál a držel se zábradlí, třebaže motor člunu mu již naprázdno burácel a v půlnočním tichu tento děsný rámus trhal uši. Slabý zápach spáleného benzínu se táhl kolem. „Tak tedy jedu,“ nakonec oznámil bez valného nadšení. „Ve dvě hodiny buďte připraveni k odplutí. Zatím nashle.“ Člun se zhoupl a vyrazil vpřed. Za chvíli ho ztratili z dohledu, i když burácení motoru se ještě dlouho ozývalo v černotě neproniknutelné mlhy. Mason vytáhl z kapsy baterku a houkl: „Jdeme se podívat dolů. Dávejte bedlivě pozor, Dello, paluba je kluzká. Ať si nezlomíte nohu!“

Mason konečně našel v kapse i klíč, odemkl visací zámek a odstrčil palubní poklop. Pomohl Delle na kajutní schůdky a už stáli v hlavní kabině. „Tady je to útulné!“ zvolala potěšené Della.

„Je to tu fajn,“ přikývl Mason a rozsvítil svíci. „Jak se tu zatápí?“ tázala se Della. „Jsou zde malinká kamínka na dřevo a uhlí. Používali je na vaření i na topení. Řekl jsem Cameronovi, aby mi je připravil na podpal. Ano,“ pokračoval Mason, když otevřel dvířka kamínek. „Jsou plně naložená dřívím i uhlím, jen je podpálit.“ Mason škrtl zápalkou a hořící ji přidržel pod papírem. Jakmile plameny začaly olizovat připravená polínka, Mason spokojeně přibouchl dvířka od kamen. S praskajícím ohněm v

kamínkách jim hned bylo veseleji. „Nemůžeme dělat nic, než čekat na odliv,“ pravil Mason.

Della Streetová pohlédla na své hodinky. „Jachta je již uvízlá na dně?“

„Ano,“ odpověděl Mason, „kýl již sedí na blátě.“ Jachta se nepatrně, až nepostřehnutelně, zhoupla. „Nejenomže sedí na dně, ale začne se i brzy naklánět,“ hovořil dál Mason, „nebude to trvat dlouho. Chtěl bych přesně vědět, jak dlouho to trvalo, než se tělo v důsledku naklonění jachty skutálelo na druhou stranu. A chci vidět zblízka, jak se jachta začne naklánět.“ Della se mírně zachvěla. „Co je?“ otázal se Mason. „Začínáte být nervózní?“

„Trochu,“ připustila. „Je to tady děsivé. Raději zhasněte tu svíčku a počkáme ve tmě. Někdo by se sem mohl vplížit a pozorovat nás třeba kajutním okénkem…“ Della se odmlčela a pak se sama sobě zasmála. Mason však okamžitě sfoukl svíčku.

„Díky, šéfe. Prostě jsem měla pocit, že nás někdo okénkem pozoruje.“

Mason ji objal kolem ramen. „Zapomeňte na to, Dello. Nikdo o nás neví.“ Della se znovu pokusila vykouzlit úsměv, ale ještě těsněji se přivinula k rameni svého ochránce. V kamínkách vesele praskal oheň a ze dvou dírek ve dvířkách se linula záře, osvětlující prostor kolem kamen, a zároveň z těchto kamen činila ošklivého bubáka. Zmocnila se jich mlčenlivost. Seděli a naslouchali praskotu polínek a hukotu moře. Jachta se opět nepatrně naklonila, téměř to nepostřehli. Mason se podíval na osvětlený ciferník svých hodinek. „Nadešla ta správná chvíle. Nyní si lehnu na podlahu, tam kde ležel Milfield, a budu dělat mrtvolu.“

Della Streetová s sebou trhla. Instinktivně pohlédla směrem ke krvavé skvrně na koberci a otřásla se. „Raději si tam, šéfe nelehejte.“

„Proč?“

„Je to příliš bláznivé. Mohlo by to přinést smůlu. Cožpak si

nemůžete lehnout na jiné místo?“

„Nemůžu. Svůj experiment uskutečním přesně tam, kde leželo mrtvé tělo.“

Mason se natáhl na koberec a hlavu položil několik centimetrů od mosazného prahu. „Bavíte se dobře, Dello?“ zavolal na svoji spolupracovnici.

„Vůbec ne. Všechno tu na mne padá. Je to tu strašidelné. Musím myslet na duchy,“ svěřovala se Della a snažila se nalézt očima Masona v hrůze z tmy.

Mason se v roli mrtvoly na koberci upřímně nudil. „Kéž by duch Milfielda přišel mezi nás a podrobně nás informoval o tom, co se mu stalo. To by byla pohodička,“ utěšoval Dellu Mason.

Drsné, kovové oči kamen, vyšlehávající jiskry, Delle naháněly strach. Zvedla se z křesla a pomalu tápala směrem k Masonovi. Sedla si vedle něho na podlahu a chytila se ho za ruku. Mason ji konejšivě poklepal na rameno a nedbale prohodil: „Nezapomínejte, Dello, že jsem mrtvola.“

„Cítíte se tak?“ s námahou ze sebe vypravila Della. „To rozhodně ne,“ protestoval Mason. V tom jako by se jachta trochu propadla. Zase se o nějaký stupeň naklonila. „To je nuda,“ nahlas přemítal Mason. „Ještě to chvíli potrvá, než se skutálím na druhou stranu. Hned se pak podívám na hodinky, v kolik jsem se překulil. Kde je baterka, Dello?“

„Leží na stole,“ zněla neslyšná odpověď. Dellu strach úplně přemohl, a proto šeptala.

Mason unaveně vzdychl. „To byl ale perný den! Celý den u soudu. Podlaha je sice trochu tvrdá, je však příjemné na ní odpočívat. To teplo z kamen mě uspává.“ Mason zavřel oči. Měl unavený obličej. Della se náhle uklidnila. Pustila jeho ruku a začala ho hladit po čele a spáncích. „Neměl byste se tak přepracovávat, šéfe.“

Mason souhlasně zívl, otevřel napolo oči a ospale se otázal:

„Kolik je hodin, Dello?“

Della se podívala na své světélkující hodinky. „Bude půl druhé.“

„Dalších deset až patnáct minut bude rozhodujících. Doufejme, že za patnáct minut budeme chytřejší,“ poznamenal znaveně Mason.

Hodinky však tikaly pomalu. Della se instinktivně bála mlčení. Proto tiše navrhla: „Nemusíte, šéfe, ležet tak hrozně nepohodlně. Zvedněte trochu hlavu, dám vám ji na můj klín. Alespoň se nebudu bát.“ Della se chovala jako vystrašené děvčátko.

„To nejde,“ protestoval Mason. „Musím ji mít jako ta mrtvola na podlaze. No tak dobře, když se mi bude lépe ležet a vám to pomůže…“ uondaně souhlasil. Della si položila jeho hlavu na klín a konečky prstů mu přejížděla po obočí a zavřených očích.

„Jen ležte a uvolněte se,“ přesvědčovala ho láskyplně, i bázlivě.

Mason se natáhl po její ruce a přitáhl si ji ke svým ústům. Chvíli její ruku něžně líbal, ale spánek ho zmáhal, takže její ruku pustil, pak ji zase zachytil a nakonec si ji položil na hruď, a s její rukou pevně ve své, usnul. Minuty běžely a Della Streetová seděla bez hnutí. Sotva se odvažovala dýchat. Jachta nyní již pevně seděla na dně a i naklánění přestalo. Dellu Streetovou začala opouštět síla bdělosti. Teplo kajuty, hrobové ticho, které je obklopovalo, pozdní noční doba a vypnutí nervů po náročném stání u soudu – to vše způsobilo, že jí hlava chvílemi padala bradou na hruď a ona upadala do hluboké spavé agónie. Byl to však neklidný, přerušovaný spánek, ze kterého se po chvílích vytrhovala, a také nohy měla celé zdřevěnělé od přesezení.

Najednou sebou jachta silně škubla a prudce se naklonila na bok.

Za malou chvíli nato, se jachta celou svoji vahou skácela na pravobok. Della, smetena k pravé straně, se vyděsila k smrti a

nemohla ze sebe vypravit ani slovo. Jen pudově natáhla ruku, aby se něčeho zachytila. Masonovo ochablé spící tělo se rovněž s žuchnutím převalilo k pravoboku. Perry Mason, probuzen z hlubokého spánku, se instinktivně zaryl nehty do koberce. Hlavou pořádně narazil do stěny pravého boku lodi. O minutu později Della uslyšela z temnoty jeho smích. „Vidíte, Dello, sotva oči zamhouřím, už mě něco bací do hlavy. Je přesně jedna hodina čtyřicet tři minuty. Když si to spočítám v hlavě, dělá to přesně čtyři hodiny po přílivu. Existuje sice mírný rozdíl ve výšce přílivu, ke kterému budeme muset přihlédnout, ale je to jen několik centimetrů…“

„Co se děje?“ vyděsila se Della, když se Mason z ničeho nic náhle odmlčel.

„Poslouchejte!“ upozorňoval neklidně.

Nastražili uši a poslouchali. Z neproniknutelné vnější tmy vycházel podivný rytmický pleskavý zvuk, který se zdál být hlasitější a hlasitější. Měl takový nepříjemný chrastivý podtón, který jim šel na nervy. Jako by někdo přejížděl lopatou po trupu lodi.

„Co je to?“ tázala se vystrašeně Della.

„Veslice,“ odpověděl potichu Mason.

„Myslíte, že je to ten muž, jenž se má pro nás vrátit?“

„Ne. Je ještě příliš brzy. Raději buďte zticha, Dello. Kde jste?“

„Tady u kamen, snažím se najít pohrabáč,“ šeptala vylekaně Della. „Co kdyby to byl vrah…“

„Pššššt,“ varoval ji Mason. Plazil se k ní ve tmě a šeptal: „Musíme najít tu baterku.“

„Již jsem ji hledala,“ vysvětlovala mumlavě a Mason v jejím hlase postřehl zoufalství. „Když se jachta překlopila na bok, musela se skutálet ze stolu. Vezměte si, šéfe, tady ten pohrabáč. Je těžký a…“

V tom okamžiku uslyšeli velké třesknutí, jak veslice nešetrně

najela na bok lodi. Na horní palubě se rozléhaly těžké kroky. Někdo odsunul kajutní poklop, slyšeli, jak vyklouzl z kovových čepů. Della se bázlivě přitiskla k Masonovi. Ten ji postrčil směrem ke dveřím vedoucím do zadní kajuty. „Rychle, do zadní kajuty!“ zavelel Mason a tlačil Dellu před sebou.

Sotva přešli do zadní kajuty, těžká bota dopadla na první kajutní schůdek. Prudké světlo baterky projelo kajutou, ale jen na vteřinu. Baterku ten někdo okamžitě zhasl a chvíli stál bez hnutí jako šelma připravená ke skoku. Vzápětí však nohu prudce vtáhl zpět, vsunul poklop do původní polohy a úprkem běžel přes palubu. Skočil se žuchnutím do veslice a horečně začal veslovat, až voda hlasitě šplíchala kolem.

„Rychle, Dello,“ houkl Mason a hnal se ke kajutním schůdkům, „najděte tu baterku. Musíte to tady pečlivě prohmatat. Až ji najdete, doneste mi ji,“ křikl znovu Mason, protože měl příliš napilno. Řítil se po kajutních schůdkách nahoru, již odkryl poklop a vystavil hlavu a ramena mrazivému nočnímu chladu. Oparová mlha ztěžkla do husté, neproniknutelné stěny, která visela nad vodou jako nepříjemný vlhký závoj obalující mléčnou tmou jakýkoli výhled.

Mason mohl pouze slyšet mohutné údery vesel bezhlavě plácající do vystřikující vody. Mason mocně zvolal: „Hej, vy tam! Vraťte se!“ Vetřelec se však nenamáhal odpovědět, naopak, ještě zdvojnásobil sílu frenetických úderů vesel do cákající vody. Uplouval nenávratně v bílé tmě.

„Tady je baterka, šéfe,“ bez dechu podávala Della Masonovi baterku. Vypadala jako náměsíčná v horečce.

Mason rychle stiskl tlačítko baterky, která vyslala beznadějný paprsek kruhového záblesku do nepropustného vodového mléka. Zvuk vesel byl čím dál slabší a nezřetelnější. Slábl, ztrácel se a nakonec zcela zmizel. Masonem lomcoval vztek, ale nemohl dělat nic, než jen tupě zírat.

„Co ho tak vyděsilo, šéfe?“ ozvala se vedle něho ještě třesoucí se Della. „Vždyť jsme byli tiše, ani jsme nehlesli,“ divila se.

„Kamna ho vyplašila. Ani kdyby nesvětélkovala a nepraskala, samotné teplo v místnosti mu naznačilo, že tu někdo je,“ vysvětloval nazlobeně Mason.

„Proboha, šéfe, ten mi ale nahnal strach. Kolena mně ztuhla. Hrůzou jsem se nemohla ani pohnout,“ drkotala zuby Della strachem i zimou. Mason ji k sobě protektorsky přitáhl. Zhasl baterku a chvíli beze slov s Dellou stáli v mrazivé noci na palubě, přitisknuti těsně jeden k druhému. Kolem vládlo mrtvé ticho, přerušované jen kapáním zkapalněné mlhy, jejíž kapičky stékaly z jachty.

„Možná, že už přestal veslovat a nechává se unášet odlivem,“ zklamaně pronesl Mason. „Bože, jak si přeji, aby se tu už ukázal Cameron s tím svým člunem!“ povzdychl si netrpělivě Mason. Chvíli zase napínali uši, a pak se Della Streetová nervózně pohnula. „Šéfe, něco slyším.“ Znovu se zaposlouchali do mléčné houšťky a skutečně, zvláštní hrčivý zvuk nabýval na síle, rostl a už snadno mohli rozpoznat staccatový hukot Cameronova člunu.

„Pluje přesně z míst, kde nám zmizela ta veslice,“ soudil Mason. „Možná, že na ni najel. Musíme se tím směrem okamžitě vydat!“ Mason popadl baterku, rozsvítil ji a máváním ruky začal signalizovat Cameronovi polohu jachty. Asi za minutu či dvě skiff doklouzal k jachtě a jeho obrysy se vynořily z mléčné kaše.

„Pojďte, Dello, nasedáme,“ vybídl Dellu Mason a vykročil spěšně k zábradlí. Pomohl Delle do člunu a teprve poté se přehoupl přes zábradlí sám.

„Rychle, musíme dohonit jednu veslici!“ bez zvláštního úvodu vybafl na Camerona. „Zmizela nám přesně ve směru, odkud jste připlul. Hoďte sebou, člověče,“ úsečně udílel rozkazy Mason, až ho Della nepoznávala. „Dvě minuty jeďte plnou parou, pak motor vypněte, budeme poslouchat.“

„Veslice?“ podivoval se nevěřícně Cameron. „Žádnou jsem nepůjčoval!“

„To je jedno, hlavně už vyrazte vpřed!“ vztekal se Mason.

Cameron pustil motor na plné obrátky a člun s hrozivým řevem vyrazil do tmy. Voda se pěnivě čeřila a vlhký vzduch jim opleskával tváře. Asi po dvou minutách Mason vyhrkl. „Fajn, teď vypněte motor.“

Cameron vypnul s bezvýraznou tváří motor. Člun začal nemotorně klouzat po vodě, chvíli však ještě unaveně bafal, takže slyšet nemohli nic. Postupně však úplně utichl, takže je obestřelo záhadné ticho, přerušované jen pleskáním vody do člunu. Zvuk vesel se ale nikde neozýval. Po pěti minutách naslouchání Cameron pronesl. „Nemůžeme dělat nic, ledaže bychom do něho čirou náhodou najeli. Uslyší nás plout a vyhne se nám. Když vypneme motor, přestane veslovat. Nemá to cenu tady zůstávat.“

„Souhlasím,“ procedil rozmrzele Mason. „Jednu věc však udělat můžeme. Budeme brázdit vodu křížem krážem, protože někde blízko musí být.“ Cameron tedy znovu nastartoval motor a jeho člun křížem krážem rozrážel černé masy vody. Mason seděl na přídi a očima se snažil proniknout mléčnou clonou, snaže se zachytit i ten nejnepatrnější obrys před sebou. Namáhal si však zrak zcela marně. Člun opět zpomalil a jeho motor pomalu skomíral do posledního zabafání. Cameron bezradně zvolal: „Kvůli vám, pane Masone, jsem ztratil směr. Vůbec nevím, kde teď jsme.“

„No dobrá,“ zdráhavě připustil Mason. „Uznávám, že hledáme jehlu v kupce sena. Potřebuji se vrátit zpátky na jachtu. Zvládnete to?“

„Nejsem si zcela jist, kterým směrem se vydat, ale můžeme to zkusit,“ váhavě přisvědčil Cameron. Nespokojenost se mu však zrcadlila v očích. Obvykle klidný, byl nyní trochu vyveden z míry.

„Nemohu jachtařský klub nadlouho opustit. Ve skutečnosti se

nepředpokládá, že bych ho ponechal bez dozoru. Co by kdo chtěl dělat teď v noci na jachtě?“ odkašlal si nespokojeně.

„Také se ptám sám sebe. Sotva něco zamýšlel odstranit. Možná, že věděl, že jsem uvnitř. Počkejte, teď mě něco napadá. Pravděpodobně k jachtě už nepojedeme. Možná, že…“

Najednou od nich napravo a asi půl kilometru vepředu zazněl ohlušující výbuch, který protrhl noční temnotu a jako bomba jim třeskl u uší, až je to téměř srazilo ke dnu člunu. Cameron ještě stačil vypnout motor. Chvíli nebyli schopni slyšet nic, jako by měli protrhlé ušní bubínky. Pak uslyšeli svištivý zvuk a něco začalo pleskat do vody. Byli zasaženi krupobitím úlomků.

„Někdo vyhodil jachtu do povětří…“ vzrušeně zvolal Mason. Cameron si vzrušeně strčil do úst dýmku. „To vás asi napadlo, když jste prohlásil, že k jachtě už nepoplujme, že?“ otázal se užasle Cameron.

„Ano, v tom to je,“ ponuře pravil Mason. „Vraťme se na břeh.“

Cameron nastartoval motor a ten s prskáním začínal nabírat obrátky. Jak si člun razil cestu kupředu, značně poskakoval, takže unavená Della s Masonem se v něm začínali cítit dost špatně. Navíc mrholilo a vlhký chlad jimi pronikal až do morku kostí.

„Už bychom tam měli být,“ konstatoval Cameron, „pokud jsme se neztratili.“ Dalších několik minut nikdo z nich nepromluvil, byli příliš promrzlí, jen toužebně vyhlíželi břeh. Najednou se před nimi z temnoty vynořila sloupková boje a Cameron měl co dělat, aby stočil člun a vyhnul se jí. A už se před nimi naproti svítícím mdlým hvězdám rýsovaly obrysy šedivé pevniny. Už se objevilo i světlo s mléčnou svatozáří kolem. Mohly už rozeznat i jachty přivázané k molu před jachtařským klubem.

Mason, celý zkřehlý, vyskočil na molo s kotevním uvazovacím lanem a hodil ho Cameronovi, který k němu člun uvázal.

„Tak Dello, vyskočte,“ vyzval ji Mason a podal jí ruku, aby jí

pomohl.

Všichni tři kráčeli po molu k vyhřátému domku správce jachtařského klubu. Cameron jim otevřel dveře a všichni tři si s úlevou v pohostinném teple vydechli. Cameron hned postavil na kamna konvici s vodou a bublající jim připadala tak mile přátelská jako kočka domácí vrnící před krbem.

Beze slova Cameron vytáhl tři hrnky, dal do nich hrudky másla, cukr, koření a zalil to vroucí vodou. Nakonec přidal do každého hrnku hodně rumu. „Tento drink korunuje náš večer, vlastně ráno," opravil se Mason.

„Tento drink mě zachrání život," povzdychla znaveně Della. „Zdá se, šéfe, že z nás obou kape voda," dodala.

„To je pravda," přikývl Cameron s dýmkou v ústech. Přiložil do kamen další dva kusy těžkých dubových polen a doplnil vodu v konvici. Zíral přitom upřeně z okna. „Přijelo nějaké auto," pronesl překvapeně.

„Kolik je hodin? Dvě hodiny patnáct," odpověděl si sám Mason.

„Zdá se mi, jako by ta noc trvala věčnost," prohodila Della.

Mason z kapsy vytáhl tužku a papír. „Chci si zkontrolovat váš rozvrh přílivů a odlivů. Chci si ověřit, zda byl nějaký rozdíl mezi dnešním přílivem a přílivem oné noci, kdy se stala vražda."

„Jdou sem dva muži. Vypadají jako policajti," sdělil Cameron.

Po molu duněly těžké kroky, a dunění se stupňovalo, jak se blížily ke správcově domku.

„Zní to jako pochodování," pronesla Della tiše a nervózně zakašlala. „Ohavné pochodování."

Dva muži, aniž by zaklepali, otevřeli dveře, a bez jakéhokoliv úvodu vyštěkli: „Co to bylo za explozi?!" Oči upírali jenom na správce klubu, Masona s Dellou prozatím zcela ignorovali.

„Burbankova jachta vyletěla do povětří," informoval je Cameron.

„To jsme si mysleli. Bral jste na ni dneska někoho?“

Cameron ukázal na Perryho Masona a Dellu Streetovou.

„Můžete přísahat na to, že byli dnes na jachtě?“

„Ano.“

„Jak dlouho poté, co odešli, nastala exploze?“

„Něco mezi pěti a deseti minutami. Rozhodně nastala do deseti minut.“ Policejní důstojník sjel Masona pohrdavým pohledem, plným zášti a nepřátelství. „Sbalte si své švestky, jdeme na policejní ředitelství,“ sdělil suše Masonovi.

„Nehloupněte,“ ohradil se znaveně Mason. „Jsem advokát a zítra musím být u soudu. Jmenuji se Perry Mason.“

„Je mi úplně jedno, jestli jsi Perry Mason nebo Pontius Pilát. Tak jako tak jedeš na policejní ředitelství.“

Mason trpělivě vysvětloval situaci. „K jachtě dorazila veslice. Tehdy jsem se domníval, že si někdo přijel něco vyzvednout, ale když jsem viděl, jak se ten člověk vyplašil, když zjistil, že v kabině někdo rozdělal v kamnech oheň, je mi teď jasné, že tam přijel umístit bombu. Určitě si pomyslel, že je výhodné vyhodit nás do povětří i s jachtou. Schválně otevřel kajutní poklop a sehrál, že chtěl jít pro něco dolů a zahrál i zděšený úprk na veslici, jen abychom si mysleli, že chtěl něco odnést a nenapadl nás pravý účel jeho návštěvy. Bombu tam určitě dal, hned jak vylezl na palubu.“

„Jak ten muž vypadal?“

„Neviděli jsme ho.“

„Co to bylo za člun?“

„Neviděli jsme ani člun.“

Policejní důstojník se škodolibě zazubil a povýšeně Masona poučil. „Měl jste si vymyslet něco šikovnějšího, když jste právník.“

„Panebože, vy jste dřevo!“ neudržel se už Mason. „Okamžitě se vysílačkou spojte s policejním ředitelstvím, ať zahájí celoplošné

pátrání po zdejším zálivu. Seberte každého, kdo se potuluje kolem. Zajistěte člun toho muže, jestli už nepřistál. Prostě pohněte kostrou a začněte pozitivně pátrat," rozčiloval se Mason.

„To víte! Abych ze sebe udělal pěkného osla a ještě k tomu vyburcoval celé policejní ředitelství. Ne, Masone, máte smůlu. Oba dva. Co jste na jachtě pohledávali?"

„Studovali jsme účinky přílivu a odlivu."

„Pěkná kecanina. Donesl jste tam bombu. Byla časovaná, proto jste odtamtud mohli včas vypadnout. Jen jste prostě zmáčkl knoflík a jachta vyletěla do povětří."

„Jste šílený. Proč bych měl vyhazovat do vzduchu Burbankovu jachtu?" bránil se Mason.

„Proč by kdokoli vyhazoval jachty do povětří?" sarkasticky zvolal policejní důstojník. „Vy k tomu máte nejpádnější důvod." Policajt se poté otočil ke Cameronovi. „Chtěl jet hned zpátky nebo návrat oddalovat a chtěl se zdržovat kolem jachty?"

Cameron s odpovědí váhal. „No, hledali jsme tu veslici. Křížem krážem jsme brázdily vody kolem jachty, dokud nevyletěla do povětří."

„Jak daleko jste byli od jachty?"

„Asi tři sta až pět set metrů."

Policejní důstojník si vyměnil významný pohled se svým druhem. Poté slyšitelně začichal nosem a pronesl. „Co to tu nalejváte? Rum?"

„Dali jsme si skleničku grogu," odvětil suše Cameron, ale ani ho nenapadlo policejním důstojníkům nalít.

Policista se nevrle ušklíbl a škubnutím hlavy Masonovi pokynul. „Jdeme. Dáma taky."

KAPITOLA 19

Světlo na místní policejní stanici představovala jen obyčejná žárovka zašroubovaná do porcelánové objímky na stropě. Bylo to tvrdé, ostré světlo, nepříjemně se zarývající do unavených očí, ale přesto předměty v místnosti osvětlovalo jen slabě.

Masonova tvář nesla stopy únavy a vyčerpání, ale i napětí. Mason si přehodil nohy přes otlučený stůl a mírně se pohupoval zakloněný na židli. Podíval se na hodinky a zaklel. „Zatraceně! Já to vydržím, ale vy jste měla být dávno v posteli.“

„Zdá se, že se dnes už nevyspím, šéfe,“ prohodila zničeně Della. „Už toho dnes ani moc nevykonáme, jak to vypadá.“

„To se pletete, Dello. Dáme jim ještě pět minut a pak uvidíte, jaký rámus tady udělám,“ utěšoval ji Mason. V tom se dveře rozletěly. Vešel poručík Tragg a hned za ním se do místnosti vsunul policejní důstojník, jenž Masona s Dellou přivedl do vazby.

„Nyní poručíkovi řekněte popravdě, jak to všechno ve skutečnosti bylo,“ vyzval Masona důležitě tento policejní důstojník.

„Mlčte, Medforde, mluvit budu já,“ zarazil ho drsně poručík Tragg a otočil se k Masonovi. „Co se stalo?“

Mason kývl směrem k Medfordovi a lakonicky sdělil. „Váš skeptický přítel, poručíku, nechal vraha proklouznout mezi prsty.“

„Vyprávějte mi to,“ vybídl Masona poručík Tragg.

Mason mu tedy řekl, jak jeli na jachtu pozorovat příliv a odliv, o tom, jakého dostali nenadálého návštěvníka, a nakonec i o výbuchu.

„Proč jste chtěl na jachtě studovat příliv a odliv?“ odfrkl poručík Tragg.

„Lehl jsem si tam na podlahu a chtěl jsem vědět, jak dlouho po

přílivu se jachta nakloní zcela na bok, aby se mrtvola skutálela na druhou stranu,“ odvětil upřímně Mason.

„A co jste zjistil?“ zajímal se poručík Tragg.

„Přesně po čtyřech hodinách po přílivu se jachta převrhla na bok a vymrštila mě na nakloněnou stranu.“

„Jakže dlouho po přílivu?“ nevěřícně opakoval otázku poručík.

„Po čtyřech hodinách,“ zopakoval mu závěr svého pátrání Mason a unaveně zívl. „Bude však třeba tento čas ještě sladit s rozdíly v přílivu oné a dnešní noci.“ Mason znovu zívl a pomalu pronesl: „A nyní, poručíku, nás buď okamžitě pustíte, abychom si mohli zaslouženě zdřímnout, anebo budete muset pro nás vymámit od soudce příkaz k zadržení. Tak si to dobře rozmyslete, poručíku. Jen sebou hoďte, ať vám tu neusneme.“

„Medforde, můžete již odejít.“

Medford však váhal. „Poručíku, kdybyste je viděl, jak se tvářili, taky byste je hned zatkl. Škoda, že jste neviděl ty jejich ciferníky, když jsem je sbíral.“

„Škoda, Medforde, mohl jsem se pobavit. Teď však už odejděte,“ zavrčel hrozivě poručík Tragg.

Medford velmi neochotně vyplnil poručíkův příkaz. Alespoň za sebou pořádně práskl dveřmi.

Tragg se zase obrátil k Masonovi a zamyšleně prohodil: „To by znamenalo, že byl zavražděn kolem devíti čtyřiceti.“

„Plus mínus,“ opravil ho Mason. „Jak jsem řekl, že je nutno porovnat rozdíly v přílivu dnešní noci a noci, kdy se stala vražda. Navíc, obžaloba tvrdí, že vražda byla spáchána mezi půl šestou a šestou,“ připomněl mu Mason.

„Teď již ne. Vaše svědectví o důsledcích odlivu a přílivu to vyvrací. Rovněž to, co tvrdí doktor o krvácení.“

„Obávám se, že žalobce Hamilton Burger s vámi naprosto nebude souhlasit, poručíku.“

„Nechci, abyste to někde citoval, ale něco vám řeknu,“

tajemně sděloval poručík Tragg.

„Co?“ apaticky se zeptal Mason.

„Soudce Newark s vámi zítra plánuje menší aritmetickou úlohu. Zdá se, že je zcela na vaší straně. Zato váš přítel Hamilton Burger si nad případem marně láme hlavu. Neporušuji žádný předpis o služebním tajemství, když vám to říkám, ale měl jste ho slyšet, když vyslýchal Douglese Burwella.“

„Takže už ho našel?“

„My jsme ho našli. Samozřejmě, že jsme ho vypátrali. Nevím, proč se divíte.“

„Co mu řekl?“

„Tu story o tom, jak přijel do města vlakem Larkem. Pěkně si tu historku vylhal. Přiletěl letadlem v pátek odpoledne. Paní Milfieldová mu volala, že s ním chce utéci od manžela, ale poté, co dojela na letiště, si to rozmyslela a vrátila se zpátky domů. Burwell se okamžitě hnal na letiště, dostal místo na poslední odřeknutí rezervace, a přiletěl do Los Angeles si s ní promluvit. Hovořili spolu jen krátce. Dafne Milfieldová byla strašně nervózní. Nakonec mu sdělila, že její manžel je u Burbanka na jachtě, že s manželem o tom mluvila, že ho nehodlá opustit tímto stylem, že mu jednoduše uteče z domova. Navrhla Burwellovi, aby Burwell sjel dolů do jachtařského klubu, najal si tam loďku a vyzvedl ji na určitém místě. Je tam někde nějaké rozvrzané malé kotevní molo.“

„Proč nejela s ním si tu loďku pronajmout?“ tázal se Mason.

„Řekla mu, že ji správce zná a nechtěla být s Burwellem spatřena.“

„Pokračujte, poručíku. Zajímá mě to.“

„Přivesloval k onomu místu na molu a paní Milfieldová tam skutečně čekala. Neumí moc veslovat, ale ona ano. Veslovala celou cestu až k jachtě. Nechala ho čekat ve veslici a sama šla na palubu. Zapálila svíci a zůstala na palubě jachty asi dvacet minut, zatímco její nápadník se třásl zimou na veslici. Jachta prý byla už

značně nakloněná. Burwell neslyšel žádné hlasy, ani žádný křik. Milfieldová se poté vrátila a sdělila mu, že se věci začínají vyjasňovat, že všechno bude v pořádku. Manžel prý souhlasí s řádným majetkovým vyrovnáním a ona bude volná, jakmile advokát vyhotoví rozvodové papíry. Burwell prý na její přání měl zatím čekat v hotelu.“

„Burwell se jí na nic neptal?“ udiveně se tázal Mason.

„Co vás napadá. Ten mladík je do ní až po uši zamilovaný. Spolkl všechno, co mu řekla i s navijákem. V sobotu asi v jedenáct hodin mu Milfieldová telefonovala a řekla mu, že je manžel mrtvý. Že má Burwell tvrdit, že do Los Angeles přijel vlakem linkou Lark a že dorazil ráno. A hlavně, že za žádných okolností nikdy nesmí říci, že s ním podnikla výlet na jachtu.“

„Co na to paní Milfieldová?“ chtěl vědět Mason.

„Milfieldová se zhroutila a přiznala, že na jachtě skutečně v tu dobu byla. Že Burwell mluví naprostou pravdu. Tvrdí, že chtěla s manželem mluvit, ale že ho tam nalezla v kaluži krve mrtvého.“

„Kde?“

„No, v tom to právě vězí,“ konstatoval poručík Tragg. „Tvrdí, že ležel na levoboku jachty s hlavou asi několik centimetrů od toho mosazeného prahu. Říká, že jachta se sice začala naklánět, ale úplně převrácená na levoboku ještě nebyla. Že se po ní dalo normálně chodit, když jste se něčeho držel. Viděla svíci na stole zcela vyhořelou. Zůstal z ní jen rozplihlý vosk. Zapálila novou svíčku a zatlačila ji do toho vosku, protože byl ještě teplý a měkký. Zatlačila ji tam rovně, nikoliv nakřivo. Trošku ještě vosk nahřála rozsvícenou svíčkou a pak tuto svíčku do rozteklého vosku zatlačila. Upřímně připustila, že pro ni manžel neznamenal nic jiného, než poskytovatel stravy a noclehu. Věděla, že narazil na dobrý obchod s nemovitostmi, na kterých je ropa, a proto se rozhodla, že z toho taky něco vytřískává. Neopustí ho přeci ve chvíli, kdy má šanci stát se milionářem. Proto usilovala o „spravedlivé“

majetkové vypořádání. Když pochopila, že by mohla být bohatou vdovou, zařídila se podle toho," ukončil cynicky poručík Tragg.

„Proč si rozmyslela, že nepoletí do San Franciska?"

„Dostihl ji tam jeden přítel jejího manžela a rozmluvil jí to. Sama věděla, že by její soužití s Burwellem dlouho netrvalo. Bývala by celý plán pohřbila, kdyby Burwell neprojevil iniciativu a nepřiletěl za ní."

„Jak Burwellovi je po tom všem?"

„Cítí se velmi špatně. A skutečně je na tom zle. Vůbec by se mu nelíbilo, kdyby slyšel, co jsem vám tu povídal. Říkám vám to všechno z jednoho důvodu."

„Z jakého?"

„Abyste mi prozradil, na co jste přišel vy a mohl pak klidně spát až do pozdního poledne."

Mason se zasmál. „Budu dnes spát dlouho tak jako tak. Dokonce ani k soudu nepůjdu. Pošlu tam Jacksona, protože vím, že Burger bude na soudce ječet a žádat ho o odročení líčení."

Poručík Tragg vyfoukl ze své cigarety obláček dýmu.

„Nejste snadným zákazníkem, Masone. Jste tvrdým oříškem. Na vás se musí tvrdě."

„Nejsem tvrdým oříškem od přírody, poručíku. Naučil jsem se být tvrdý, až když jsem přišel do styku s policií a neustále jsem od ní za nic dostával po hubě. Nevím, proč bych vám měl radit s případem, poručíku. Vždycky mi chcete uštědřit nějakou tu ránu pod pás, tentokrát mě vydíráte kvůli Delle."

„Protože ji do toho zatahujete, Masone," odvětil s bohorovným klidem poručík Tragg. „Jsme každý na jiné straně hřiště, Masone. Vaše metody jsou sice brilantní, ale neregulérní. Dokud budete hrát způsobem, jakým hrajete, seknu vás přes prsty, kdykoliv dostanu příležitost. Pouze dnes mávám olivovou ratolestí. Vy mi řeknete, na co jste přišel a my zapomeneme na Dellu Streetovou a ty zakrvácené střevíce."

Mason nabídku bedlivě zvažoval. „Dobře, poručíku. Pro tentokrát vám poskytnu klíčovou stopu k celému případu. Ale jen proto, že mě máte v hrsti.“

„Mluvte,“ netrpělivě vyhrkl poručík Tragg.

„Osoba, jež by lezla po kajutních schůdcích v jachtě převrácené na bok, by nezanechala krvavé otisky nohou ve středu schodů, ale na nakloněné straně těchto schodů.“

„O čem to do čerta mluvíte, Masone?“ nevraživě vyzvídal poručík.

„Poskytuji vám klíčovou stopu, nejzávažnější skutečnost v celém případě.“

Poručík Tragg vzrušením rozžvýkal svoji cigaretu. „Jděte se vycpat, Masone. Mohl byste z toho vysekat Rogera Burbanka, ale dostanete do vězení jeho dceru.“

Mason chladně odvětil: „Jen jsem vám naznačil klíčovou stopu k celému případu. Domýšlet si můžete, co chcete. Vemte si žebřík, nakloňte ho a pokuste se po něm vylézt. Sám uvidíte, kam budete šlapat. Osoba, která šlapala po kajutních schůdkách, by zanechala krvavý otisk střevíce uprostřed schůdku, jen když jachta stála rovně. Vyzkoušejte si vylézt po tom žebříku nahoru. My jsme to také zkusili.“

Tragg mlčky kouřil. Poté příkře prohlásil: „Myslím, že moc žvaníte, Masone. Svoji olivovou ratolest beru zpět.“

Mason unaveně zívnul a zamáčkl svoji cigaretu. „Řeknu vám poručíku, proč se vám nesvěřím s čistou bezelstností jako svému zpovědníkovi. Zahráli jste to na Dellu a to se mi nelíbilo.“

„Kašlu na to, jestli se vám to líbilo nebo ne. Nechal jste ji, aby za vás tahala horké kaštany z ohně, takže jí necháme popálit si prsty, vážený pane… A nebuďte si tak jistý, že jste nevyhodil jachtu do povětří, abyste nezničil důkazy, mazaný Masone.“

„Jaké důkazy?“

„Přesnou dobu, kdy se tělo skutálelo na převrhnutý bok.“

„Vždyť jsem vám řekl, že jsem to zjistil,“ odporoval Mason.

„Ano, řekl – nepotvrzenou povídačku od právníka, jenž zastupuje majitelku zakrváceného střevíce.“

„Nevěříte mi?“

„Nejde o mne. Ale jsem si jistý, že vám neuvěří porota!“

„To není vaše starost, poručíku,“ odsekl s úsměvem Mason a podíval se na Dellu. „Jdeme, Dello.“

Překvapený Medford je s otevřenými ústy sledoval, jak vycházejí z místnosti, a nasupeně přihlížel, jak Mason vyvádí Dellu z policejní stanice. Mason ještě za ním škodolibě zavolal. „Sbohem, Medforde. Poručík chce s vámi mluvit.“

KAPITOLA 20

Soudce Newark vešel důstojně do jednacího sálu a s rafinovanou pomalostí usedal za svůj soudcovský stůl. Tázavě pohlédl na prázdné místo vedle Jacksona. „Pan Mason nepřijde?“ otázal se překvapeně.

„Pan Mason mě, ctihodnosti, pověřil vedením obhajoby,“ pronesl pyšně Jackson a načepýřil se jako páv.

„Ctihodnosti,“ vložil se do hovoru zástupce obžaloby Maurice Linton, „obžaloba si přeje…“

„Moment, pane Lintone,“ rozzlobil se soudce. „Soud chce pronést prohlášení před zahájením líčení. Chci dnes prověřit správnost časových údajů týkajících se přílivů a odlivů. Je však možné, že existují menší odchylky v tomto konkrétním místě, kde byla jachta zakotvena. V ústí určitě je voda nehybnější než kdekoliv jinde, proto tam odchylky budou. Soud by rád obdržel důkazy, jež by mohly určit tyto místní odchylky, ke kterým mohlo dojít v době vraždy v místě, kde jachta byla zakotvena. Je možné předvést takové svědectví nyní, aniž by to vážně narušilo, pane žalobce, váš plán průběhu dnešního líčení?“

Hamilton Burger, veřejný žalobce, pomalu vstal a s ostentativním respektem vůči vlastní osobě prohlásil: „Obávám se, ctihodnosti, že to není možné. Vzhledem k tomu, jak se vyvinuly skutečnosti případu po včerejší noci, žádá obžaloba o odročení líčení. Jak vaše ctihodnost dozajista již ví, byla Burbankova jachta v noci vyhozena do povětří, a to pravděpodobně časovanou náloží.“

Soudce Newark si významně odkašlal. „Provedla obžaloba nějaké experimenty na jachtě, které by přispěly k objasnění případu, ještě předtím, než došlo ke zničení jachty?“ otázal se

soudce.

„Bohužel, nikoliv, ctihodnosti. Ale doslechl jsem se, že na jachtě experimentoval pan obhájce Mason.“

„Pan Mason zde však není,“ povídal si pro sebe soudce. „Soud se velmi zajímá o časy přílivů a odlivů. Pravděpodobně na nich závisí celý případ. Jak se stavíte, pane Jacksone, k odročení líčení?“

„Dostal jsem instrukce, abych proti odročení oponoval.“

„Hm,“ poznamenal soudce Newark, „v trestním řádu je ustanovení, které omezuje odročení pouze na dva dny v každé jednotlivé věci nebo na šest dní celkem v celém případu. Návrhy na odročení řízení musí být učiněny na základě písemného přísežného prohlášení. Máte takové písemné prohlášení, pane Burgere?“ zeptal se vlídně soudce Newark.

„Nemám, ctihodnosti, ale nedomnívám se, že by bylo ke škodě obhajoby, kdyby souhlasila s odročením řízení.“

„Obhajoba má však jiný názor, jak jste slyšel,“ namítal soudce.

„Stačilo by odročit líčení alespoň na dnešní odpoledne,“ zoufale prosil veřejný žalobce Burger. „Myslím, že bych se mohl s panem Masonem spojit osobně…“

„Co si myslíte, pane Jacksone, o možnosti odročit líčení do dnešního odpoledne?“

„Byly mi dány instrukce, abych oponoval proti každému odročení, ctihodnosti,“ rozvážně prohlásil Jackson.

„Dobře, budeme tedy pokračovat v líčení,“ rozhodl soudce Newark.

Hamilton Burger však lomozně odstrčil svoji židli a nervózně vykřikl:

„Za těchto okolností, ctihodnosti, si obžaloba přeje, aby obžalovaní byli zproštěni obžaloby a případ se již dále neprojednával.“

Soudci Newarkovi trochu potemněla tvář. „Obžaloba chce

tedy mařit rozhodnutí soudu…“ soudce nyní zaváhal, jak až dalece ve své výtce vůči žalobci má zajít.

Vložil se do toho i Jackson s celou váhou své poctivosti: „Byl jsem pověřen, abych zproštění obžaloby neoponoval!“

„Dobře,“ rezignoval soudce, „obžalovaní jsou zproštěni obžaloby. Soudní řízení proti nim bylo zastaveno, mohou být propuštěni z vazby. Avšak považuji za správné prohlásit, že v případě, že by byli znovu zatčeni, soud přihlédne ke všem okolnostem, které kolem tohoto případu nastaly. Soudní líčení je odloženo.“

Soudce Newark se zvedl ze svého soudcovského křesla a vykročil ke dveřím. Než jimi prošel, obrátil se a nedbale prohodil: „Rád bych, aby obě strany, obžaloba i obhajoba, se u mne stavili. Čekám u sebe v kanceláři.“ Jackson se vrhl k telefonní budce na chodbě, vytočil číslo Masonovy advokátské kanceláře a úpěnlivě žádal Gertu, aby mu sehnala šéfa.

„Ještě nepřišel,“ odvětila a byla by si ráda poklábosila. Ale Jackson ji nepustil ke slovu.

„V případě nastal zmatek. Soudce požádal obžalobu i obhajobu, aby se k němu její zástupci dostavili. Vůbec se mi to nelíbí. Hrozně ho rozčilila nějaká teorie odlivů a přílivů. Domnívám se, že by tu pan Mason měl být.“

„Co s případem udělali?“

„Soud zastavil vůči obžalovaným řízení.“

„Vynasnažím se šéfa sehnat. Zatím si vymyslete nějaký zdržovací manévr, Jacksone. Zahrajte to na čas. Vyřídím panu Masonovi, aby vám okamžitě zatelefonoval, jestli se uráčí přijít. To by toho starého kocoura mělo uchlácholit,“ usoudila znalecky Gerta.

„Vyprošuji si, abyste o soudci Newarkovi mluvila tímto způsobem,“ vytýkal jí dotčeně Jackson. Uráželo to jeho stavovskou ješitnost.

„Stejně je to starý kocour, ten váš soudce Newark,“ bodře utrousila na rozloučenou Gerta a s řachnutím zavěsila.

Jackson prošel chodbou a zaklepal na dveře soudcovy kanceláře. „Vstupte,“ ozvalo se zevnitř. Jackson tedy vešel. Hamilton Burger a Maurice Linton se zdáli být ve špatné náladě. Vedoucí úřadu veřejného žalobce Hamilton Burger se tvářil mrzutě a nevrle, zatímco jeho asistent byl nazelenalý, jako by se mu chtělo zvracet.

Soudce Newark něco psal u stolu, snažil se něco vypočítat. Krátce pohlédl na Jacksona a otráveně se zeptal: „Kde je Mason?“

„Ještě se nedostavil do své kanceláře, ctihodnosti. Nechal jsem mu vzkaz,“ uctivě odvětil Jackson.

„Tak fajn,“ přestal se konečně aritmetikou zabývat soudce a pohlédl na přítomné zástupce obžaloby i obhajoby. „Plně si uvědomuji, pánové, že podle platného zákona máte právo takto zcela obejít zainteresovaného soudce, ale vaše taktika se mi pranic nelíbí. Zklamali jste mě.“ Asistent Linton vrhl na soudce zmatený pohled, ale Hamilton Burger omluvně vysvětloval: „Nechtěl jsem to veřejně vyhlásit, ale paní Milfieldová nyní přiznává, že byla na palubě jachty asi v devět třicet v den vraždy. Jeden mladý muž, pravděpodobně její velmi důvěrný známý, si od správce jachtařského klubu vypůjčil loďku a vzal ji na jachtu.“ Soudce Newark si soustředěně poznamenal časový údaj na kousek papíru, zase si něco vypočetl a přísně sešpulil ústa.

„Tvrdí, že manžel byl v té době ještě naživu?“

„Ne, tvrdí, že již byl mrtvý. Podle její výpovědi ho našla ležet v poloze číslo jedna, jak už jsme si ji pracovně označili, ctihodnosti, tj. hlavou u prahu vedoucího k hlavní kajutě.“

„Proč to neohlásila?“ podivil se soudce Newark.

„Bála se, že bude obviněna z jeho vraždy. Proto svoji cestu na jachtu zkamuflovala.“

„Pchá!“ vydal ze sebe pohrdavě soudce.

„Přesně to samé jsem si pomyslel i já, ctihodnosti,“ pravil Burger.

Soudce Newark začal po papíře bezmyšlenkovitě čmárat různé kruhy a čáry. „Doktor vypověděl, že aktivní krvácení nemohlo trvat déle než asi dvacet minut po osudném úderu do hlavy. Z toho vyplývá, že vražda musela být spáchána v době, kdy se jachta teprve začala naklánět, ale nebyla ještě zcela položena na bok. Její naklonění se však muselo zvýšit během asi dvaceti minut po vraždě, aby se tělo mohlo po odlivu skutálet na druhou stranu. Nyní otázka stojí, jak se toto naklonění ve skutečnosti děje? Je pomalé, postupné, zůstává chvíli v nakloněné poloze a pak se náhle převalí na bok, či jak se to stane? Můžete mi na to odpovědět?“

„Bohužel, nemohu,“ připustil žalobce Burger.

„Je to však velmi důležité pro vyřešení případu,“ důrazně konstatoval soudce s výtkou v hlase.

„Vím to,“ uznal Burger žalostně, „ale již nemohu…“

V tom se dveře otevřely a vstoupil usměvavý Perry Mason, zářící, vymydlený a nastrojený. Mile se na všechny usmál, uklonil se a vesele pozdravil: „Dobré jitro vespolek, pánové.“

Soudce Newark viditelně pookřál. V jeho tváři se zračila úleva. „Konečně, Masone. Dneska jste si přispal. Velmi mě zajímají časy přílivů a odlivů. Jsem přesvědčen, že jen s přihlédnutím k nim ten případ vyřešíme. Řekněte mi, Masone, co jste včera zjistil. Jste pravděpodobně jediný, jenž si důležitost přílivu a odlivu uvědomuje.“

Mason se zašklebil. „Jachta setrvává na dně asi dvě hodiny a dvacet minut po přílivu. Naklání se na bok víceméně postupně až do úhlu asi sedmnácti stupňů. Pak je chvíli v klidu a vzápětí se s žuchnutím převalí na bok.“

„Kdy se přesně převalí?“

„Včera v noci se převrátila asi čtyři hodiny po přílivu.“

Soudcovy oči se zájmem zamrkaly. Mason pokračoval: „Mnoho právníků nesnáší zevrubné popisování detailů. Já se rád v detailech pitvám. A naopak nesnáším povrchní interpretaci faktů a lajdácké myšlení. Vraťme se však k našemu případu. Již víme, že paní Milfieldová v den vraždy byla na jachtě kolem půl desáté večer. V té době byla jachta již dost nakloněna. Víme, že síla odlivu nakloní jachtu napravo. Víme, že někdo zapálil zcela novou svíci v době, když jachta byla nakloněna asi o sedmnáct stupňů od pravého úhlu. Víme, že svíčka byla zatlačena do rozteklého vosku, který natekl z předchozí svíce, jež stála na tom samém místě.“

„Myslíte si, že paní Milfieldová zabila svého manžela?“ otázal se netrpělivě soudce Newark. „A jestliže ano, jak? Lékař vypověděl, že úder byl velmi mocný.“

„Vidíte,“ usmál se Mason, „důkazy si zjevně protiřečí. Vražda musela být spáchána v době, kdy jachta stála ještě rovně, jinak by ten zakrvácený otisk dámského střevíce nestál uprostřed schodu. Avšak na druhé straně, jestliže se tělo skutálelo do polohy číslo dvě, jak jsem ji ve svém diagramu nazval, musela smrt nastat asi dvacet minut předtím, než se jachta definitivně položila na bok.“

„Přesně. Ta fakta si odporují,“ přikývl Hamilton Burger. „Musíte se přiklonit buď k jedné či druhé teorii, nemůžete použít obou.“

Mason se zazubil. „Věc je tak jednoduchá, že vám uniká před očima.“

„Nerozumím vám,“ uraženě se ohradil veřejný žalobce Burger.

„Ten člověk byl zabit a tělo původně leželo v poloze číslo dvě.

Vrah však tělo odvalil do polohy číslo jedna a za nějakou dobu změna v přílivu a odlivu tělo opět překulila do polohy číslo dvě. V té době krvácení již ustalo. Protože jsme našli krví prosáklý koberec pod hlavou těla, když leželo v poloze číslo dvě, došli jsme k závěru, že krvácení nastalo, když změna v přílivu a odlivu tělo do této polohy skutálela. To druhé vysvětlení je tak jednoduché a

zřejmé, že se budete divit, proč vás nenapadlo hned na začátku.“

Soudce si vzal Masonův náčrtek a Hamilton Burger přistoupil k soudcově stolu a naklonil se mu přes rameno. „Úžasné!“ vydechl žalobce Burger.

„Ale jestliže tělo spadlo do polohy číslo dvě,“ zdůraznil soudce Newark, „pak ten muž si nerozbil hlavu o práh. Co tedy způsobilo jeho smrt?“ překvapeně se tázal soudce.

„Těžký pohrabáč od kamen v jachtě,“ konstatoval suše Mason.

„Když byl ten muž zabit zezadu pohrabáčem,“ pokračoval přemýšlivě soudce, „nemusel ho nutně udeřit silný muž. Rozbít hlavu těžkým pohrabáčem mu mohla i žena, zejména, když tak učinila zezadu a nečekaně.“

„Přesně,“ souhlasil Mason. „Ale vrah jednu maličkost přehlédl. Proč převalil tělo do polohy číslo jedna? Chtěl vraždu nastrčit na Burbanka. Jakmile by vešla ve známost ta jeho nešťastná příhoda v New Orleansu, byl by Burbank odsouzen jen kvůli tomu, že již jednou zabil. Proto je jasné, že vrah musel dobře znát Burbankovu minulost.“ Mason si vzal zpět svůj náčrtek, pečlivě ho složil a zastrčil si ho do kapsy. „Samozřejmě, já vedoucímu kanceláře veřejného žalobce radit nebudu, jak má ve vyšetřování pokračovat. Jen ještě podotýkám, že když vrah pohnul úmyslně s tělem, nechtěně se prozradil. To je vše, vážení pánové, co o případu křivé svíce vím. Je to ale dost, abyste vraha brzy našli, pane žalobce. Jestliže si ovšem pospíšíte.“

KAPITOLA 21

Mason, Della Streetová, Carol Burbanková a Roger Burbank seděli v Masonově kanceláři. Roger Burbank nervózně kouřil doutník. Mason tiše bubnoval konečky prstů o desku svého psacího stolu. Della Streetová seděla na okraji své sekretářské židle. Jenom Carol Burbanková neprojevovala navenek žádné příznaky nervozity.

Mason pravil: „Paul Drake je už na cestě k nám.“

„Myslíte, že soudce Newark na to přišel sám?“ zeptala se živě Carol.

„Na všechno ne,“ odpověděl Mason. „Měl sice teorii ohledně času vraždy, založenou na dobách přílivů a odlivů, ale nenapadlo ho, že se vrah prozradil tím, že pohnul s tělem… Paul Drake už je tu!“ zvolal spokojeně Mason.

Drake ani nestačil zaklepat na dveře, protože Della mu dveře mezitím již otevřela. Drake vypadal dost rozčileně, takže zapomněl i protahovat samohlásky. „Ty jsi ale uhodil hřebík na hlavičku, Perry!“ pronesl vzrušeně.

„Již mají jasno v celém případu,“ zvolal Drake na úvod místo pozdravu.

„Mají přiznání?“ optal se Mason.

„Od něho ne. Mlčí jako ústřice. Ale Milfieldová se zhroutila.“

„Co vypověděla?“

„Dost na to, aby měl Burger nový případ. Jak jsi, Perry, přišel na to, kdo tu vraždu spáchal?“

„Nejdůležitějším zjištěním byla skutečnost, že s tělem vrah pohnul z polohy číslo dvě do polohy číslo jedna. To svědčilo o tom, že vrah musel vědět o Burbankově smůle s mužem, kterého, neúmyslně zabil, a rozhodl se, že to nastrčí tak, aby to vypadalo,

že vraždu spáchal Burbank. Ať už jednal jakkoli nemotorně, faktem je, že Burbank by už neměl valnou šanci se z toho vysekat. Jenom tři lidé znali tajemství Burbankovy minulosti," pokračoval Mason.

„Nejdříve to byla jen paní Milfieldová, která toto tajemství posléze prozradila manželovi a Van Nuysovi. Van Nuysovy zisky z nemovitostí, na kterých byla ropa, byly založeny čistě na schopnosti Milfielda inkasovat peníze z Burbanka. Kdyby Burbank mohl dokázat Milfieldovo podvodné jednání, nedostal by ani cent, protože jsem se dozvěděl, že někdo vydíral Burbanka kvůli jeho minulosti, musel být vrahem buď Van Nuys nebo paní Milfieldová. Myslím, že to byl Van Nuys, neboť vrah jachtu i vyhodil do povětří. A když bombu na jachtu podstrčil, musel dost zdatně veslovat, aby nám ujel. Nemohl to být amatér Burwell, ale mohla to být i paní Milfieldová, jež veslovala dobře. Paní Milfieldová se určitě musela dozvědět o manželově smrti hned poté, co byl zavražděn, to je jasné. A musela s vrahem spolupracovat na vybudování alibi. Věděl jsem, že paní Milfieldová bude tím slabším článkem řetězu."

„Máš pravdu, Perry," převzal slovo Paul Drake. „Jakmile si Burbank byl jistý, že ho Milfield vodí za nos, vyzval Milfielda, aby za ním přišel na poradu na jachtu. Milfield zpanikařil a spojil se s Van Nuysem. Chtěl to s Burbankem nějak zahrát do autu, ale pro případ, že by nemohl, dohodli se s Van Nuysem, že Burbanka odklidí z cesty, aby nemohl mluvit. Vypracovali si takový malý plánek vraždy. Milfield si měl najmout od Camerona člun a doplout s ním k jachtě. Měl se snažit přesvědčit Burbanka, že je to všechno lež, že se ničeho podvodného nedopustil, a měl hlavně zjistit, co všechno už Burbank ví. Krátce před schůzkou s Burbankem Milfield telefonoval s Palermem. Muselo to být hned poté, co Burbank odjel od Palermovy chaty. Milfielda hned napadlo, kdo byl ten konkurenční spekulant, jenž mu učinil

nabídku na pět tisíc dolarů. V zoufalství nabídl Palermovi větší sumu peněz, když přijde na Burbankovu jachtu a řekne Burbankovi, že si to všechno vymyslel, protože Burbanka poznal a pochopil, že by z něho mohl vytáhnout velký měšec peněz.“

Pokračoval zase Mason: „Van Nuys si měl opatřit skládací nafukovací člun, takový, jaký viděli u Palerma. Měl s ním vyplout z místa, kde by ho nikdo neviděl, do vhodné vzdálenosti od jachty a v její blízkosti vyčkávat. Prostě být po ruce. Milfield při odchodu z jachty měl dát Van Nuysovi znamení. Kdyby se mu podařilo Burbanka uklidnit, nic by se nedělo. V opačném případě, kdyby se Burbank se lží nespokojil, Van Nuys byl potřeboval alibi na dobu vraždy.“

„Od toho tu byla paní Milfieldová, která byla do Van Nuyse šíleně zamilovaná. Paní Milfieldová měla jet v době předpokládané vraždy na letiště a měla zatelefonovat Burwelovi do San Franciska s tím, že se rozhodla odejít z domova a žít s ním v San Francisku, ale že za daných okolností, které nemůže ovlivnit, musí svůj úmysl za ním přijet změnit. Burwell byl do ní slepě zamilován, zřejmě v lásce zcela nezkušený, neostřílený mladíček. Ona s ním celou dobu jen flirtovala. Předtím jí napsal spoustu zamilovaných dopisů, v nichž jí vyzýval, aby se k němu přistěhovala. Paní Milfieldová tedy napsala falešnou zprávu pro manžela, dala ji Van Nuysovi a rovněž i dopisy od Burwella. Van Nuys měl pak pod nátlakem policii vyprávět, jak je paní Milfieldová v lásce přelétavá a že pro ni musel jet na letiště, aby ji uchránil před nepodloženým činem z její vlastní strany. Měl tento příběh materializovat a zdramatizovat tím, že policii předloží onu falešnou zprávu pro jejího manžela spolu s balíčkem milostných dopisů od Burwella.

Burbank však ztratil trpělivost, srazil Milfielda pěstí k zemi a chtěl ho nechat zatknout. Vyběhl na palubu, rozvázal Milfieldův člun a nechal ho, aby ho odnesl proud. Nasedl do svého vlastního

člunu s motorem a zmizel na vodě směrem k jachtařskému klubu. Samozřejmě, že Van Nuys byl tímto vývojem událostí velmi znepokojen. Dovesloval k jachtě a nalezl tam Milfielda mírně groggy od rány pěstí na čelisti. Van Nuys se na Milfielda tak navztekal, až se sám přestal ovládat. Rovněž Milfielda popadl hrozný vztek a obvinil Van Nuyse, že má poměr s jeho manželkou a udeřil ho. Van Nuys neměl proti pěstím Milfielda žádnou šanci a hned první rána ho skolila na zem. Uviděl však v místě, kam spadl, těžký pohrabáč a praštil s ním Milfielda přes hlavu. Milfieldovo tělo spadlo do polohy číslo dvě, jak jsme si na našem plánku nakreslili. Když Van Nuys zjistil, že je Milfield mrtvý, zachvátila ho panika. Pak ho napadlo, že by celou věc mohl nastrčit na Burbanka, protože ten prvý Milfielda udeřil a již jednoho muže úderem pěsti zabil. Proto Van Nuys odvalil tělo, před mosazný práh, který vedl do vnitřní kajuty a otevřel do ní dveře. Pak nasedl do svého člunu a odvesloval zpátky na břeh. Musel se však svěřit paní Milfieldové, což pro něho nebylo nijak těžké. Sdělil jí, že když bude mlčet, že by se nějak mohl s Burbankem dohodnout, aby Milfieldová práva na ty ropné nemovitosti Burbank uznal, čímž by se Dafne Milfieldová stala bohatou vdovou. Paní Milfieldová tedy jela na letiště a spojila se telefonicky s Burwellem. To jest alibi, které si naplánovali pro vraždu Burbanka, se jim teď skvěle hodilo pro vraždu Milfielda.“

Mason se zde odmlčel. „Měl jsem jakési tušení, že toto alibi mohlo být vyrobeno pro jinou vraždu. Když se paní Milfieldová dozvěděla, co se stalo, upozornila Van Nuyse, že něco opominul. Malý zápisníček či soukromou účetní knihu, kterou si Milfield vedl, aby na své křivácké obchody nezapomněl, protože Palermo nebyl prvý. Museli ten zápisník od mrtvoly dostat, aby vůči Burbankovi měli čistou vyjednávací pozici. Věděli, že policie chce vraždu přišít Burbankovi a bylo by pro ně zatraceně nepříjemné, kdyby se i policie dozvěděla o všech Milfieldových podrazech.

Burbank by tak vůči Milfieldovi neměl žádné závazky a Dafne by se nestala bohatou vdovou. Proto se paní Milfieldová uvolila, že ten zápisník sežene. Mezitím se ve městě ukázal Burwell, což byl ideální partner pro Dafne, který ji ochotně k jachtě odvezl. Nikdo ho v jachtařském klubu neznal, takže si klidně mohl u správce vypůjčit člun a na příhodném místě, kde je nikdo neviděl, ji vyzvednout. Paní Milfieldová se cítila naprosto bezpečně, protože v době vraždy mohla prokázat, že byla na letišti…“

Zazvonil telefon. Mason kývl na Dellu, aby telefon zvedla. Ta si okamžitě dala ruku přes sluchátko a oznamovala Masonovi: „Šéfe, je tu ta blondýnka s černýma očima. Prý s vámi musí ihned osobně mluvit nebo zešílí…“

„Uveďte ji, Dello do knihovny,“ odvětil Mason. „Zatímco ji vyzpovídám, může mi pan Burbank vystavit šek na sto tisíc dolarů na jméno Adéla Kingmanová. Nyní mě omluvte. Ta černooká hysterická blondýnka bude mým dalším zajímavým případem. Nazvu ho Případem černooké blondýnky,“ usmál se na ně Mason a s úklonou ihned odešel.